



၂၀၀၉ ခုနှစ် တပေပါဟန်တမ္မဆု
ကလေးဘပေတတီယဉ်ရ
“လရိဒ်ညီအင့် ကြယ်ပျီ
တင်သင်းကလေးဝွေးတို့ပျူး”
ရန်သူ - နိုးတင် ထူး(မအုပ်)

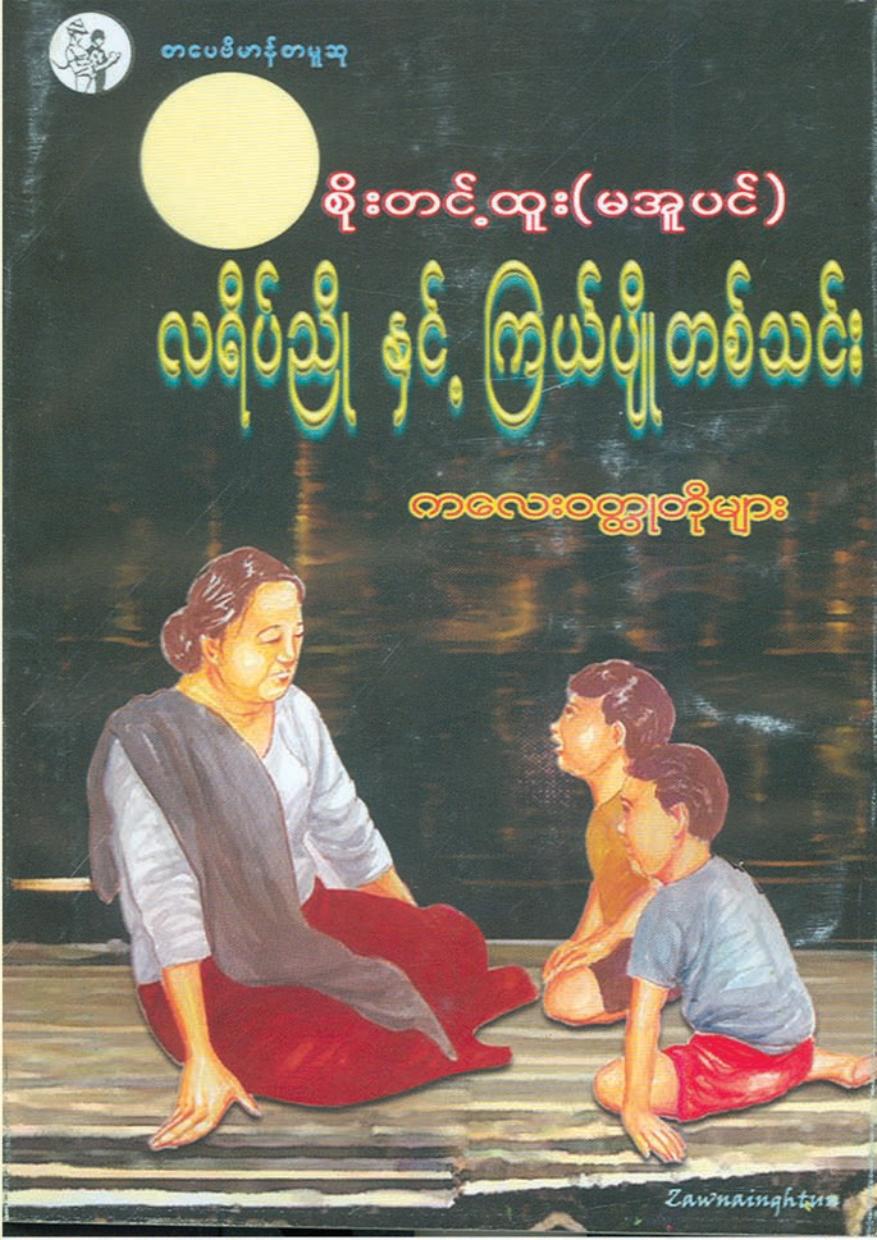
၁၉၅၄ ခန်းတွင် အဖ ဦးဘဝါ၊ အမိ ဒေါ်တို့မှ မအုပ်ဖြော်စွင်
မွေးဖွားခဲ့သည်။ မအုပ်ဖြော်ရှိ အထက (၁)၊ အထက (၂) တို့တွင်
ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

မအုပ်ဖြော်လုပ်အဆင့် တပေပြိုင်ပွဲများတွင် ဧ (၉) ကြိုးရရှိခဲ့သည်။
ရန်ကုန်ဖြော် ကျင်းပသော ကျွောက်ကြော်နေရာနေ့နေ့ အထိပ်းအမှတ်
တပေပြိုင်ပွဲများတွင် ဧ (၇) ကြိုး ရရှိခဲ့သည်။ တပ်မတော်နေ့ တပေ
ပြိုင်ပွဲများတွင် ဧ (၅) ကြိုး ရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၉၈၊ ၂၀၀၁၊ ၂၀၀၃ ခန်းများ
အတွက် တပေပါဟန် တမ္မပြိုင်ပွဲတွင် ခုတိယဆု၊ တတိယဆုများ ရရှိခဲ့
သည်။ တပေပါဟန် စိမ်ရေးရာဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရွက်
စာနယ်စင်းများတွင် ဝွေးကရာများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရောသားလျှက်ရှိ
သည်။

မြန်မာအသံမှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ကတ်လမ်းပဟ နားဆင်ဝရာ
ကဏ္ဍတွင် ဝွေးကို (၄) ပုစ်အသံလွှင့်ခြော့ ဖြစ်သည်။ ရွှေသွေးဂျာနယ်
ပါ “ပက္ကည်းတန်” အမည်ရှိ ကရာဇ်သည် မူလတန်မြို့ ပြည်သူနိုင်
ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွင် ပြောန်းမြင်းခဲ့ခဲ့ရသည်။

အမည်ရှင်းမှာ - ဦးတင် ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ် (၂၀၀)၊ အခန်း (၇-၁၅)၊ မြိုင်တတော်
ရွေးလမ်း၊ အမှတ် (၂) ရုံကွက်၊ ပွွဲနှင့်ပြော်လွှာနယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။



၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ပထမအကြမ်၊ အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဘဏေပါမာန်ခာမူဆူ

ကလေးခာပေ၊ တတိယဆူရ

လရိပ်ညိုနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း
ကလေးဝတ္ထုတိများ

နှီးတင့်ထူး (မအုပင်)

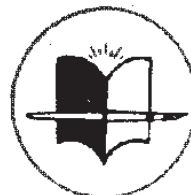
တန်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်

ခီးခွဲဗျားဖြတ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝါဆွေ (ဝါဝါ - အင်းစိန်)
စာတည်း

အမှုံးပိုးချီ - ဂော်နိုင်ထွေး

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
ဘဏေပါမာန် စာတည်းမှုးချုပ်က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၇၇၉၂) ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ရှု
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၃၉၁၁) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

ဘဏေပါမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်ခွဲစာစဉ်



နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရှင်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ပြုမြဲမြေရေး၊ ရပ်စွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်
တရားဥပဒေစိုးမီးရေး၊
- ☆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ☆ ပိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
တို့တို့တက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရှင်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုစုပြီးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဈေးဘွေးရေးစီးပွားရေးစနစ် ပါပြင်စွာပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပုံအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှံးများဖိတ်ခေါ်၍
စီးပွားရေးစုစုပြီးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရှင်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္ထမြှင့်များရေး၊
- ☆ အမျို့ဂုဏ် အတိဂက်မြှင့်များရေးနှင့် ယဉ်ကျေမှုအမွှေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပေါ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ မြို့ဗုံးချုပ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြှက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျင့်မှာကြုံးခို့ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်များရေး၊

နှုတ်သာဝန် အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စု မပြုကွဲရေး . . . နိုးအရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြုကွဲရေး . . . နိုးအရေး
- ☆ အချင်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြှေရေး . . . နိုးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိုနဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော် တည်ပြုအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့
နောင့်ယုက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နောင့်ယုက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံးရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချေမှန်းကြ။

မာတိကာ

စဉ်	စာမျက်အမည်	စာမျက်နှာ
၁။	အမျိုးစာ
၂။	ပထမလရောင်	၁
၃။	ဒုတိယလရောင်	၄၅
၄။	တတိယလရောင်	၈၁
၅။	စတုတွဲလရောင်	၁၁၀
၆။	ပဋိမလရောင်	၁၄၁

፩፻፭፻

အမှောင်ကိုဖြစ်ခဲ့ရန် အလင်းဆောင်နိုင်သည်မှာ
လရောင်၏ စွမ်းပကားပင်ဖြစ်၏။ ပူလောင်နှမ်းနယ်မှုကို
ပြေားအေးခြင်းဖြင့် ဆေးကြောပေးနိုင်သည်မှာလည်း လရောင်ပင်
ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှအပေါင်းကို လရောင်က မောင်းထုတ်နိုင်စွမ်း
ရှိ၏။ ထိုကြောင့် လရောင်ကို တစ်လောကလုံးက မျှော်လင့်
တောင့်တခဲ့ကြ၏။ စင်စစ် ဦးအေးမှုကို ကိုယ်စားပြုသော
လရောင်တွင် ကောင်းမှများစွာတည်ရှိနေ၏။ ထိုကောင်းမှများကို
အနှစ်ချုပ်လိုက်လျှင် အဓိကအားဖြင့် ငါးပါးသီလကို ထိန်းသိမ်း
ခြင်းဖြစ်၏။

‘ଲବ୍ଧିତ୍ୟାକୁ କ୍ରୂଯିପ୍ତିତତ୍ତ୍ଵରେ’ ତୁଳନା ଦିଃପିଃହେଲାଗ୍ରୀ
ତିକ୍ଷଣିଃହିତିକ୍ଷିତିରେଃଆତ୍ମକ ଶ୍ରୀତତ୍ତ୍ଵଫେର୍ଣ୍ଣଶୋଦିତାଃତ୍ତ୍ଵର୍ଯ୍ୟଃ॥
ଯାତ୍ତ୍ଵର୍ଯ୍ୟଃଦିଃପିଃହେଲାଗ୍ରୀ ଯକ୍ଷମାନଙ୍କାରାତ୍ମକାଃ ହିତତ୍ତ୍ଵର୍ଯ୍ୟଃ॥

ပင်လယ်သမ္မဒ္ဒရာတိမှာ အနားသတ်ကမ်းစပ် ရှိကြသလို
လူဘောင်လောကများလည်း ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ယဉ်ကျေးမှု
ခလေးစရိတ်စသည့် လူမှုကျင့်ဝိတ် အနားသတ်တွေရှိ၏။

ကလေးသူငယ်တို့သည် လူတောင်လောက်ကြီးထဲ
ရောက်လာကြသော လူသစ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိအရှည်

ကလေးများတို့သည် လူမှုကျင့်ဝတ် အနားသတ်များကို ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ကြသေးချေ။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှ နည်းပါးသည် အရွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုကြောင့် ကလေးငယ်များ ဉာဏ်အားနှင့်စဉ်းစားလာ ကြရန် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုစုံပိုးထောင်ပေးရမည်။ အလေ့ကျ သစ်ပင်နှင့် ပြုစုံပိုးထောင်သောသစ်ပင်ကလေးများ ဖွံ့ဖြိုးမှုက ကွာခြားလှု၏။ စနစ်တကျပြုစုံပိုးထောင်ကာ ရော လော နော မြောကြော ပြည့်ပြည့်ဝဝရရှိသည့် အပင်ငယ်ကလေးများ ဖွံ့ဖြိုး မှုက မြန်ဆန်လှု၏။

ထိုနည်းတူ ကလေးများကိုလည်း စနစ်တကျပြုစုံပေးရန် နည်းစနစ်များစွာရှိ၏။ ထိုစနစ်ထဲမှ စာပေနှင့် ထူထောင်ပေး ခြင်းသည် အထိရောက်ဆုံးဟု ထင်၏။ စာပေထဲတွင် ကိုယ်ကျင့် တရားတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ဘာသာတရားတွေရှိ၏။ ထိုအရာ များကို ကလေးငယ်များစိတ်ဝင်စားဖတ်ရှုလာအောင် ရေးသား ပြုစုံနိုင်လျှင် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးမှုက မြန်ဆန်ကြီးတွေးလာမှာ မလွှာပင်။

ယခုလည်း လုပ်ညီနှင့် ကြယ်ပျိုးတစ်သင်း စာမူသည် ကလေးငယ်များ အသိတရားဆင်ခြင်ဉာဏ် ခွန်အားစွမ်းပကား ကြီးမြင့်လာစေရန် ရည်ရွယ်ရေးသားထားသော စာမူဟုဆို ပါရစေ။ ၁၁

(စာရေးသူ)

ပထေမလစောင်

ပါကာတိပါတ်၊ သူ့သက်သတ်က၊ ချို့လတ်အဂါး၊ မွဲပြာ ရှုပ်သွင်း၊ အားအင်ယိုယွင်း၊ လျင်ခြင်းလည်းဝေး၊ ဘေးကို ကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ၊ အနာများလျက်၊ ခြွှေးရုံး ပျက်၏၊ အသက်တို့လျှော့ ပြစ်များစွာသည်၊ ရွှေ့ငားအပြန် အကျိုးတည်း။ ၁၁

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
အမရပူရတောင်မြို့ဆရာတော်

“နောင် . . . နောင် . . . နောင် . . .”

ညနေစောင်းသည်နှင့် ဆီမံခုံချုပ်ရှာကလေး၏ အနောက် ဘက်မှ ကြေးစည်သံကလေးပေါ်လာ၏။ ထိုအသံကလေးကြောင့် “ကြွက်ကလေး” တို့လှုံ့ ကန်သင်းရှိုးကြား ငါးရှာနေရာမှ ခေါင်းတထောင်ထောင် ဖြစ်သွား၏။

အမှန်တော့ . . . သူတို့လှုံ့ကို ဘွားရွှေလက ကြေးစည် သံကလေးနှင့် အချက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချို့တွေးက ကြွက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြားမျက်ဆုံးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာ . . . ဘွားရွှေလ ခေါ်နေပြီက္ခ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟူတ်ပါကွာ . . . । မလာရင် ဘွားရွှေလ လိုက်လာမှာ သေခာတယ်ကဲ”

“ဒါဆို ငါတို့မိတားတဲ့ ငါးရုံ ခေါင်းတို့တွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ . . . । ပြီးတော့ ဟိုဘက် နိုးစပ်မှာ ခေါင်းတို့ကြီးနှစ်ကောင် တွေ လိုက်သေးတယ်ကဲ . . . ”

“ဟာ . . . ချိတ္တာကလည်း လောဘကြီးနေပြန်ပြီကွာ၊ မင်းလက်ထဲက ငါးတွေကို မင်းအဖေဆီအမြန်ပြန်ပေးလိုက် လေကွာ . . . । ငါတို့ ဘွားရွှေလဆီ အရင်ဆုံးသွားနှင့်မယ် . . . ”

“ဟင် . . . ဟို . . . ဘွားရွှေလ မေးရင်ကော် . . . ”

“မင်းအဖေချိုင်းထားတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ကွာ . . . ”

“ဟာ . . . ငါတို့ငါးရှာနေတာ . . . မိဉာဏ်တို့မြင်သွားတယ်နော် . . . । တော်ကြာ ဘွားရွှေလကိုတိုင်ရင် ပြသနာပဲ . . . ”

“မကြောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ . . . । ငါနဲ့ဖိုးကုလား အရင်ဆုံးသွားနှင့်မယ်ဟော . . . ”

“အေးလေ . . . ဒါဆို ငါးအဖေဆီပြီးတော့မယ် . . . ”

ချိတ္တာတစ်ယောက် ငါးနှီးကိုရင်းပေါ်နေသော ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှုချုံများကို ရေနှင့်ဆေးကျောလိုက်ပြီး ဖမ်းမိတားသော ငါးခေါင်းတို့များကို နှီးကြီးနှင့်သိကာ ရွာပြင်ရှိထန်းတော့များဆီ ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးကုလားနှင့်ကြောကလေးတို့နှစ်ဦးသည် ခြေထောက်တွေ လက်တွေကို ဆေးကျောပြီးသည်နှင့် ဘွားရွှေလ နေထိုင်ရာ ရွာအနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

စင်စစ် ဆီမိုးခုံရွာကလေးတွင် ကြွက်ကလေးတို့ လူသိုက် အကြောက်ဆုံးမှာ ဘွားရွှေလပင်ဖြစ်သည်။ သွေးသားမတော် စပ်သော်လည်း သူတို့ အဖေအမေတွေကိုယ်တိုင် ဆုံးမ သွန်သင့်ဖို့ အပ်ထားခဲ့သဖြင့် ညနေစောင်းပြီးဆုံးလျှင် ဘွားရွှေလ ဆီသွားပြီး ဘူရားရှိခိုးရ၏။

ဘွားရွှေလကား . . . အဌားမှုတို့ ကျောင်းဆရာမကြီးပြစ်ပြီး တစ်ချိန်က ဆီမိုံခုံရွာ၊ မူလတန်းကျောင်းကလေးတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ခဲ့သည့်ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ဘွားရွှေလ ဟေ့ဆိုတာနဲ့ နားရွှေက်ပင် မလှပ်ရဲကြ ။ . . . ”

ရွာမှ ချိတ္တာတစ်ယောက်၊ ဖဲရိုက်၊ နွားခိုး၊ ကြောက်ခိုးနှင့် ထင်ရာလုပ်တတ် သောလူကြီး . . . ။ သူ့နောက်မှာ ကာလသားတစ်သိုက် ကလည်း ရှိသည်မို့ တော်ရုံတန်ရုံလှတွေ မပြောရဲကြ ။ . . . ”

သို့သော် ဘွားရွှေလ ရွာကို ကျောင်းဆရာမအဖြစ် ရောက်လာကတည်းက ကိုပေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပင် တူတ်တူတ်မလှပ်ရဲတော့ . . . ။ အမှန်တော့ ဘွားရွှေလက ဘယ်သူ့ကိုမှ နာအောင်၊ ကျင်အောင် ရိုက်နှုက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး . . . ။ အပြောအဆိုကအစ၊ ယဉ်ကျေးသိမ့်မွေ့လျှို့ဗီး အနေအထိုင်ကလည်း တည်ကြည်လှ၏။

ချိတ္တာတစ်ယောက်၏ ပညာရေးကိစ္စနှင့် ပြောကြည့်ကြရာမှ ဘွားရွှေလ၏ မှန်မှန်ကန်နှစ်ဦးဖို့ခေါက်ခေါက် ပြောပြခဲ့သော အချက်ကြောင့် ကိုပေါ်ကြီးလည်း ဘွားရွှေလပြောသမျှကို

၄ လရိပ်ည္နာင် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရတော့ချေ ။ အမှန်မတော့
ကိုပေါက်ကြီးကိုယ်တိုင် ဘွားရွှေလ ကျောင်းတက်ခဲ့သည့်
ကျောင်းသားမှို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒဗ္ဗာ ပြန်မပြောပံ့ပါချေ ။

ကိုပေါက်ကြီးတို့ လက်ထက်က ဘွားရွှေလအား
တစ်ကျောင်းလုံး ကြောက်ခဲ့ကြရသည်။ စည်းကမ်းရော၊ စနစ်ပါ
ကောင်းမွန်လှပြီး အသင်အပြုလည်း ကျမ်းကျင်လှသည့်မို့
ဘွားရွှေလ၏သတင်းက ရွှာနီးချုပ်စုံပါတယ်။

ထိုသို့ အသင်အပြုကောင်း၍လည်း ကိုပေါက်ကြီးတို့
လက်ထက်က တန်းလွှာကျောက်အောင်မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ကိုပေါက်ကြီးက
ငယ်စဉ်ကတည်းက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊
ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်သော်လည်း ဘွားရွှေလကိုတော့ဖူး၏။

ထိုကြောင့်လည်း ဘွားရွှေလကို ပေါ်ကြောက်ဟု ဆိုရ¹
မည်ပင် ။ ကိုပေါက်ကြီးတို့ လေးတန်းအောင်ပြီးနောက်
ဘွားရွှေလတစ်ယောက် ရာထူးတိုးပြီး မြို့ကျောင်း ပြောင်းသွား
ခဲ့၏။ ထိုရောအခါ နောက်ရောက်လာသည့် ဆရာမတွေနှင့်
ကိုပေါက်ကြီး မပြောမလည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘယ်သူ့စကားမှ
နားမထောင်ဘဲ ကျောင်းသခ်န်းကို ကျော်ခိုင်းခဲ့၏။

သို့နှင့် ကိုပေါက်ကြီးတစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ရွာစဉ်တစ်လျှောက်မှာ လူဆိုးစာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့၏။ သားဖြစ်သူ
ချို့တွေ့ကျတော့လည်း ကိုပေါက်ကြီး၏ ခြေရာကို မို့လူမို့
ခင်ပင် ။

ထင်ရာပြော ထင်ရာဆိုတတ်ပြီး၊ အတန်းပညာကို
နည်းနည်းလေးမှာ ဂရွှေ့ပြုသူမဟုတ်။ အမြတ်နှင့်ကျောင်းပျက်နေ

ပထမလရောင်

တတ်ပြီး ဖားရှား၊ ငါးရှား၊ ငှက်ပစ်၊ ကြက်ပစ် စသည့်အလုပ်
ကလေးများ လုပ်တတ်၏။ ချို့တွေ့ကိုလည်း တစ်ရွာလုံးက
ဖအေးခြေရာနင်းမည့်သားဟု ပြောစမှတ်ပြုထားကြ၏။

သို့သော် လွှန်ခဲ့သောနှစ်ပိုင်းကစာပြီး ချို့တွေ့ပြုချက်သား
ကောင်းခဲ့ရသည်။ ထိုအချက်က တခြားမဟုတ်။ ရွာကိုပင်စင်
ယူပြီးပြန်လာသည့် ဘွားရွှေလကြောင့်ပင် ။

ဘွားရွှေလက တပည့်တပန်းသံယောဇ်ကြီးလှ၏။ သူရှာ
ရောက်သည့်နှစ်ဦးဆုံးသတိရသူမှ ကိုပေါက်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်
ကိုပေါက်ကြီးသတင်းကို စံစမ်းခဲ့ရာ ဖအေးရောသားပါ ရွာ၏
အော့ကြောလန်ဖြစ်နေသည်ကို သိခဲ့ရ၏။ ထိုသတင်းကြောင့်
ဘွားရွှေလ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုသတင်းကြားလျှင်ကြားခြင်း ကိုပေါက်ကြီးဆီလိုက်ချ
သွားခဲ့၏။ သူကိုမြင်တော့ အရက်တွေ့မူနေသည်။ ဘွားရွှေလကို
မြင်တော့ ကိုပေါက်ကြီးမှာ အိုးတိုးအမဲးတမ်းဖြစ်နေ၏။

သားဖြစ်သူ ချို့တွေ့ကလည်း ကျောင်းမတက်ဘဲ ငါးရှာပြီး
ပြန်အလာတွင် ဘွားရွှေလကိုမြင်တော့ ဖော်ကြီး၏ ငယ်ဆရာမမို့
အကြီးအကျယ် ချောက်ခြားနေ၏။

ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက ချို့တွေ့ပံ့ကို ဖက်ပြီး ကိုပေါက်ကြီးကို
နာနာလေးပြောပစ်လိုက်၏။ သူ့စကားတွေက မှန်ကန်လွှန်း
သဖြင့် ကိုပေါက်ကြီးမှာ တစ်ခွန်းပြန်မပြောရဲ ။ သူ့သားကို
သူကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေသည်ဟု မြင်လာ
သဖြင့် ဘွားရွှေလကိုပဲ ဆုံးမဖို့ အပ်နိုးခဲ့၏။

သို့သော် ချို့တူးက ည်းမပျောက်ချင်။ ဖခင်နှင့်အတူ ပွဲချင်လောက်။ အာရာ၊ ငါးရှာ၊ ငှက်ပစ်၊ ကြက်ပစ် လုပ်ချင်၏။ ယခုလည်း ဖခင်ကြီးက မူးမူးနှင့် ငါးရှာခိုင်းလိုက်သည်မို့ အကြိုက်တွေ့နေရာမှ ဘွားရွှေလောက် ကြေးစည်သံကြောင့် ချက်ချင်း ဖခင်ကြီးဆီ ပြန်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

စင်စစ် ဘွားရွှေလက ရွှာပြန်ရောက်လာစဉ်ကတည်းက စည်းကမ်းတစ်ခု လုပ်ထား၏။ ရွာထဲတွင် နာမည်ဆုံးကလေး ရှိနေကြသော ချို့တူးတို့လူ သိုက်ကို သူ့ထံ ညနေစောင်းသည်နှင့် ဘုရားဝတ်ပြုရန် မှာကြားထား၏။ သူတို့အပြင် ရွာက ကလေးများလည်း ပါ၏။

သူတို့လူစု ရောက်သွားပြီဆိုလျှင် ဘွားရွှေလက သူတဲ့အို ကုတ်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် စုဝေးထိုင် ခိုင်းပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ခိုင်းတတ်၏။ ပြီးလျှင် ကျောင်းကပေးသော စာများကို လုပ်ခိုင်းတတ်၏။ ထိုနောက သူတို့ အားလုံးကို ဓဟ္မသုတေပြိဖွံ့ဖြိယ်၊ အားကျွွ်ယ်၊ လေးစားဖွံ့ဖြိယ်၊ အတူယူဖွံ့ဖြိယ် ကောင်းလှသော ပုံပြင်များ ရွှေးခေတ် သူရဲကောင်းကြီးများ အကြောင်းကို ပြောပြတတ်၏။

ယခုလည်း ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့နှစ်ဦး ဘွားရွှေလအိမ်ကလေးသို့ အသွားတွင် အိမ်ဝင်ပြီး လွယ်အိတ် ယူကာ အပြေးသွားခဲ့ကြ၏။ သူတို့ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဘွားရွှေလ၏ တဲ့ကုတ်ကလေးရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ဖြူဖြူ။ လေးပေါ်တွင် မိည့်ကိုလူစုပ်ပင် ရောက်နှင့်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဘွားရွှေလသည် အိမ်အောက်ဘက် တန်းလျားလေးပေါ် ထိုင်ကာ အကြမ်းသောက်နေ၏။ သူကိုယ်ပေါ်တွင် ယောဂါ သဘက်လေးတစ်ထည် တင်ထား၏။

ကြက်ကလေးသည် ဘွားရွှေလကိုမြင်သည်နှင့် ဖိုးကုလားကိုလက်တို့လိုက်ပြီး အိမ်ဝင်းကလေးထဲ ဝင်ခဲ့၏။

“ဟဲ . . . ကြက်ကလေးနဲ့ ဖိုးကုလားတို့လား . . . ”

“ဟဲတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ချို့တူးရော ဘယ်မှာလ . . . ”

“ဟို . . . သူ . . . သူ အဖေဆီ သွားတယ် ဘွားရွှေလ”

“ဟဲတ်လား . . . ဒီနားကို လာကြစမ်း . . . ”

“ဟဲတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ . . . ”

သူတို့နှစ်ဦး ဘွားရွှေလအနားသို့ ကုတ်ချောင်း ကုတ်ချောင်းနှင့် တိုးသွား၏။ မိည့်ကိုလို သိန်းကြည်မတို့ အုပ်စုက သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး မျက်စောင်းတထိုးတိုးလုပ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက . . .

“ဟဲ . . . ကြက်ကလေး . . . ”

“ပျော . . . ဘွားရွှေလ . . . ”

“နင်တို့ ဘယ်က ပြန်လာကြသလဲ ပြောစမ်း . . . ”

“ဟို . . . ဟို . . . ကျွန်းတော်တို့ အိမ်ကထွက်လာကြတာပါ . . . ”

“ငါ့ကို မညာနဲ့နော် . . . । လိမ့်တယ်ညာတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး . . . မင်းတို့အရွယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ့်ညာမပြောသင့်ဘူး ကြက်ကလေးရဲ့ ကြားလား . . . ”

လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ပျိတစ်သင်း

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ . . . ”
 “ဒါဆို မှန်မှန်ပြောစမ်း . . . ”
 “ဟို . . . ဟို . . . အဲ . . . ”

ကြောကလေးမှာ ဘွားရွှေလ၏အကြည့်ကြားတွင်
 လိမ်းညာပြောဆိုရမှာကို မထံမရဲဖြစ်နေ၏။ ဖိုးကုလားမှာ
 ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်ကို တဗျာင်းဗျာင်းကုတ်နေ၏။

“ကဲ . . . ပြောလေ . . . ”
 “ကျွန်တော်တို့ ငါးသွားရှာတာပါ ဘွားရွှေလ”
 “ဟုတ်လား . . . ငါးမရှာခဲ့ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြသေးလဲ
 ပြောစမ်း . . . ”
 “ဗျာ . . . ”

ကြောကလေးမှာ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိလိုက်
 ခိုင်တွင် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ချိတ္တး အမောတကောနှင့် ရောက်လာ၏။
 ဘွားရွှေလသည် သူကိုမြင်သည်နှင့် အသံစုံစုံနှင့် လှမ်းခေါ်
 လိုက်၏။

“လာစမ်း . . . ချိတ္တး . . . ”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ချိတ္တးသည် ဘွားရွှေလနားသို့ ကြောက်ကြောက်ရှုံးရှုံးနှင့်
 ကပ်လာ၏။

“ချိတ္တး . . . ငါမေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း . . . ”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ . . . ”
 “မင်းတို့လူစုံ ထမ်းတောာသေးက ဆီးပင်မှာ ငှက်သိုက်
 တက်နှုန်းကို . . . ”

ပထမလရောင်

“ဗျာ . . . ”
 “မေးတာဖြေလေ . . . ”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ . . . ”
 “မင်းတို့ကို ငါဘယ်လိုပြောထားသလဲ ချိတ္တး . . . ”
 “ဟို . . . အဲ . . . ”
 “ပြောလေ . . . ”
 “အဲ . . . သူများအသက်ကို မသတ်ရဘူးလို့ ပြောထား
 ပါတယ် ဘွားရွှေလ . . . ”
 “အေး . . . ဒါဆို ဘာလို့များ သတ်ချင်၊ ဖြတ်ချင်
 စိတ်တွေ ကြီးနေကြတာလဲကုလ် . . . ပြောစမ်း ချိတ္တး . . . ”
 “ဟို . . . အဖောက ချိုး . . . ချိုးကြော်စားချင်လို့တဲ့ . . . ”
 “တိတ်စမ်း . . . နင့်အဖောပါ လွှဲမချုန့် မင်းတို့
 ဘာလုပ်လုပ် ဘွားရွှေလပြောတာကို မမေ့ရဘူးလို့ ပြောထား
 တယ်မဟုတ်လား . . . ”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ . . . ”
 “အေး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေ . . . နောက် ဒီသတင်း
 ကြားရင် မင်းတို့အားလုံး အနိုက်ခံပြီသာမှတ် ကြားလား . . . ”
 “ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”
 “ကဲ . . . ဒါဆို မင်းတို့အားလုံး ဘုရားဝတ်ပြုဖို့
 ပြင်ကြ . . . ”
 “ဟုတ်ကဲ့ . . . ”
 ကြောကလေးတို့လူစုံ ဘွားရွှေလကို ရဲရဲမကြည့်စုံကြဘဲ
 တဲကုတ်ကလေးပါ တက်သွားကြ၏။ တအောင့်အကြာတွင်

မိဉ္ဒက်တိုလူစုလည်း တက်လာကြပြီး ဘုရားဝတ်ပြဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်ကြ၏။ ထိအချိန်တွင် ဘွားရွှေလတက်လာကာ ချိတူးတိုး ဘေးတွင် ကျံ့ကျံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြလိုက်ကြ လေသည်။

ချိတူးတို့လူစုမှာ ဘွားရွှေလသင်ပေးခဲ့သည့် ဉာဏ်သကို ပိုသကျယ်လောင်စွာ ရှုတ်ဆိုလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် ဘုရားစင် ရွှေမှ ကြေားစည်လေးကို ယူကာ တနောင်နောင်နှင့် ထုနေ၏။

သို့နှင့် ညေးပိုင်းအရောက်တွင် ဘွားရွှေလသည် သူတို့ လူစုကို ဆုံးမစကားပြောဆိုပြီး ပြန်လှတ်လိုက်လေ၏။ ဘွားရွှေလ အိမ်ပိုင်းအဝမှတွက်သည့်နှင့် ချိတူး၏ ငပ်နေသော ပီဇိုံပါ လာ၏။ သူ့ဘေးနားတွင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်ပါလာသော ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့ကို ကြည့်ပြီး -

“ဟောကောင်တွေ . . . ငါတို့ မနက်ဖြန်ကြရင် စံပယ် ချောင်းဘေးက သရက်ဖြူပင်ကြီးဆီ သွားကြမယ်ကွာ . . . ”

“ဟင် . . . ဘာလုပ်ဖို့လ ချိတူးရ . . . ”

“ဟာ . . . ငါ အဲဒီဘက်ကို မနောက ရောက်သွား တယ်ကွာ . . . । အဲဒီ သရက်ဖြူပင် အခေါင်းကြီးထဲမှာ ကျိုးသိုက် ရှိတာ ကျိန်းသေတယ်ကွာ . . . ”

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ချိတူးရာ . . . । တော်ကြာ ဘွားရွှေလ ကြားသွားရင် ငါတို့ကိုခေါ်ပြီး ရိုက်မှာကွာ”

“ဟာ . . . ဖိုးကုလားကလည်း ဘွားရွှေလမမြင်အောင်သွား မှာပေါ့ကွာ . . . । ငါ သေသေချာချာကြည့်ထားတာကွာ . . . ”

ချိတူးက တက်တက်ကြွကြဖြင့် ကျိုးသိုက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ သူစကားကြောင့် ဖိုးကုလားရောကြွက်ကလေးပါ စိတ်ပါလာကြ၏။ သူတို့နားတဲ့တွင် ဘွားရွှေလ၏စကားတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်၏။

ဖိုးကုလားသည် ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်ကို အားပါးတရ ပွဲတ်သပ်ရင်း -

“အေးကွာ . . . ဒါဆို ကျောင်းမတက်ဘဲ သွားကြရ အောင်ကွာ . . . । ကျိုးသိုက်ထဲမှာ ဥဉာဏ်တွေဘာတွေရှိရင် ရှိမှာကွာ . . . ”

“အေးဟုတ်တယ် . . . । ဖိုးကုလားပြောတာမှန်တယ် ငါတို့ကို အရိုးလေးကျော့မေလည်း ပြောဖူးတယ်ကွာ . . . ”

“ဟင် . . . တကယ်လား ကြွက်ကလေး . . . ”

“တကယ်ပေါ့ ဖိုးကုလားရာ . . . ”

ဖိုးကုလားရော ကြက်ကလေးပါ စိတ်ပါလာကြ၏။ ချိတူး မှာသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူလာကြသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျိုးသိုက်ရှိနှင့် စီစဉ်လိုက် ကြ၏။



စံပယ်ချောင်းသို့ ကြက်ကလေးတို့သုံးလိုး ကျောင်းမတက်ဘဲ နိုးကြောင်းပါးဝှက်နှင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ စံပယ်ချောင်းကလေးမှာ သူတို့နေထိုင်သော ဆီမီးခုံရှာနှင့် သရက်ထည်ရှာကလေးကို ခြားထားသော ချောင်းကလေးဖြစ်၏။

၁၂ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဖျိတစ်သင်း

ချောင်းအကျယ်မှာ ဝါးသုံးရှိက်ခန့်ရှုပြီး လျှော့ မော်တော်များ ဖြတ်သန်ဖြတ်လာရှိ၏။ သူတို့သုံးသီး ချောင်းစပ်အရောက်တွင် ချိတ္တာက သရက်ပင်ကြီးရှိရာကို လက်ညွှုးထိုးရင်း -

“ဟို... ဟိုမှာကွဲ... । အဲဒီအပင်ရဲ့ အခေါင်းထဲမှာရှိ တယ်ကွဲ...”

“သေချာရဲ့လား ချိတ္တားရာ ...”

“ဟာ... ကြိုက်ကလေးကလည်း.. . ငါတို့ကိုင်းချောင်းစပ်မှာင်းရှာရင်း ကျိုးကန်းတစ်ကောင် သစ်ခေါင်းထဲဝင်သွားတာကွဲ”

“ဒါဆိုလည်းသွားမယ်...”

“ဟွေးကောင်တွေ ချောင်းဆိပ်လည်းကြည့် သီးနော်... । တော်ကြာ... ဘကြီးတာတို့ ကိုကျောက်အိုးတို့ လျှော့တွေတွေရှင် ဘွားရွှေလကို သွားတိုင်မှာစိုးရတယ်ကွဲ”

ဖိုးကုလားဟာ ချောင်းဆိပ်ကို ပြေးတုံးပြတဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ချိတ္တားတို့နှစ်ဦး တွေ့နဲ့ဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် ချောင်းဆိပ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

လျှော့တွေစင်း နှစ်စင်းရပ်ထားသော်လည်း လျှော့ထိုးသားကို မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့သုံးသီး ချောင်းဘက်ရှိ သရက်ဖြာပင်ကြီး ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

အပင်ကြီးက အတော်ကလေးအို့လှပြီး ပင်စည်ကြီးမှာ လူတစ်ဖက်စာခန့်ရှိ၍ ကျိုးပေါင်းတက်ကာ အထွက်အထွက် ဖြစ်နေ၏။

ပထမလရောင်

၁၃

ချိတ္တားသည် အပင်အောက်ရောက်သည်နှင့် အပင်ပေါ်မော့ကာ -

“ဟို... ဟိုမှာကွဲ...”

“ဘယ်မှာလဲ ...”

“ဟိုမှာလေကွား သစ်ကိုင်းကြားထဲကို ကြည့်လိုက် ..”

ချိတ္တားက ဖိုးကုလားနှင့်ကြိုက်ကလေးတို့နှစ်ဦးကို လက်ညွှုးတုံးထိုးနှင့် ညွှန်ပြလုံးကြ၏။ ကြိုက်ကလေးတို့ကလည်း အပင်ပေါ်မော့ကာ မျက်လုံးအပြုးသားနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟာ... ဟူတ်တယ်ကွဲ...”

“မြင်ပြမဟုတ်လား ...”

“အေးကွဲ... ဒါပေမယ့် အပင်ကမြင့်တယ်ကွဲ... । ငါက သစ်ပင်မတက်တတ်ဘူး...”

ဖိုးကုလားက အပင်ကိုကြည့်ပြီး ရွှေ့နေ၏။ ချိတ္တားနှင့်ကြိုက်ကလေးကတော့ သူလိုမဟုတ်။ အပင်ပေါ်တက်ဖို့ ပျောယာခတ်နေကြ၏။

နောက်ဆုံး ချိတ္တားနှင့် ကြိုက်ကလေးတို့နှစ်ယောက်သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ရွှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တက်ခဲ့ကြ၏။ ချိတ္တားညွှန်ပြသော ကျိုးကန်းသိုက်အခေါင်း၏ အမြင့်က လူကြီးနှစ်ရပ်စာခန့်ရှိ၏။

ချိတ္တားကအပင်ပေါ်ကို ဦးဆောင်ပြီးတက်ခဲ့၏။ သူနောက်မှာ ကြိုက်ကလေးက ကုတ်ခြစ်တွန်းထိုးရင်း တက်ခဲ့ကြ၏။ ပင်စည်ပေါ်တွင် ပုံရှုကောင်တွေက တန်းစီပြီးလွှားနေပေရာ သူတို့ တက်လာသည်နှင့် တရာ့ခိုက်ပ်လာကြ၏။

“ဟာ . . . ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်တွေကွဲ . . . ”

“ဟာ . . . ကိုက်တယ်ကွဲ . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ပေါ်တက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်များကို တဖွေဖွေမှုတ်ရင်း မရမက တက်ခဲ့ကြရာ ကျိုးသိုက်အခေါင်းကြီးနားသို့ ရောက်လာ၏။

ပင်စည်ဘေးဘက်တွင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ဖြာထွက်နေသဖြင့် ချို့တူးသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ့ခုန်ကူးလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကြွက်ကလေးက တစ်ချစ်ချစ်နှင့် ကုတ်ဖက်တက်လာရာ ချို့တူးက သစ်ကိုင်းပေါ် ခွဲထိုင်ရင်းကြွက်ကလေးဘက်သို့ကြည့်ကာ အသံမပေးရန် သတိပေးလိုက်၏။

“ရှူး . . . ရှူး . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကြွက်ကလေးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်တွေကို ခါထုတ်နေရင်းတက်နေရသဖြင့် ဆက်တက်ဖို့ မဝံမရဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ချို့တူးရောက်နေသောနေရာမှာ ကျိုးသိုက်သစ်ခေါင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းသာသာ၌ရှိနေ၏။

ချို့တူးသည် ကြွက်ကလေးကို သတိပေးရင်း ကျိုးသိုက်အခေါင်းထဲကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ မူးပေါင်နှင့်မည်းမည်းမြို့ဘာမှုမြှင့်ရှု ထိုအခါ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ဖြေးသစ်ခေါင်းပေါ်တဲ့ကို လုမ်းနှုံးလိုက်၏။

“အား . . . ”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ . . . ”

“ဟာ . . . ဟို . . . ”

“ဟင် . . . ”

ချို့တူး၏လက်က သစ်ခေါင်းပေါ်တဲ့အရောက်တွင် တစ်ကောင်ကောက်ကိုက်လိုက်သဖြင့် ဆစ်ခနဲနာကျော်သွား၏။ ထိုအခါလက်ကို အတင်းထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ သွေးစတွေကလက်တွင်ထိုနေ၏။

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဖြစ်တာလဲ ချို့တူး . . . ”

“မပြောတတ်ဘူးကွဲ . . . । ဘာကောင်ကိုက်တာလဲမသိဘူး . . . ”

“ဟာ . . . ကျိုးကန်းဆိတ်တာဖြစ်မှာပေါ့ . . . ”

“ဟူး . . . နာတယ်ကွဲ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ချို့တူး ကျိုးသိုက်တဲ့ကို လက်မထည့်ရဲတော့။ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ့လာသည့်ဒဏ်ကြောင့် သစ်ကိုင်းခွဲကိုထိုင်ချလိုက်ရာ ခေါင်းထဲမှုးနောက်နောက်ဖြစ်သွား၏။ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်နေသော ကြွက်ကလေးမှာ ချို့တူးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပူသွား၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ချို့တူး ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ”

“မူး . . . မူးတယ် . . . ”

“ထောက် . . . ဖြောင်း . . . ဝါန်း . . . ”

“ဟာ . . . ချို့တူး ကျေပြီ . . . ”

“ဝါန်း . . . ဘုတ် . . . ”

နင်းထားသောသစ်ကိုင်းက ဖြောင်းကနဲ့ကျိုးသွားကာ ချို့တူးတစ်ယောက် ကားယားကြီးပြုတ်ကျသွား၏။ သစ်ပင် အောက်တွင်စောင့်နေသော ဖို့ကုလားမှာ မျက်လုံးပြီးမျက်ဆံပြီး အော်ဟစ်လေတော့သည်။

“ဟာ . . . ချို့တူး သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ . . . လုပ်ကြပါဦးပျို့”

ဖို့ကုလား၏ အော်သံက ပွဲက်လောညံသွား၏။ ကြွက်ကလေးမှာလည်း ကျိုးသိုက်ဆက်မန္တိကိုရဲတော့သဲ သစ်ပင် ပေါ်မှ လျှောတိုက်ဆင်းချလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ချို့တူးမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ မျှောက်ခုံကြီးပြုတ်ကျသွားပြီး သတိမေ့သွားလေတော့၏။ ကြွက်ကလေးမှာ မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ချို့တူးအနားပြီးလာ၏။

“ဟာ . . . လုပ်ကြပါဦး . . . ”

“ဟောကောင် . . . ဖို့ကုလား သမွန်ဆိပ်ဘက် အမြန်သွားကွာ . . .၊ အဲဒီမှာ ကိုရင်ကျောက်အိုး ရှိရင်ခေါ်ခဲ့ကွာ . . . ”

“အေး . . . အေး . . . ”

ဖို့ကုလားက တဖို့ဖို့ ပြီးထွက်သွား၏။ ကြွက်ကလေးမှာ ချို့တူးကိုယ်ကြီးကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“ဟာ . . . အမြှုပ်တွေ ထွက်နေပါလား . . . ”

ချို့တူးပါးစပ်မှာ အမြှုပ်တွေ ထွက်နေသဖြင့် ကြွက်ကလေးမှာ အကြိုးအကျယ် ထိတ်လန်သွား၏။

“လာ . . . လာကြပါဦးပျို့ . . .၊ ဒီ . . . ဒီမှာ ချို့တူး . . . ”

ကြွက်ကလေးလည်း ကြောက်လန်ပြီး အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် ချောင်းဆိပ်ဘက်မှ ဖို့ကုလားနှင့် ကိုကျောက်အိုးတို့ အပြီးရောက်ရှိလာ၏။

“ဟာ . . . လာပါ . . . လာပါ . . . ကိုကြီးကျောက်အိုး . . . ဒီ . . . ဒီမှာ . . . ”

“ဟင် . . . ချို့တူး ဘာဖြစ်လိုလဲ . . . ”

“မပြောတတ်ဘူး . . .၊ ပါးစပ်မှာလည်း အမြှုပ်တွေနဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကိုကျောက်အိုးသည် ချို့တူးဘေးနား ဒေးထောက်ထိုင်ချကာ ကြည့်လိုက်၏။ ပါးစပ်က အမြှုပ်တစိစိမို့ မျက်လုံးအပြီးသားဖြစ်သွား၏။

“ဟောကောင် . . . ကြွက်ကလေး . . . ”

“ဗျာ . . . ”

“ချို့တူး ဘာဖြစ်တာလဲကွာ . . . ”

“ဟို . . . ဟို . . . ကျိုးသိုက်တက်နှိုက်တာ အဲဒီအသိုက်ထဲက ဘာကောင်ကိုက်လိုက်လဲ မသိဘူးပျော် . . .၊ မူးတယ်ဆိုပြီးပြုတ်ကျသွားတာ . . . ”

“ဟင် . . . ဘူာရား . . . ဘူာရား . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါမြဲကိုက်တာဖြစ်လိမ့်မယ်ကွာ . . . ”

ကိုကျောက်အိုးသည် ချို့တူး ညာဘက်လက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ သွေးစို့နေသော အစွယ်ရာနှစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ချို့တူး၏လက်ကို သစ်ကိုင်းဖြောင့်ဖြောင့်

တစ်ချောင်းနှင့် ကြပ်စည်းလိုက်၏။ ထိုနောက် ဖြတ်ခနဲ့
ကောက်ပွဲလိုက်ပြီး ချောင်းဆိပ်ဖက်သို့ ပြေးခဲ့၏။

“ပိုးထိလိုပျို့ . . . လုပ်ကြပါ။ . . .”

ကိုကျောက်အိုးသည် ချောင်းစပ်နားရောက်သည့်နှင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်သဖြင့် လျှေသမားများ အလျင် အမြန်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအခါ ချိတ္တးကို လျော်စီးပေါ် တင်လိုက်ပြီး ချောင်းရုံးကိုဖြတ်၍ သျင်မြန်စွာ လျှော်ခဲ့ခြားကြ လေ၏။ ကြွက်ကလေးနှင့် ဖိုးကုလားတို့မှာလည်း သူငယ်ချင်း အတွက် စိတ်မချလှသဖြင့် လျော်လိုက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ သရက်ထည်ရွှေကလေးဘက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ချောင်းဆိပ် ရောက်သည့်နှင့် ကိုကျောက်အိုးသည် ချိတ္တးကိုထမ်းကာ ရွှေလည် ပိုင်းရှိ ဆေးပေးခန်းသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ခဲ့လေ၏။

ကြွက်ကလေးနှင့် ဖိုးကုလားတို့မှာလည်း နောက်မှ အမောတကောလိုက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ဆေးပေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ကျိုးမာရေးမှူး ဦးသသာက ချိတ္တးကို ချက်ချင်းပင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီး စိုးခိုးမြင်တကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟာ . . . ဒါ မြှုပ်နှံကြတာပဲကွဲ . . . ဒီမှာ . . .”

“ဟူတ်တယ်ဗျာ . . . । ဖြေဆေးထိုး . . .”

“အဲ နော်း . . . ငါဆီမှာ အဲဒီ မြှုပ်နှံကာကွယ် ဆေးတွေ မနေ့ကရောက်လာတယ်ကွဲ . . . အတော်ပဲ . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျေးလက်ကျွန်းမာရေးမှူး ဦးသသာက ချိတ္တး၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောကာ မြှုပ်နှံကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ရောက်လာတာ မြန်လိုဟေ့ . . . မဟုတ်လို ကတော့ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်နောက်ကျွဲ့ပြီး ရောက်လာရင် အသေပဲကွဲ . . .”

“ဟူတ်လား . . . တော်သေးတာပေါ့ဗျာ . . .”

ကျိုးမာရေးမှူး၏ကော်ကြောင့် ကျောက်အိုးရော ကြွက်ကလေးတို့နှစ်ဦးပါ အထိတ်တလန်ဖြစ်သွားကြ၏။ ချိတ္တး ကတော့ မြှုပ်နှံကြောင့် ကုတင်ပေါ်မှာ သတိမရသေးချေ . . . ။ ကိုကျောက်အိုးသည် ကြွက်ကလေးတို့ဘက် လှည့်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် ကြွက်ကလေး . . .”

“ဗျာ . . .”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရွာတို့ လျော်ကြနဲ့ အမြန်ပြန်လိုက် သွားကြစမ်းကွာ . . . ။ သူ့အဖေ ကိုပေါက်ကြီးကို လိုက်ရှာပြီး ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း . . .”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ကိုကြီးကျောက်အိုး . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဆေးပေးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြကာ ချောင်းဆိပ်သို့ အမြန်ပြေးခဲ့ကြ၏။ လျော်ဆိပ်ရောက်သည့်နှင့် လျော်ရသဖြင့် ရွာဘက်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုအခိုင်တွင် ချိတ္တးအဖေ ကိုပေါက်ကြီးမှာ ထုန်းတော်ထဲတွင် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျဉ်နေ၏။

ကြွက်ကလေးနှင့် ဖိုးကုလားတို့နှစ်ဦးသည် ကိုပေါက်ကြီးရှိနိုင်မည့်နေရာကို ရှာရင်းဖွေရင်းနှင့် ထန်းတော်ဘက်သို့ အမောတကော ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဦးပေါက်ကြီး . . . ဦး . . . ဦးပေါက်ကြီး . . . ”

သူတိန်ခိုးအသံက ထန်းတောတစ်တောလုံး ညံ့စွဲနေ၏။ ထန်းပင်ပေါ်တွင် ထန်းနှုန်းဖြတ်ကာ ထန်းပြင်နေကြသော အလုပ်သမားများမှာလည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မင်းတို့ ဘာလိုအောင်နေကြတာလဲကွဲ . . . ”

“ဟို . . . ဦးပေါက်ကြီး . . . ”

“ဟာ . . . ပေါက်ကြီးက ထန်းတဲ့ထဲမှာ အိပ်နေတယ်ကွဲ . . . ”

ထန်းသမားတစ်ဦးက ပြောလိုက်သဖြင့် အရွှေ့ဘက်ထန်းတဲ့သို့ တုံးပုံးနှင့် ပြေးချသွား၏။

“ဦး . . . ဦးပေါက်ကြီး . . . ဦးပေါက်ကြီး . . . ”

“အင်း . . . ”

“ထ . . . ထပါဦးပျော် . . . ”

“ဘာလဲကွာ . . . ဘယ်သူတွေလဲ . . . ”

“ဟာ . . . ချိုတူး ပိုးထိလိုပျော် . . . ”

“ဘာကွဲ . . . ”

ကြွက်ကလေး၏ စူးရှုံးအသံကြောင့် ကိုပေါက်ကြီးမှာကျူးဖျာပေါ်တွင် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လူးလဲတဲ့လာ၏။ ကျော်နေသောပူဆိုးကို ပြင်ဝိတ်ရင်း သူ့ရှေ့တွင် မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်နေသော ကြွက်ကလေးကို မျက်လုံးအပြေးသားနှင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ . . . ပြန် . . . ပြန်ပြောစမ်း . . . ”

“ဟို . . . ဟို . . . ချိုတူး ပိုးထိလိုပျော် . . . ”

“ဘာ . . . ခု . . . ခု . . . ဘယ်မှာလဲ . . . ”

“ဟို . . . သရက်ထည်ဘက်မှာပျော် . . . ”

“ဟင် . . . ဟူတ်လား . . . ဒါဆို သွားရအောင်ကွာ . . . လာလာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုပေါက်ကြီး လူးလဲတလိုက်ကာ မြှို့အိုးထဲကရောင်း မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကြွက်ကလေးတို့ကို ခေါ်ကာ သရက်ထည်ရွာဘက်သို့ သူတ်ခြေတင်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆေးပေးခန်းရောက်တော့ ချိုတူးတစ်ယောက် ကုတ်တင်ပေါ်တွင်ငူးလေးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကိုပေါက်ကြီးချိုတူးကို မြင်သည်နှင့် -

“ဘား . . . ”

“အဖော် . . . ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ . . . ”

ကိုပေါက်ကြီးသည် ချိုတူးကို အတင်းပြေးဖက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးလိုက်၏။ ချိုတူးရော ကြွက်ကလေးတို့ပါ မဖြေရဲကြ၏။ ထိုစဉ် ကိုကျောက်အိုးက ဝင်၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကောင် စပယ်ချောင်းဘေးက သရက်ပင်ပေါ်မှာ ကျိုးသို့က် တက်နှိုက်တာပျော် . . . အဲဒါ သစ်ခေါင်းထဲကမြော ထွက်ပေါက်တယ်ထင်ပါရဲ့ပျော် . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကိုကျောက်အိုး၏စကားကြောင့် ကိုပေါက်ကြီးမှာ ချိတူးကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါဗျာ သစ်ပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျေတာ ကံကောင်းလို မသေတယ 。。。၊ ကျေပ်ရောက်သွားတော့ပါးစပ်က အမြှုပ် တစိစိ ထွက်နေပြီဗျာ 。。。၊ အဲဒါ ကျေပ်လည်း ဒီကောင်ကို ပွဲပြီး ဒီပြေးခဲ့ရတာဖျို့ 。。。၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ 。。。၊ နောက် ငါးမိန့်သာနောက်ကျေရင် ခင်ဗျားသားတော့ အသက်တောင် မိမှာ မဟုတ်ဘူး 。。。”

“ဟင် 。。。 ဟုတ်လား 。。。 ဘုရား ဘုရား 。。。 တော်တော်မိုက်တဲ့ကလေးပါလား 。。。”

ကိုပေါက်ကြီးက ချိတူးကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးကြည့်ပြီးပြောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျိန်းမာရေးမျှူး ဦးဘသာ ဝင်လာကာ ချိတူးအခြေအနေကို စမ်းသပ်လိုက်၏။

“အင်း 。。 အချိန်မိလိုပေါ့ဗျာ 。。၊ ဒီကလေး ကံကောင်းတယ်ဆိုရမယ် 。。。”

“ဟုတ် 。。。 ဟုတ်ကဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ရယ် 。。。”

“ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ကြဖျို့၊ ငယ်သေးတော့ ထင်ရာ လျောက်လုပ်ကြတာ အသက်ပါ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဗျာ 。。。”

“ဟုတ် 。。。 ဟုတ်ကဲပါခင်ဗျာ 。。。၊ ဒါ 。。。 ဒါထက် သူ့အခြေအနေ 。。。”

“ကောင်းသွားပါပြီဗျာ 。。。 တအောင့်ကြောရင် ပြန်ခေါ် သွားလိုပါပြီ 。。。၊ ဖြေဆေးမိလိုက်တာမို့ စိတ်မပူရတော့ ပါဘူး 。。。”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ် 。。。”
ကိုပေါက်ကြီးလည်း ကျိန်းမာရေးမျှူး ဦးဘသာ၏စကားကြောင့် ရင်တဲ့မှာ တစ်ဆိုနေသောအလုံးကို ဟင်းချိန့်ခဲ့လေ၏။ သို့နှင့် သူတို့လူစု မိန့်စုံဆယ်ခန့်အကြာတွင် ချိတူးကို ထမ်း၍ ဆီမိုးခုံ့ချုံသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။



“ဘယ်လိုဖြစ်တာလ ချိတူး 。。。၊ မင်း ဘွားရွှေလ စကားကိုမှ နားမထောင်ပဲကွယ်”

အိမ်ပေါ်တက်လာသော ဘွားရွှေလက ချိတူးသေးနား ထိုင်ရင်း ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဆူလိုက်၏။ ချိတူးမှာ ဘွားရွှေလကို မျက်လုံးပင် လွန်၍ မကြည့်ရဲ 。。၊ ကိုပေါက်ကြီးမှာ ဘွားရွှေလအနားသို့ ကပ်မထိုင်ရဲ 。。၊ သူပါးစပ်က ထန်းရည်နှင့် တထောင်းထောင်းထွက်နေသဖြင့် ဘွားရွှေလ ရိပ်မိသွားမှာ ထိုးရိမ်၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက သူ့ဘက်လှည့်ပြီး -

“ဟဲ 。。。 ငပေါက် 。。。”

“ဗျာ 。。。 ဆရာမ 。。。”

“မင်းသား ခုံ့ဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်ဆိုတာသိရဲ့လား 。。”

“သိပါတယ် 。。。 ဆရာမရယ် 。。。”

“ဘာသိပါတယ်လ 。。。၊ ကလေးကိစ္စကို မင်းခေါင်းထဲ နည်းနည်းမှ မထည့်ဘူး 。。。၊ အမေမရှိရင် မင်းဟာ အမေ အဖော် ငပေါက်ရဲ 。。。၊ ခုံ့တော့ မင်းဟာ အမော်ကိစ္စမပြောနဲ့ အဖော်ကိစ္စတောင် ခေါင်းထဲမထည့်ဘူး 。。。၊ တော်တော် ပစ္စလက်ခတ်နိုင်တာပဲကွယ်”

“ကျွန်တော့အပြစ်ပါ ဆရာမရယ် . . . ”

“အေး . . ခု မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကျယ် . . । ငါဖြင့် ဒီသတင်းကြားကြားခြင်း စိုးရိမ်လိုက်တာ ခုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်း . . . ”

“ဟို . . . ဆရာလေး ဦးဘသာက ဖြေဆေးထိုးပေး လိုက်တယ် . . . । တကယ်လို ကိုကျောက်အိုးတို့သာ အပို့ နောက်ကျောင် ချိုတူးအခြေအနေကမလွယ်ဘူးတဲ့ ဆရာမ . . ”

“အို . . . ဘုရား ဘုရားကွယ် ကလေးခများ အတော့ကို ခံရမှာပဲ . . . ချိုတူး . . . လူကလေး . . . ”

“ဗျာ . . . ဘွား . . . ဘွားရွှေလ . . . ”

“သက်သာရဲ့လား လူကလေး . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ . . ခုတော့ ကောင်းဘွားပါပြီ ဘွားရွှေလ . . ”

“အေးကွယ် . . . မင်းကို ဘွားရွှေလပြောခဲ့တဲ့စကား တောင်မဆုံးသေးဘူး . . . । မင်းက လုပ်ချင်ရာလုပ်တာ ကိုးကွယ့် . . . । က ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ . . . । သူများ အသက်ကိုသတ်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား”

“ယုံ . . . ယုံပါပြီ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အင်း . . . ချိုတူး . . . ချိုတူး . . . မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ လူကလေးရယ် . . . । ဟဲ ငပေါက်”

“ဗျာ . . . ဆရာမ . . . ”

“ဟောဒီမှာ ချိုတူးအတွက် ငါးရုံးခြောက်တစ်ပြားနဲ့ ကြက်ဥ ဝါးလုံးယူထားလိုက် ကလေးကို ကျွေးနော် . . . । နင် အမြေည်းမလုပ်ပစ်နဲ့”

“စိတ်ချပါ . . . ဆရာမ . . . ”

“က . . ဒါဆို . . ငါ ဘုရားဝတ်ပြုရှိုးမယ် မင်းကလေး နေကောင်းရင် ငါ့ဆီလွှတ်လိုက် ကြားလား ငပေါက် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ ဆရာမ . . . ”

ဘွားရွှေလသည် ချိုတူးအတွက်ယူလာသည့် စားသောက် ဖွယ်ရာများကိုပေးကာ သူတို့သားအဖနေထိုင်သည့် တဲ့ကလေး ထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ ကိုပေါက်ကြီးမှာ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် စောင်စုတ်ကလေးနှင့် လွှာနေသော ချိုတူးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

ချိုတူးခုလိုဖြစ်ရသည်မှာ သူကြောင့်ပါလားဆိုတေားရင်း သားအပေါ်လစ်ဟင်းခဲ့မှုတွေကို ဘယ်ပုံးဘယ်နည်းဖြည့်တင်း ရမယ်ဆိုတာ တွေးနေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကြက်ကလေးနှင့် ဖိုးကုလားတို့နှစ်ဦး ကုတ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာ၏။

“ဟော . . ကြက်ကလေးတို့ပါလား . . လာကြ ။ လာကြ . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ဦးကြီးပေါက် . . . ”

နှစ်ဦးသား ချိုတူးအနားတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ဖိုးကုလားသည် သူ့ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်ကို ပွဲတ်ရင်း -

“ဟောကောင် ချိုတူး . . . ”

“ဟင် . . . ”

“မင်း ကောင်းဘွားပြီလား . . . ”

“အေးကွာ . . . နည်းနည်းတော့ ကောင်းသွားပြီကွာ . . .”
 ဟို ဘွားရွှေလတောင် လာသွားသေးတယ်ကွဲ . . .”
 “ဟင် . . ဘွားရွှေလက မင်းကို ရှိက်သွားသေးလား . . .”
 “ဟာ . . မရှိက်ပါဘူးကွာ . . ငါတို့ နောက်ဒီလို မလုပ်ဖို့
 ပြောပြီး စားဖို့ဟင်းစားတွေတောင် ပေးသွားတယ်ကွဲ . . .”
 “ဟုတ်လား . . တော်သေးတာပေါ့ကွာ . . ဘွားရွှေလ
 ပြောတာမှန်တယ်ကွာ . . သူများအသက်ကိုသတ်ရင် ကိုယ်လည်း
 အဲဒီလိုခံရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်သားကွဲ . . .”
 “အေး ဟုတ်ပါကွာ . . . ငါတို့က ဘွားရွှေလစကားကိုမှ
 နားမထောင်တာကိုးကွဲ . . .”
 “တော်ပြီကွာ . . . နောက်ဆို ဘွားရွှေလပြောတာကို
 နားထောင်တော့မယ် . . .”
 ချီတူးက မျက်နှာရှုံးမှုမြှုနှင့်ပြောလိုက်ရာ ကြိုက်ကလေး
 တိုကပါ ခေါင်းတညိုတညိုတ လုပ်လိုက်ကြုံ။ ထိုစဉ်
 ကိုပေါက်ကြီးရောက်လာပြီး သူတို့ဘေးတွင် ဝင်ထုင်လိုက်၏။
 “အေးကွဲ . . . မင်းတို့ပြောတာ ဦးကြားပါတယ်ကွာ . .
 ဘွားရွှေလပြောတာ အမှန်ပဲကွဲ . . . သူများအသက်ကို
 သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲရင် ကိုယ်လည်းခံရမှာ ကြိမ်းသေတယ်ကွဲ . . .
 အဲဒီအဖြစ်က ငါကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြံ့ခဲ့တာဆိုရင် မင်းတို့
 ယုံကြုမလား . . .”

ကြိုက်ကလေးတို့သုံးဦးမှာ အဆီပြန်မျက်နှာအစ်အစ်
 ကြီးနှင့် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီး တဖ္တဖ္တလုပ်နေသော
 ကိုပေါက်ကြီးကို မီးခါးငွေ့များကြားမှ ကြည့်နေကြ၏။

ထိုစဉ် ကိုပေါက်ကြီးသည် ဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို ဆေးလိပ်
 ခွက်ထဲထိုးထည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်လေးကို ပြောပြ
 လိုက်၏။

“ဒီလိုကွဲ . . . ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းတို့ထက် ဆယ်ပြန်
 သောင်းကျွန်းတာကွဲ . . အဲဒါ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆို
 ပုံစဉ်းလေးတွေဖော် တောင်ပဲတွေဖြတ် ခြေထောက်တွေဖြတ်နဲ့
 လုပ်ခဲ့တာကွဲ . . ပြီးတော့ ငှက်ကလေးတွေ၊ လိပ်ပြောလေးတွေ
 မိရင် ခြေထောက်မှာ ကြိုးတပ်ပြီး ပြန်လွှတ်တာကွဲ . . . အဲဒီလို
 လုပ်ရတာကို ငါအရမ်းပျော်တာကွဲ . . ပြောရရင် သူတစ်ပါးကို
 မတရားနိုပ်စက် ဒုက္ခာပေးရတာကို ပျော်ခဲ့တယ်ပေါ့ကွာ . . .
 အဲဒါ . . . ဟောဒီခြေထောက်ကိုကြည့် . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသည့် သူ့
 ခြေထောက်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလ ဦးကြီးပေါက်”

“အေး . . . အဲဒီ ဒက်ရာက ငါ ချီတူးလိုပဲ သစ်ပင်ပေါ်
 တက်ပြီး ငှက်သိုက်နှိုက်ရင်း ပြတ်ကျတာကွဲ . . . ဟောဒီ
 ခြေထောက် သွင်သွင်ကျိုးသွားသလို လမ်းတောင် ကောင်းကောင်း
 လျှောက်လို့မရတာ ခုထိပ်လေး . . ဒီတော့ အဲဒီလို ဘာကြောင့်
 ဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာတွေးမိတော့ ငါဟာ ငှက်ကလေးတွေ၊ ပုံစဉ်း

လေးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေ၊ တောင်ပံ့တွေကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့လိုပဲက္ခာ . . . ”

“ဟူတ်လား . . . ”

“အဟူတ်ပဲပေါ့ကွာ . . . । က ခ ု မင်းတို့ သူငယ်ချင်း ဟာလည်း သူတစ်ပါးကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်လို့ ခုလို ခံရတာ ပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဘွားရွှေလပြာတာ အမှန်ပဲကွာ၊ ဒီတော့ ဦးကြီးပေါက်လို့ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ က . . က . . မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြဆိုကြေး . . . । ဦးကြီး ထန်းတောဘက် သွားဦးမယ် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ . . . ဦးကြီးပေါက် . . . ”

“လူကလေး . . . ချို့တူး . . . ”

“ဗျာ . . . အဖေး . . . ”

“သား နေကောင်းရဲ့လား . . . ”

“ကောင်းသွားပါပြီ အဖေး . . . ”

“အေး . . . ဒါဆို အဖေး ခကာသွားဦးမယ်ကွာ . . . ”

“ဟူတ်ကဲ . . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုပေါက်ကြီး ဆင်းသွားပေရာ ချို့တူး တို့လူသိုက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သူတို့အမှားကို သူတို့ နားလည်လာကြ၏။

“မင်း အဖော်သွားတာ အဟူတ်ကွာ၊ သူလည်း ငါတို့ လိုပဲ ဆိုးတာကွာ . . . । ဒီတော့ ငါတို့လည်း မင်းအဖော်လိုဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်ကွာ . . . ”

“အေးကွာ . . . ငါလည်း ကြောက်တယ် . . . ”

ချို့တူးက ကြောက်တယေး၏စကားကို ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်သို့ မိည္က်တို့လူသိုက်ရောက်လာ၏။

“ဟာ . . . မိည္က် နင်တို့ဘာလာလုပ်တာလ . . . ”

“လာကြည့်တာပေါ့ ကြောက်တယေးရဲ့၊ ချို့တူးလည်း ငါတို့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ . . . । ဒီမှာ ချို့တူးအတွက် စားစရာတွေ ယူလာတယ်ဟဲ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ထန်းပလက် ခြင်းတောင်းလေးထဲမှ ကောက်ညှင်းထုပ်များ၊ ကြက်ညဗ္ဗားကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ မိည္က်နှင့်ပါလာသော ပိစိနှင့် ပူစုးမတိုက်လည်း ချို့တူးအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထုတ်ပေးလာ၏။

ကြောက်တယေးတို့လူသိုက်မှာ မိည္က်တို့၏လုပ်ရပ်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ အမှန်တော့ မိည္က်တို့အပေါ် သူတို့သုံးယောက်စလုံးက အကောင်းမမြင်ခဲ့ကြ။

သူတို့မဟုတ်တာလုပ်သမျှ ဘွားရွှေလကို မကြာခဏ ပြန်ပြောကုန်းချောတတ်သော မိည္က် . . . ॥ ကွယ်ရာတွင် သူတို့သုံးဦးက မိည္က်ကို ကုန်းညှက် ကုန်းညှက်နှင့် နာမည်ပြောင်းပေးခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ မိည္က်က စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့်ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူတို့အမှားကို သူတို့မြင်လာခဲ့ကြ၏။

မိဉုက်တို့ ပြန်သွားပြီးနောက် သူတို့သုတယ်ချင်းသုံးဦး
ဘွားရွှေလ၏စေတနာ မိဉုက်တို့၏စေတနာကို ကောင်းကောင်း
ကြီးနားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သိနှင့် သုံးလေးရက်ခန့်အကြာတွင် ချိတ္ထုးတစ်ယောက်
သွားနိုင်လာနိုင်ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ဘွားရွှေလ၏ ကြေးစည်
သံကလေးကြားသည်နှင့် အိမ်ခေါင်းရင်းမှ လွယ်အိတ်ကလေး
လွယ်ကာ ဘွားရွှေလအိမ်ကလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ညနေစောင်းမို့ နွားတစ်အုပ်က ရွာလယ်လမ်းမကြီး
အတိုင်း တဝါန်းဝါန်းနှင့် ပြန်လာကြပြီဖြစ်၏။ ဖုန်တွေကလည်း
လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တထောင်းထောင်းထနေ၏။

ချိတ္ထုးသည် လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ကာ နွားအုပ်ဘေးမှ
ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး ဖိုးကုလားနှင့် ကြိုက်ကလေးကို ဝင်ခေါ်လိုက်၏။
သူတို့သုံးဦးဆုံးသည်နှင့် မိဉုက်တို့အိမ်ဘက် လျောက်ခဲ့ကြ၏။

“မိဉုက်ရေး . . . ဟေ့ မိဉုက် . . . ”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူတွေတုန်း . . . ”

“ကျွန်တော်တို့ပါ . . . အဘွားညီး . . . ”

“မော် . . . ချိတ္ထုးတို့လား . . . ”

“ဟူတ်ပါတယ် ဘွားညီး မိဉုက်ရေး . . . ”

“လာပြီဟေ့ . . . လာပြီ . . . ”

နောက်ဖေးမီးဖို့ချောင်းဘက်မှ မိဉုက်တစ်ယောက်
ပြေးထွက်လာ၏။ ချိတ္ထုးတို့ကိုပြင်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်နေ၏။ စင်စစ် သူကို တစ်သက်လုံး မှန်းတီးနေခဲ့ကြသော

ချိတ္ထုးတို့လူစုက ယခုတော့ ဘွားရွှေလအိမ်သွားဖို့ လာခေါ်
နေကြပြီဖြစ်၏။

“ဘွားရွှေလဆီ သွားမယ်လေဟာ . . . ”

“မော် . . . အေး . . . အေး ခကာနော် . . . ”

မိဉုက်သည် သုတယ်ချင်းများက သူသဘောကို နားလည်
လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် လွယ်အိတ်ကို
အမြန်ယူကာ ဖို့သိဖတ်သိနှင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူတို့လူစု ဘွားရွှေလဆီအရောက်တွင် လူသူစုနေပြီ
ဖြစ်၏။

“ဟေ့ . . . လာကြ . . . လာကြ . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ . . . ”

ဘွားရွှေလက ပုံခုံပေါ်ကို ယောဂီသဘက်ကလေးတင်
လိုက်ပြီး ရွှေမှ ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။ ဘုရားစင်ရှေ့ရောက်
သည်နှင့် ကျံဗျံဗျံကလေးထိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ကြ
လေ၏။

ဘွားရွှေလမှာ အမူအရာကအစ ယဉ်ကျေးလာသော
ချိတ္ထုးတို့အသွင်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ဘုရား
ဝတ်ပြု အမူဝေပြီးကြသည်နှင့် သူတို့လူစု ဘွားရွှေလနားတွင်
ဝိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ချိတ္ထုး သက်သာရဲ့လား လူကလေး . . . ”

“သက်သာပါတယ် ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . . အေး . . . ဘုရားမ,လို့ ပေါ့ကွယ် . . . ”

နောက်ဆုံး အဲဒီစိတ်တွေ မမွေးနဲ့တော့နော် . . . । လောကမှာ လူရယ်လိုပြောလာရင် ဦးဆုံးတောင့်ထိန်းရမှာက ဘာတွေလဲ အဲဒါတွေကို မင်းတို့သိကြရဲလား . . . ”

“ဟို . . . အဲ . . . အဲဒါ . . . ”

“ဘာလို့မှုတ်မထားလဲ ချိတ္တးရယ် . . . । ကဲ . . . သူ့ရွှေမှာ ပြောပြလိုက်စမ်း . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလာ ဟို . . . တစ်အချက် သူတစ်ပါး အသက်ကို မသတ်ရဲ နှစ်အချက်ကတော့ သူတစ်ပါးပွဲစွာ ပစ္စည်းကို မခိုးရာ သုံးအချက် လိမ့်ညာမှုသားစကား မပြောရာ လေးအချက်က သူတစ်ပါးသားမယားအား မပြစ်မှုးရာ ငါးအချက်ကတော့ အရက်သေစာနဲ့ မူးယစ်သေစာ မသုံးစွဲ ရပဲ ဖြစ်ပါတယ် ဘွားရွှေလာ . . . ”

“အေး ဟုတ်တယ် . . . । မင်းတို့ ကြားကြပြီလားကဲ့ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလာ . . . ”

“အေး . . . အဲဒါကို လူတိုင်းကျင့်အပ်တဲ့ ပစ္စသီတရား တစ်ပါးပဲ ကလေးတို့ အဲဒီကျင့်ကြံမှုကို လူသားတိုင်း ကျင့်သင့် တယ်ကဲ့ . . . । ပစ္စသီတရားကိုသာ သေသေချာချာထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်ဆုံးတွေနဲ့ မကြံတွေ့ ရဘူးကွုယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလာ . . . । ဟို စောက် မိဉာဏ်ရှုတ် သွားတဲ့အချက်မှာ သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ရဆုံးတာ . . . ”

“အဲဒီပထမအချက် မင်းတို့နားလည်အောင် အဘွား ပုံစံဝင်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပြောပြမယ် . . . ”

“ပြောပြပါ ဘွားရွှေလာ . . . ”

“အေး ခဏနေကြေး . . . । ကလေးတို့စားဖို့ မုန်ကလေး ပကလေး ယူလိုက်းမယ် . . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နောက်ဖေးမီးဖို့ချောင်ဘက်သို့ဝင် သွား၏။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ယွန်းပန်းအန်က်ကလေးနှင့် အတူ မြေပဲကြောများ၊ ထန်းလျက်ခဲများကို ယူလာလေ၏။

“ကဲ . . . စားလည်းစားကြ . . . ပြောတာလည်း နားထောင်ကြပေါ့ကွယ် . . . ”

ချိတ္တးတို့လူစုံမှာ စုဝေးထိုင်လိုက်ကြပြီး မြေပဲကြောဝါးရင်း၊ ထန်းလျက်ဝါးရင်းနှင့် ဘွားရွှေလာအပြောကို နားစွင့်နေကြ၏။

“ဒီလို ကလေးတို့ရဲ့၊ တို့ဘုရားရှင်လက်ထက်ကပေါ့ ကွယ် . . . । မဟိန္ဒလိုခေါ်တဲ့သူငယ်လေးဟာ ဒီသာပါမောက္ခ ကြီးတစ်ဦးဆီမှာ ပညာသင်တုန်း စာတော်လွန်းတော့ သူကို သူသူငယ်ချင်းတွေက မနာလိုကြဘူးတဲ့ . . । ဒါကြောင့်လည်း သူနဲ့ ဆရာကြီးကြားမှာ အထင်မှုးအမြင်မှုးဖြစ်အောင်လုပ်ကြရင်း နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီမဟိန္ဒဆိုတဲ့ သူငယ်ကို ဒီသာပါမောက္ခ ကြီးက စိတ်ထဲမှာ အထင်လွှားတာပေါ့ကွယ် . . . । ဒါကြောင့်လည်း သူကို ကြည်ညီလေးစားရင် လူတွေရဲ့လက်ညွှေး တစ်ထောင်ကို ဖြတ်ယူခဲ့လိုပြောတာပေါ့ . . . ”

ဘွားရွှေလာသည် စကားရှည်ကြီးကို ပြောလိုက်ဖို့ တအောင့် နားကာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိုပ်ကြီးကို မီးညီး ဖွားနှုံး

လိုက်၏။ ခက္ခအကြာတွင် မီးခိုးငွေ့များကို မှတ်ထုတ်ရင်း သူစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီတော့ ဆရာတီးအပေါ် ကြည်ညီလွန်းလှတဲ့ မဟိန္ဒ လေးဟာ သူဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း လက်ညီးတစ်ထောင်ရအောင် ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့ . . . ”

“ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဟေ . . . ဘာလ ချိုတူးရဲ့ . . . ”

“ဟို . . . လူတွေရဲ့လက်ညီးဆိုတာ လူသေရဲ့လက်ညီး တွေလားဟင် . . . ”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲကွယ် . . . । သက်ရှိလူသား တွေရဲ့ လက်ညီးကို ပြောတာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို . . . အဲဒီလူတွေ သနားပါ တယ်နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . । သူတစ်ပါးလက်ညီးမပြောနဲ့ ကိုယ့်လက် ကိုတောင် အပ်နဲ့ထိုးကြည့်စမ်း ထိုးရဲလားမိညှက် . . . ”

“ဟင် . . . မထိုးရပါဘူး ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အဲဒီလို့မဟိန္ဒဆိုတဲ့သူလယ်ဟာ သူကိုယ်သူ အင်္ဂလိမာလလို့ တော့ပုန်းတိုးဘွဲ့ခံပြီး တွေ့ရာလူတွေရဲ့ လက်ညီးကို အတင်းလိုက်ဖြတ်တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟာ . . . ရက်စက်လိုက်တာနော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . . । အဲဒီလို့နဲ့ အင်္ဂလိမာလဟာ တွေ့သမ္မ လူတွေရဲ့ လက်ညီးတွေကိုဖြတ် ဖြတ်ပြီး ဟိုနေရာထား ဒီနေရာ ထားနဲ့ ထားခဲ့တာကြောင့် ကျိုးဆွဲ ခွေးဆွဲ ဆွဲကုန်တာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . သူကဖြတ်ပြီးသားလက်တွေကို ပစ်ထား လို့လားဟင် . . . ”

“ပစ်တော့ ပစ်မထားဘူးပေါ့ကွယ် . . . । ဟိုနေရာတင် ဒီနေရာတင်နဲ့ ထားမိတော့ စောစောကပြောသလို ကျိုးတွေ၊ ခွေးတွေ ဆွဲကုန်တာပေါ့ . . . ”

“သွော် . . . ”

“အေး ဒီလို့နဲ့ . . . သူဟာ . . . လက်ညီးပေါင်း တစ်ထောင်ကို စုဆောင်းလို့မရဘူးဖြစ်နေသတဲ့ ဒါနဲ့ သူဟာ အကြံ့ဗြိုက်တစ်ခုရလာသတဲ့ . . . ”

“ဘာအကြံ့အစည်လ ဘွားရွှေလ . . . ”

“သူကဖြတ်ပြီးသားလက်ညီးတွေကို ကြိုးနဲ့လည်ပင်းမှာသီ ထားတာပေါ့ကွယ်၊ သူရဲ့သတင်းကလည်း တော့ရောမြို့ပါ နာမည် ကြိုးလာသတဲ့ . . । အင်္ဂလိမာလဟေ့ဆိုရင် လူတွေအားလုံးအကြံ့ဗြိုက်ချောက်ချားကုန်ကြသတဲ့ . . . । သူလာပြီးဆိုရင်လည်း ပြီးကြား ပုန်းကြ၊ ရှောင်ကြ၊ ရှားကြပေါ့ကွယ် . . . । အဲဒီလို့နဲ့ သူသတင်းဟာ နေပြည်တော်အထိတောင် သူသတင်းဆိုးက ကျော်ကြားလာသတဲ့ကွယ် . . . ”

“ကြောက်စရာတိုးနော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ ကြွက်ကလေးရယ် . . . ”

ကြွက်ကလေးရော ဖိုးကုလားပါ ဘွားရွှေလပြောသမျှကို မျက်လုံးပြုးမျက်ဆံပြုးဖြင့် နားထောင်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘွားရွှေလသည် ထန်းလျက်တစ်ခဲကို ကောက်မြှေ့လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုနဲ့ လက်ညီးတွေဖြတ်ဖြတ်ပြီး လူတွေအပေါ် နှိပ်စက်နေတဲ့သတင်းဟာ တစ်ထိုင်းပြည့်လုံးကျော်ကြားလာတဲ့ အခါမှာတော့ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး သူကို ဖမ်းဖို့လုပ်ခဲ့ သတဲ့ကွယ် . . . । ဒါပေမယ့် . . . အင်္ဂလိမာလဟာ ခွန့်အား ကြီးမားလွန်းလျပြီး သတို့၊ ပုဂ္ဂိုရှိလွန်းတာမို့ သူကို ဘယ်သူမှ ဖမ်းလို့မရဘူးတဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို အဲဒီလူကြီးဟာ လူတွေကို သူစိတ်ရှိ သလို သတ်နေမှာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . . । အဲဒီလိုတွေသမျှ လူတွေသတ်ပြီး လက်ညီးဖြတ်နဲ့ လုပ်လာလိုက်တာ သူလည်ပင်းမှာခွဲထားတဲ့ လက်ညီးပန်းကုန်းဟာလည်း တစ်ထောင်ပြည့်ဖို့ တစ်ချောင်းပဲ လိုတော့တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟာ . . . ဒါဆို လူပေါင်းကိုးရွှေကိုးဆယ့်ကိုးယောက် တိတိသတ်ပြီးပြီပေါ့နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . . ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ညီးပဲကျွန်တော့တာပေါ့ကွယ် . . . । ဒါကြောင့် သူဟာတွေ

သမျှလူကို သတ်တော့မယ်လိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ သူကိုကြောက်လွန်းလို မြို့ရောတောပါမကျွန်လူတွေအားလုံး ပြေးလွှား ပုံန်းအောင်းနေကြတာပေါ့ . . . । နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကိုမျှ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာပေါ့ . . . । ဒီအချိန်မှာ အဲဒီဆုံးသွမ်းလွန်းလှလို ဘုရင့်နေပြည်တော်ကပါ ဖမ်းဖို့ကြံစည်နေတဲ့သတင်းကို အင်္ဂလိမာလရဲ့ အမေကြီးက ကြားသွားသတဲ့ကွယ် . . . । အဲဒီလိုလည်းကြားရော သားဖြစ် သူကို ဘုရင့်စစ်သည်တော်တွေက ဖမ်းမှာစိုးတာနဲ့ သားရှိရာ နေရာကို သတိပေးဖို့ရောက်လာတာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို . . . ဟို လူဆိုးအင်္ဂလိကြီးက . . . ”
“ဟာ . . . အင်္ဂလိမာလပါ ကြွက်ကလေးရယ် . . . ”
“အဲ . . . ငါသိပါတယ် မိည္းကြော နှင်က သိပ်ဆရာလုပ် တာပဲ . . . ”

“အို . . . ကြွက်ကလေးကလည်း မိည္းကဝင်ပြီး ပြင်ပေး တာအမှန်ပဲလေ့ . . . । ဒီတော့ လူကလေးပြောတာ မှားနေရင် လက်ခံပြီးပြုပြင်ရဲမှာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ . . . ”
“ကဲ . . . ဒါဆို ဘာမေးမလိုလဲ ပြောပါရီး . . . ”
“ဒီလိုပါ ဘွားရွှေလ . . . ဟို . . . အဲဒီလူဆိုးကြီးရှိရာကို သူအမေက သတိပေးဖို့ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ဟိုလူဆိုးကြီး ကလည်း နောက်ဆုံးလက်ညီးတစ်ချောင်း ဖြတ်ဖို့လို့နေပြီ ဆိုတော့ သူအမေကြီးကို ဖြတ်မှာပေါ့နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ ကြောက်ကလေးရဲ့ . . . । သားကို ထိုးရိမ်အေနဲ့လိုက်
လာတဲ့ အမခြားဟာ သားကိုလည်းမြင်ရော သားရေပြး
ပေတော့ . . ပြေးပေတော့ ဆိုပြီး အော်ဟစ်သတိပေးသတဲ့ . . ।
ဒါကို အင်္ဂါးလိမာလကလည်း ငရုမစိုက်နိုင်ဘူးကွယ့်၊ သူဟာ
မိခင်ကြီးမှန်းသိနေပေမယ့် လက်ညိုးတစ်ချောင်းလိုနေတာမို့
အတင်းဖြတ်တော့ မယ်ဆိုပြီး လိုက်တော့တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟာ . . . တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
လူကြီးနော် ဘွားရွှေလာ ကျွန်တော်တောင် အဖော်ကို ရဲရတောင်
ပြန်မပြောပဲပါဘူးများ . . . ”

“ဒါပေါ့ ဖိုးကုလားရယ် . . . । အဲဒီလိုကြောက်စရာ
ကောင်းလှတဲ့ အင်္ဂါးလိမာလကြီးဟာ သူအမေရဲ့လက်ညိုးကို
ဖြတ်ဖိုးအတင်းလိုက်လာတဲ့နဲ့ တို့ဘူးသခင်က သူတို့နှစ်ဦး
ကြားထဲကို ရောက်လာတယ်ကွယ့် . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို အင်္ဂါးလိမာလကြီးက ဘုရားရှင်ကို
သတ်မှုပေါ့ . . . ”

“ဒါပေါ့ ချိတ္တာရဲ့၊ သူဟာ ဘုရားရှင်လည်းမြင်ရော သူမိခင်
ကြီးနောက်မလိုက်တော့ပဲ ဘုရားရှင်ကြီးဂေါတမနောက်ကို
လက်ညိုးဖြတ်ဖိုး အတင်းလိုက်တာပေါ့ကွယ် . . . । အဲဒီလိုနဲ့
လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ အင်္ဂါးလိမာလဟာ မောဟိုက်လာသတဲ့
အဲဒီအခါမှာ သူက . . . အို . . . ဘုရားရှင် သင်ကြောက်ရှုံးပြီး
ဘာကြောင့်ပြေးနေသလဲလို့ဆိုသတဲ့ . . । ဒီအခါမှာ ဘုရားရှင်က
‘အိုချုစ်သား အင်္ဂါးလိမာလ ကျွန်ုပ်မပြေးပါ၊ ပြေးနေသူဟာ

သင်သာဖြစ်ပါတယ် . . . । သင်ဟာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး
မကောင်းမှုတွေနောက် အပြေးလိုက်နေသူပဲ . . . ’ လို ဆိုလိုက်
သတဲ့ . . . ”

“ဟာ . . . ဒါဆို ဘုရားရှင်က မပြေးဘူးနော်
ဘွားရွှေလဲ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . . । ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့်
အင်္ဂါးလိမာလဟာ ဘယ်လိုမှုဖမ်းမရဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့ . . . ।
နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ သံသရာမှုမကောင်းမှုတွေနောက်ကို
အပြေးလိုက်နေသူပါလားဆိုတဲ့ စကားကိုကြားရတော့
အင်္ဂါးလိမာလဟာ သူရဲ့အမှားတွေကို အကြီးအကျယ်နောင်တ
ရာဘူးသတဲ့ . . । ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်ရှုံးမှာ ဒုးထောက်ပြီး
‘မှားပါပြီဘုရား တပည့်တော်အမှားကို တပည့်တော်သိပါပြီ
သံသရာမှုမကောင်းမှုတွေနဲ့ ဆက်မပြေးပါရစေနေတော့’ လို
ဝန်ချေတောင်းပန်လိုက်သတဲ့ ဒီအခါမှာတော့ တို့ဘုရားရှင်ဟာ
အင်္ဂါးလိမာလဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီးကို ကျောင်းသခ်မ်းသီ ခေါ်သွား
တာပေါ့ကွယ် . . . । အဲဒီလည်းရောက်ရော အင်္ဂါးလိမာလကြီးကို
ချက်ချက်ပဲ ကတုံးရိတ်ပြီး သက်န်းစည်းစေသတဲ့ . . . ”

“တော်ပါသေးရဲ့နော် . . . မဟုတ်ရင် အဲဒီလူဆိုးဟာ
မလွှုပ်တော့ဘူး . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . ဘုရားရှင်နဲ့တွေ့မှုတဲ့ အကျွတ်တရားရ
ခဲ့ပြီး ရဟန်းစည်းခဲ့တာပေါ့ ဒီလိုနဲ့ အင်္ဂါးလိမာလရဟန်းကြီးဟာ

သပိတ်တစ်လုံးပိုက်ပြီး ရွာစဉ်အနဲ့ဆွမ်းခံထွက်တဲ့အခါမှာတော့ ရွာသူရွာသားတွေက အဲဒီမထောရ်ကြီးကို.. ‘ဟာ.. လက်ညီးဖြတ်တဲ့ရဟန်းကြီးလာနေပြီဟေ့.. । ဆွမ်းမလောင်းကြနဲ့ ရှိမဆိုးကြနဲ့.. မောင်းကြထုတ်ကြ’ ဆိုပြီး ရွာသူရွာသားတွေက သူကို ခဲတွေနဲ့ပေါက် တုတ်တွေနဲ့ရှိက်ပြီး မောင်းထုတ်ကြတာပေါ့.. ဒီအခါမှာ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ကြီးဟာ ခုလိုရှိက်ပုတ်ခံရတာ တစ်ချိန်က သူ လူတွေအပေါ် သတ်ဖြတ်ညျဉ်းဆဲလိုပါလား ဆိုတာကို သိလာသတဲ့.. । ဒါကြောင့် သူဟာရွာသူရွာသားတွေလုပ်သမျှ ခေါင်းငံ့ခံပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ သပိတ်ထဲမှာလည်းဆွမ်းမရဘဲ ပြန်ခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်.. .”

“ဟင်.. . ဒီလိုနဲ့တော့လည်း သနားပါတယ်နော်.. .”

“ဒါပေါ့ကွယ်.. . । တကယ်တော့ ဘွားရှုံးလပြောခဲ့တဲ့ ပထမသီလက သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်နဲ့တဲ့.. . । အဲဒီလို သတ်ခဲ့ရင် ကိုယ်လည်းအဲဒီလိုပဲ တစ်နှေ့ပြန်ခံရမှာပေါ့.. . ချိတူးရယ်.. .”

“ဟာ.. . ဟူတ်တယ် အဘွား.. . । ကျွန်တော် ကျိုးကန်းဥ လိုချင်လို တက်နှုက်တာ၊ အဲ.. . သူများအသက်ကို သတ်သလို ပေါ့နော်.. .”

“ဒါပေါ့ကွယ်.. .”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မြွှေ့ပေါက်ခံရတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့နော်.. .”

“အမှန်ပေါ့ကွယ်.. . । ဒါဟာ လူကလေးလက်တွေ့ကြုံ လိုက်ရတဲ့ တုပြန်မှုပဲကွယ့်၊ ကဲ.. . စောစောကအကြောင်းပြန်ဆက်ရအောင်.. .”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားရှုံးလပြော.. .”

“အဲဒီလိုနဲ့ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ကြီးဟာ ခေါင်းကဲ့ထိပ်ပေါက်နဲ့ပြန်လာတာမြင်တော့ ဘုရားရှင်က ကရဣကာသက် သွားသတဲ့.. . । ပြီးတော့ ဘယ်နေရာသွားသွား ခုလိုပဲ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနဲ့ အမောင်းထုတ်ခံရတာမို့ တို့ ဘုရားရှင်ဟာ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ကြီးကို ဒါဟာ သင်ပြောခဲ့တဲ့ မတရားရက်စက်မှုကြောင့် တစ်လှည့်ပြန်ခံခဲ့ရတာပဲလို့ ဆုံးမသတဲ့.. . । နောက်ဆုံးတော့ တို့ ဘုရားရှင်ဟာ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ကြီးကို ကိုယ်ဝန်သည် မိခင်တွေ ကလေးလျှောလျှောရှာရှာနဲ့ အမြန်ဆုံးမွေးဖွားနိုင်မယ့် ဂါထာလေးကို သင်ပေးလိုက်သတဲ့.. . । အဲဒီဂါထာကို အင်္ဂလိမှာလသုတ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွယ်.. . । ဒီအခါမှာ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ကြီးဟာ ဘုရားရှင်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိမှာလသုတ်ကို အလွတ်ကျက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရှိတဲ့ အိမ်တွေကို အရောက် သွားသတဲ့.. . । ပထမတော့ လူတွေက သူကို မကြည်ဖြူကြဘူးပေါ့ကွယ်.. . . । ဒီအချိန်မှာ အင်္ဂလိမှာလမထောရ်ဟာ ခေါင်းရင်းဘက်မှာထိုင်ပြီး ရေသန့်သန့်တစ်ခွက် တောင်းလိုက်သတဲ့ အဲဒီလိုလည်းတောင်းပြီးရော လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ရွှေ့က်ကို သူရှေ့မှာထားပြီး အင်္ဂလိမှာလသုတ်ကို ရွှေ့တော့

တာပေါ့ ပြီးတာနဲ့ မီးမဖွားနိုင်တဲ့ ကိုယ်ဝန်သည်ကို သောက် ခိုင်းလိုက်ရော လျှောလလျှောရှာရှာနဲ့ မွေးဖွားနိုင်တာပါဘွုယ်”
“ဟင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့”

“ဒါပေါ့ဘွုယ် . . . ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ လူရဲ့ဒုက္ခကို ကိုယ်တော်ကြီးက မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ဘုရားရှင်ပေးလိုက်တဲ့ အဂုံလိမာလသုတ်ကို ရွှေတ်လိုက်တာကိုး၊ ဒီအခါမှာ လူတွေ အားလုံးဟာ အဲဒီမထောက်ကြီးရဲ့အပေါ် တဖြည်းဖြည်းတလေး တစားဖြစ်လာကြသတဲ့ ကြည်ညီလာကြသတဲ့ဘွုယ် . . . । အဲဒီလိုနဲ့ မီးမဖွားနိုင်တဲ့ မိခင်တွေရဲ့ အီမံမှန်သမျှကိုကြပြီး မီးဖွားနိုင်အောင် မေတ္တာနဲ့ရွှေတ်ဖတ်ပေးခဲ့တာမို့ အဲဒီကောင်းသတင်းက တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကျော်ကြားသွားသတဲ့ . . . । အဖြစ်ကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားပြီဘွုယ် . . . । ဒီတော့ ဘွားရွှေလပြောခဲ့တာကို လူကလေးတို့အားလုံး ပြန်စဉ်းစားကြစမ်း၊ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်တာ၊ ဖြတ်တာ ကောင်းကြသလားဘွုယ်”

“မကောင်းပါဘူး . . . ဘွားရွှေလ”

ဘွားရွှေလ၏စကားကို သူတို့ တညီတည့်တွေ့တည်းဖော်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘွားရွှေလက သူတို့အားလုံးကို ပြုးပြုး တုံတုံနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း -

“အေး . . . မကောင်းဘူးဆိုရင် ခုကတည်းကစပြီး အဲဒီ တရားကို စောင့်ထိန်းကြနော်၊ တရားမစောင့်ထိန်းတဲ့သူကတော့

မကောင်းတဲ့အကျိုးပဲ ခံစားရမှာ ကျိန်းသေတယ်ဘွုယ်၊ ကြားကြုံလား”

“ကြားပါတယ် . . . ဘွားရွှေလ”

“ကဲ . . . ဒီသူတော့ ဒီလောက်နဲ့ တော်လောက်ပြီပေါ့ ဘွုယ် . . . । ညလည်းနက်လျှို့ ကလေးတို့တစ်တွေလည်း အိပ်ချင်လျှို့ပြောပြီး ဒီတော့မပြန်ခင် ဒီတရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သံပေါက်လေးကို ဘွားရွှေလ သင်ပေးလိုက်မယ် . . . । လိုက်ဆိုကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့လူစု ဘွားရွှေလ၏ ဆုံးမကဗျာလေးကို နားစွဲနေကြ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလ၏ ဆုံးမကဗျာရွှေတ်သံလေး ပေါ်လာလေတော့၏။

- ❖ သူများအသက်ကို သတ်ဖို့ကြုံလျင် အက်ပြန်ခုက္ခ တွေ့လိုမယ် . . . ॥
- ❖ ဒါကြောင့်ပဲလေ၊ သတိတရားနဲ့ ကိုယ့်အသားကိုယ် ဆိတ်ကြည့်ဘွုယ် . . . ॥
- ❖ နာတာသိရင် ပြန်စဉ်းစားလို့ မတရားတာ မကြုံနဲ့ဘွုယ် . . . ॥
- ❖ မှန်တာကျင့်တာ၊ မှန်တာတွေးမှ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လိုမယ် . . . ॥
- ❖ မှတ်ဘွုယ် . . . မှတ်ဘွုယ် . . . ॥

၄၄ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဖျိတစ်သင်း

“က... ထပ်ဆိုကြစမ်း...”

“ဟူတ်ကဲ့... ဘွားရွှေလ”

သူတို့လူစု ဘွားရွှေလချပေးသော သံပေါက်ကလေးကို
သံပြိုင်သီဆိုလိုက်ကြပြီးသည်နှင့် ဘွားရွှေလကို ဦးချကာ
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလတော့သည်။ ။



ခုံတီယလေစရာင်

အဖိန္ဒာဒါ နိုးမိပါမှာ ဥစ္စာနည်းမွဲ၊ ဆင်းရဲငတ်ဘိုး လိုရှိများ
ဘောဂပျက်ဆီး၊ ရေမီးသူနှင့်၊ မွှေခိုးနှင့်၊ မင်းဆိုးအပြား၊
ရန်မျိုးငါးကြောင့်၊ ပျက်ပြားဥစ္စာ၊ ပြစ်များစွာသည်၊
ရွှေ့ကအပြန်အကျိုးတည်း။ ။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ
အမရပူရတော်ဖြို့ဆရာတော်

ပုစ္ဆေမတစ်ယောက် အမေဂြို့သိမ်းထားတဲ့ လက်ဖက်အုပ်ကို
ဖွံ့ဖြိုးစားမိသဖြင့် တစ်ညလုံးအိပ်မရဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့်လည်း
အိပ်ရာထွေ့လူးလူးလိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွေ့ သူတို့အမိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဆိတ်တဲ့ဘက်မှ
ဆိတ်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ^{၆၅}
သဖြင့် သူအိမ်နေသည့် အခန်းခေါင်းရင်းဘက်မှ ချောင်းကြည့်
လိုက်၏။

လရောင်မှုန်မှုန်အောက်တွေ့ ဆိတ်တဲ့ကလေးကိုမြင်
လိုက်ရ၏။ တစ်ရွာလုံးအိပ်မောကျနေပြီး အသံလုံပင်မကြား
ရသည့်အချိန်တွေ့ ဆိတ်ကလေးအော်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ဆိတ်တဲ့တွေ့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။

ထိုကြောင့်လည်း စိုးရိမ်းတကြီးနှင့် တိတ်တဆိတ်ကြည့်
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်... သူ... သူခိုးပါလား...”

မြင်ကွင်းကြောင့် ပူဇ္ဈာမပါးပိုင်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ဆိတ်ခြုံထဲတွင် ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် လျှောက်နေသော လူကြီးတစ်ဦး၊ ခြေထောက်ကလည်း ထော့နင်းထော့နင်းနဲ့မို့ ဘယ်သူခို့တာ ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“ဟင်... ဒါဆို... ချို့တူးတို့အဖေ ဦးပေါက်ကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

သူသေသေချာချာထပ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ချို့တူးတို့ အဖေ ကိုပေါက်ကြီးမှန်း ပူဇ္ဈာမ သေသေချာချာ ရှိပိမိသွား၏။ အော်မယ်လုပ်သော်လည်း မအော်ဘုံး၊ သူအသံကြောင့် တစ်အိမ် လုံးနဲ့သွားလျှင် ကိုပေါက်ကြီးကို ပိုင်းရှိက်မှာ ကြိမ်းသေ၏။

ထိုအဖြစ်မျိုးကိုတော့ ပူဇ္ဈာမ မလိုလား။ သူသား ချို့တူးက သူသူငယ်ချင်း။ ဆင်းရဲလှသည်မြို့ ယခုလို ခိုးသည်ပဲဟု စိတ်ထဲက ယူဆမိ၏။ ထိုအပြင် သူအော်လိုက်၍ ကိုပေါက်ကြီးကို သူခိုး ဆိုပြီးဖမ်းကြလျှင် ချို့တူးသည် သူခိုးကြီး၏ သားဖြစ်သွားမှာကို မလိုလား။

သို့ပေသည့် ကိုပေါက်ကြီးလက်ထဲတွင် ပိုက်ထားသော ဆိတ်ဖြူလေးက သူဖောင်၏ အသည်းစွဲ၊ မွေးတာ သုံးလပင် မပြည့်သေး။ ဖောင်ကြီးက ဆိတ်ဖြူလေးကို ‘ဘိုဖြူ’ ဟု အမည် ပေးထား၏။

ဘိုဖြူသာမရှိလျှင် ဖောင်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ကိုမြှင့်သေ၏။ အမှန်မတော့ ယင်းဆိတ်တစ်အုပ်က ဖောင်ကြီး

တယုတယ မွေးထားခဲ့ရသည်မြို့ သူတစ်ပါး ခိုးသွားမှာကို နှုမြော မိတာအမှန်။

ပူဇ္ဈာမမှာ အော်ရအခက်၊ မအော်ရအခက် ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ချို့တူး၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာတော့ အော်မည် လုပ်သည့်အကြံအစည်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်စက်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းရောက်သည်နှင့် ဖောင်ကြီး ဦးဖိုးထွေးတစ်ယောက် ပွဲစိပ္ပါလုပ်လေတော့၏။

“ဟာ... ငါဆိတ်ကလေးဘိုဖြူ ဘယ်ရောက်သွား ပါလိမ့် ဟော... တစ်အိမ်လုံး မသိကြသူးလားက္ခာ”

“အိုတော်... ကျပ်တို့လည်းကြည့်နေတာပဲ၊ မနေ့ည ကတောင်မြင်ပါသေးရဲ့တော်... ။ သူခိုးများ ဝင်ခိုးသွား သလား မသိဘူး”

“ဟာ... တော်တော်မြိုက်ရှိင်းတဲ့ သူခိုးပါလား၊ ဘိုဖြူက ကလေးလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ... ။ ဘာဖြစ်လို့များ ခိုးသွားရပါလိမ့်”

“သူခိုးပဲရှင်... ရောင်းစားဖို့ ဒါမှုမဟုတ် သတ်စားဖို့ နေမှာပေါ့တော်”

“ဟာကွာ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့သူခိုးပဲ၊ ငါ တစ်ရွာလုံး ပတ်ရှာဦးမယ်... မိရင်တော့ အသေပဲဟော”

ပူဇ္ဈာမမှာ အိပ်ရာထဲက မထသေးဘဲ ဖောင်နှင့် မိခင်ကြီးတို့၏ စကားကို နားစွင့်နေမိ၏။ ဖောင်ကြီး ဦးဖိုးထွေးက ပြောရင်

ပြောသလိုလုပ်တတ်၏။ ဒေါသလည်းကြီး၏။ စိတ်လည်းတို့ တတ်၏။

ထိုကြောင့် ချိတ္တုံးတို့အဖေဆီမှာ ရွှေတွေ့သွားလျှင် လုံးဝ လွှယ်မည့်ကိစ္စမဟုတ်။ သူ ချိတ္တုံးအတွက် စိတ်ပူသွားမိ၏။ သွားရွှေလ ပြောခဲ့သလို အဖေရှိက်လိုက်သဖြင့် သူတစ်ပါးခံရမှာ ကိုလည်း ပူစ္စးမ မလိုလား။ ထိုကြောင့်လည်း အိပ်ရာထဲမှာပင် အကြံအစည်ထဲတ်နေမိ၏။

နောက်ဆုံး ချိတ္တုံးတို့ဆီ အမြန်ပြေးပြောမှ ဖြစ်ချေတော့ မည်ဟု တွက်မိ၏။ ထိုကြောင့်လည်း အိပ်ရာထဲက လူးလဲထ လိုက်ပြီး ချိတ္တုံးတို့ နေထိုင်သည့် ရွှေပြင်ထန်းတောကို အိမ်သား တွေ့မသိအောင် အပြေးနှင့်ခဲ့လေ၏။

သူများတော့ ချိတ္တုံးပင် အိပ်ရာက ထကာစ ရှိသေး၏။ တဲရှေ့တွင် မြှုအိုးသုံးလေးအိုးကို တိုက်ခွဲတော့ ကျော်နေတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“ဟဲ့ . . . ချိတ္တုံး”

“ဟင် . . . ပူစ္စးမပါလား၊ နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ . . . ကျောင်းသွားမလိုလား၊ ကျောင်းက အစောကြီးပဲရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ”

“အိုး . . . အဲဒီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဆို့ . . . ဘာကိစ္စလဲ ပြောစမ်း”

“ဟို့ . . . နင်ထို့အဖေရော့”

“ဘာ . . . ဘာလုပ်မလိုလဲဟဲ့ . . . ”

ပူစ္စးမက တဲတဲကြည့်ပြီး ချိတ္တုံး၏ ဖင်ကို မေးလိုက်၏။ ချိတ္တုံးမှာ ဘူမသိဘမသိနှင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့ . . . မေးတာဖြေလေ ချိတ္တုံးရဲ့ နင့်အဖေ တဲတဲမှာ မရှိဘူးလားလို့”

“မရှိဘူးဟ . . . ဉာဏ်တဲက တဲတဲပြန်မအိပ်တာ ငါတောင် ဒီမနက် လိုက်ရှာမလိုဟဲ့”

“ဒုက္ခပဲ့ . . . နင်ထို့အဖေ ဦးပေါက်ကြီးတော့ ငါတို့အဖေ နဲ့သာတိုးရင် မလွယ်းဘူးဟဲ့”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လိုလဲဟာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလ ချိတ္တုံးရဲ့ . . . । နင့်အဖေ ဦးပေါက်ကြီးက သိပ်ဆီးတာပဲ”

“ဟင် . . . နင်က အသားလွတ်ကြီးပါလားဟဲ့ . . . । ငါတော့ နင်ပြောတာ နားမလည်ဘူးဟာ”

“ဒီလို ချိတ္တုံးရဲ့ . . . ”

ပူစ္စးမသည် ဉာဏ် ကြံခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့် သူဖင်ကြီး ဆိတ်ပျောက်ရှာပုံတော်ကို ပြောပြလိုက်၏။ သူ့စကားကြား ရတော့ ချိတ္တုံးမှာ မျက်လုံးအပြုးသား ဖြစ်သွား၏။

“ဟင် . . . နင်ပြောတာ တကယ်လား ပူစ္စးမရဲ့ . . . ”

“တကယ်ပေါ့ဟယ်၊ ငါကိုယ်တိုင် မျက်လုံးနဲ့ မြင်တာဟဲ့၊ အဲဒါ ငါလည်း ဘာပြောလို ပြောရမှုန်းမသိဘူး . . . । ပြီးတော့ ဂါးအဖေက နင့်အဖေ ဆိတ်ခိုးသွားတာသိရင် ကိုန်းသေလာ ရိုက်မှာ . . . । ငါက အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးဟယ် . . . ।

ပြီးတော့ နင်နဲ့ဝါကသူယောက်ချင်းတွေ . . । ဒီတော့ နင့်ကို သူ့အိုးကြီး ပီးပေါက်ကြီးသား မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ဘဲ . . . । အဲဒါ ငါတိ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်. . . ”

“အေးကွာ. . . အဖောကလည်း ဘာလိုများ သူများဆိတ် ကိုအိုးရပါလိမ့်. . । အဖော့ မနက်ကလည်း အရက်တွေအရမ်းမူးလာတာဟဲ. . । ဟိုဘက် သရက်ထည်ရွာက ကိုချာတိတိတို့ လည်းလာကြတယ်. . . । နင်လည်း သိသားပဲ၊ ကိုချာတိတ်က အကျင့်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဒီတော့ အဖော့ပေါင်းပြီး နင်တို့ဆိတ်ကို ခိုးတာဖြစ်မှာပဲ. . . ”

“အေး. . . အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်. . . ”

“ခက်တယ်ကွာ. . . ”

ချို့တူးမှာ ဖခ်ကြီးအတွက် အလွန်အမင်း စိတ်ပူနော်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကြံ့ရမှန်းမသိ။ ပူစူးမမှာ့လည်း အဖြစ်မှန်ကို သိထားသော်လည်း ဖော်ထုတ်ပြောဖို့ မပုံမရဖြစ်နော်။

ထိုစဉ် ပူစူးမတစ်ယောက် ဘွားရွှေလကို သတိရလာာ၏။ “ဟာ. . . တို့ဘွားရွှေလဆီ သွားရအောင်ဟယ်. . . ”

“ဟင်. . . ဘာလုပ်မလိုလဲ ပူစူးမရဲ့. . . ”

“အို့. . ခုဖြစ်နေတာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြုရမှာပေါ့ ဒီတော့ ဘွားရွှေလက တို့ကိုဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ပြောမှာ ပေါ့ချို့တူးလဲ”

“အေး. . နင့်အကြံ့မဆိုးဘူး ဒါဆိုဘွားကြရအောင်ဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို ပူစူးမနှင့် ချို့တူးတို့နှစ်ယောက် ဘွားရွှေလ အိမ်သို့ သုတေသနခြေတင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ရောက်သွားချို့တို့တွင် ဘွားရွှေလသည် အိမ်ရွှေမြေတလင်းတွင် အကောက်ချင်နှင့် ဆန်ပြာနော်။ သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လာတာတွေ့တော့ ဘွားရွှေလသည် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲ. . ပူစူးမတို့ချို့တူးတို့ပါလား. . . လာကြလေ”

“ဟူတ်ကဲ. . . ဘွားရွှေလ”

နှစ်ဦးသား တို့ဆိုင်းတံဆိုင်းနှင့် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ဘွားရွှေလသည် ဆန်ပြန်းကို ရေကပြင်ပေါ်တင်လိုက် ပြီး ပခုံးပေါ်မှုသဘက်ကလေးနှင့် မျက်နှာကိုသုတေသနလိုက်၏။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း -

“မင်းတို့နှစ်ယောက် မတွဲစူး အတွဲထူးလှချည့်လားကွယ့် ပြောစမ်းပါ့ေး. . . । ကဲ. . . ပူစူးမအရင်ပြော”

“ဟို. . . ဒီ. . . ဒီလိုပါဘွားရွှေလ၊ ချို့တူးအဖောလေ. . . ”

“ဟင်. . . ချို့တူးအဖောဟုတ်လား. . . ပြောပါ့ေး၊ ကိုပေါက်ကြီး ဘာဖြစ်သလဲ. . . ”

“ဟို. . . ဟို”

“အို့. . . ဘာဖြစ်တာတုန်းပူစူးမရဲ့. . . ဟဲ. . . ချို့တူးပြောပါ့ေး၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ”

“အလိုတော်. . . နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်စိစိနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြသတုန်း၊ အဘွားကို. . . ရှင်းရှင်းပြောကြစမ်းပါကွယ်”

ဘွားရွှေလသည် ပူစ္စးမနှင့် ချိတ္ထုးတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး လေသံအေးအေးနှင့် မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ပူစ္စးမ၏ ခပ်ညှက ညှက်အသံလေး ထွက်လာ၏။

“ဟို... ဒီလိုပါဘွားရွှေလ၊ ချိတ္ထုးအဖော်ပေါက်ကြီးက သမီးတို့ခြုံထဲက... ဆိတ်ပေါက်ကလေးဘို့ဖြူကို မနေ့ညက ခိုးသွားလိုအဘွားရဲ့ အဲဒါ သမီးအဖော်ည်း... ဒေါတွေပွန် တယ် ဒါနဲ့သမီးလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ဘွားရွှေလဆီ ရောက်လာတာပါ”

“အလိုတော်... ဒါထက် ပူစ္စးမက ကိုပေါက်ကြီးခိုးတယ် ဆုတ္တာပြင်လို့လား...”

“ဟူတ်ကဲ့... ဒီလိုပါဘွားရွှေလ...”

ပူစ္စးမက မနေ့ညကအဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ချိတ္ထုးမှာ ဖောင်ကြီး၏အကြောင်းကို ကြားနေရသဖြင့် ခေါင်းတောင် မဖော်ရပါခဲ့။

“အို့... ဒုက္ခပါပဲ၊ နေပါ့ီး ချိတ္ထုးရဲ့ မင်းအဖေအကြောင်း မင်းသိမှာပေါ့... ပြောပါ့ီး”

“ဟို... အဖ သရက်ထည်ရွာက ကိုချာတိတ်တို့နဲ့ ပေါင်းနေတယ် ဘွားရွှေလ၊ ဟို... အဲဒီကိုချာတိတ်ဆိုတဲ့ လူက... ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကထွက်လာတာ၊ မကြာသေးဘူး ဘွားရွှေလရဲ့”

“သွော်... ဒီလိုလား”

“အဲဒါ... သမီးတို့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး... ဟို... အဖေကရွာလူလှုံးကို တိုင်မယ် တန်းမယ် လုပ်နေတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ... ပေါက်ကြီးက ငါးစကားကို နားမှုမထောင် ဘဲကို၊ သူလုပ်ချင်တာ စွတ်လုပ်နေဖူလား ဟင် ဒင်းကြောင့်... ချိတ္ထုးခများ ခေါင်းတောင်မဖော်နိုင်ပါလားကွယ်... ချိတ္ထုး”

“ဗျာ... ဘွားရွှေလ”

“အဘွား မင်းအဖေကို ဆုံးမပါမယ်ကွယ်... ရှုက်မနေ ပါနဲ့”

“ဟို... အဖခုံလိုလုပ်တာ... အရက်သောက်နေလို့ ဘွားရွှေလရဲ့”

“အေးပါက္ခယ်... အဘွားသိပါတယ် ကဲ... က ပူစ္စးမ အမှန်တော့ ငါးသမီးဟာ သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ စာနာစိတ်ရှိလို သာပေါ့ကွယ်... မဟုတ်ရင် ညကတည်းက အော်ဟစ်လိုက်ရင် ချိတ္ထုးတို့အဖ ခုံဆို... ခေါင်းပေါက်ထိပ်ပေါက်နဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေမှာ ကျိုန်းသေပဲကွယ့်... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ကွယ်ဝှက်ထားလိုလည်း မသင့်တော်ပြန်ဘူးကွယ့်... ဒါ ဒီတော့ ငါးသမီးပြန်နှင့် အဘွားနဲ့ချိတ္ထုးတို့ ပေါက်ကြီးကိုရှာလိုက်ညီးမယ်”

“ဟူတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဘွားရွှေလ”

ပူစ္စးမသည် ချိတ္ထုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အိမ်ဝိုင်း ထဲမှ ထွက်သွား၏။ ဘွားရွှေလသည် ပူစ္စးမထွက်သွားသည်နှင့် ရေကပြင်ပေါ်မှ အိုးတစ်လုံးကိုယူရှု အိမ်ရွှေအင်တံ့တဲ့တွင် ဆေးကျောလိုက်ပြီး အကောတဲ့ ဆန်တွေကို လောင်းထည့် လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် ရေကပြင်ပေါ်ရှိ ကြောင်အိမ်စင်ပေါ် တင်လိုက်၏။

ထိုနောက် ခေါင်းကြီးငိုက်ဆိုက်နှင့် ထိုင်နေသော ချိုတူးအနား လျောက်လာ၏။

“လူကလေး။။။”

“ဗျာ။။။ ဘွားရွှေလ”

“မင်းအဖော့ . . . ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အဘွားတို့ဘားရှာကြရအောင်ကွယ်”

“အဖောက ကျွန်တော့ကိုတွေ့ရင် ဆူမှာ။။ ဘွားရွှေလရဲ့”

“မဆူပါဘူးကွယ်။။။ ကဲ။။။ လာ။။။ လာ”

ပြောပြောဆုံးဆုံးနှင့် တဲ့ထောင့်တွင် ထောင်ထားသော တောင်တွေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ရွာထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ချိုတူးမှာ ဖခ်ကြီးကို အလွန်ပင် ကြောက်ရသုဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူပြော၍ သိတာဆိုလျှင် ဖခ်ကြီးက သူကိုမူးမူးနှင့်ရှိက်နှုက်လာမှာကို ဖိုးရိမ်နေ၏။

သို့သော ဘွားရွှေလရှိနေ၍ တော်သေးသည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦး ရွာထဲသို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရွာထဲမှာတော့ ဘို့ဖြူ့ပျောက်တဲ့သတင်းက ပြန်နေ၏။

ချိုတူးခများ၊ သူအဖောကို ရွာထဲကလူတွောက သူခိုးကြီးအပြောခံရမှာ အလွန်အမင်း ဖိုးရိမ်နေ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ရွာထဲရောက်တော့ ရွာသားတွေမျက်နှာကို ရဲရဲပင်မကြည့်။ နှစ်ဦးသား ဟိုမေးသည်မေးနှင့် လျောက်ခဲ့ကြရာ ရွာတောင်ဘက်ရှိ ဖိုးကံလှတန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မီးခိုးတူအူအူနှင့် ထန်းလျက်ချက်နေသော တဲ့ကလေးရှေ့အရောက်တွင် တဲ့ထဲမှ ပြောသံဆိုသံကို ကြားလိုက်ရသုဖြင့် ဘွားရွှေလအော်ခေါ်လိုက်၏။

“ပေါက်ကြီး။။။ ဟဲ့။။။ ပေါက်ကြီးရှိလား”

“ဗျာ။။။”

“ပေါက်ကြီး။။။ လာစမ်းပါဉီးဟယ်။။။”

“ဟုတ်ကဲ့။။။ ဆရာမ”

တဲ့ထဲမှ ပုံဆိုးမနိုင်၊ ပုံဝါမနိုင်နှင့် ကိုပေါက်ကြီးပြီးထွက်လာ၏။ ဘွားရွှေလဘေးတွင် ချိုတူးကိုမြင်တော့ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ ချိုတူးကတော့ ဖခ်ဖြစ်သူကို ခေါင်းပင်မော့မကြည့်ရဲ့၊ ဘွားရွှေလသည် ကိုပေါက်ကြီး၏ လက်ကိုခွဲကာ အကြောက်လှမ်းထားသော နှစ်ဦးကိုင်းများနားသို့ ခေါ်သွား၏။ ကိုပေါက်ကြီးမှာ ဆရာမလုပ်သူကိုမြင်တော့ တဘုံးတယ့်ဖြစ်နေ၏။

စင်စစ် သူထန်းတဲ့ထဲရောက်တာ မကြာသေးချေ။ တစ်မြူပင် မကုန်သေးသမို့မမူးသေးဟု ဆိုရမည်။

“ဆဲ့။။။ ဆရာမဲ့။။။ ဘာကိုစွဲလဲဟင်း။။။”

“ပေါက်ကြီး”

“ဗျာ။။”

“မင်းငါ့ကို လိမ့်ဖို့သာဖို့။။။ မကြီးစားနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ။။။ ဆရာမ”

“မင်းငါ့ကို အမှန်ပြောမလား။။။”

၅၆ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဂျိတစ်သင်း

“ပြော... ပြောပါမယ်ဆရာမ၊ ကျွန်တော်ဆရာမကို
မလိမ့်ခဲပါဘူးဘူး”

ခုတော့လည်း ကိုပေါက်ကြီးအသွင်က တကယ့် ကလေး
လေးအသွင်ပင်။ ဘွားရွှေလရှေ့တွင် ကုတ်ချောင်းချောင်းရပ်
နေ၏။

“ပေါက်ကြီး”

“များ... ဆရာမ”

“မင်း ပူဇ္ဈိုးမတို့အိမ်က ဘိုဖြူဆိုတဲ့ ဆိတ်ကလေးကို
မနေ့ညက ခိုးလာတယ်မဟုတ်လား”

“များ”

“ငါမေးတာဖြေလေ... မလိမ့်နဲ့နော်”

ဘွားရွှေလ၏ အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားလှ၏။
ကိုပေါက်ကြီးမှာ ဘွားရွှေလ၏ အကြည့်စွဲးစွဲးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲ့၍
ဘွားရွှေလက ထပ်တလဲလဲမေးနေတော့ ကိုပေါက်ကြီး
တစ်ယောက် သက်ပြင်းကြီးချရင်း ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်
ရ၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ၊ ကျွန်တော်ဘိုဖြူကို ခိုးခဲ့
ပါတယ်”

“လုပ်ရက်လိုက်တာပေါက်ကြီးရယ်... မင်းကဘာဖြစ်
လို့အလုပ်ကို လုပ်နေတာလဲဟင်... မင်းလုပ်တာ မင်းသား
ရဲ့အနာဂတ်ကိုပါ နင်းချိုးချေမြှုပ်လိုက်သလိုပါလား”

“များ... ဟို... ဒီကိစ္စ...”

ခုတိယလရောင်

၅၇

“အေး... ဟောဒီကလေးကိုကြည့်စမ်း... မင်းလုပ်လို့
သူ့ခမျာ ခေါင်းတောင်မဖော်ရဲရှာဘူးကွယ့်... တကယ်တော့
ပူဇ္ဈိုးမက မင်းဆိတ်ခိုးတာကို မြင်တယ်ကွယ့်... အော်လိုက်ရင်
မင်းဒုက္ခရောက်မှာစိုးလိုတဲ့ ပြီးတော့... ဘူးသူ့ကယ်ချင်းချိတဲ့
လည်းမျက်နှာငယ်ရမယ်ဆိုပြီးမအော် ဒြိမ်နေလိုက်တာ၊
အဲဒါ မနောက်လည်းကျရော ချို့တဲးခေါ်ပြီး ငါဆီရောက်လာ
တာပဲပော့”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ”

“မင်းကို ငါငယ်ယ်က ဘာတွေသင်ပေးခဲ့လဲပေါက်ကြီး၊
သူများအသက်မသတ်ရဲ သူများဥစ္စမခိုးရလို့ သင်ပေးခဲ့တယ်
မဟုတ်လား၊ မင်းက ငါစကားမှ နားမထောင်ပဲကိုး... အဲဒီ
တရားတွေကို မင်းခေါင်းထဲ မထည့်သ၍ ကာလပတ်လုံး...
မင်းဘဝ ဘယ်တော့မှုကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး... ပေါက်ကြီး
ငါပြောတာနားလည်ရဲ့လား”

“နား... နားလည်ပါတယ်... ဆရာမ”

“အေး... အေး... နားလည်တယ်သာပြောတာ လုပ်တော့
တစ်လွှာချည်းပဲကွယ်၊ ခုလည်းမင်းလုပ်ရပ်ကြောင့် ဒီကလေး
လည်း... ခေါင်းတောင်မဖော်ရဲတော့ဘူးကွယ့်... မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ပြောလေ”

“ဟင်... ဟို... ကျွန်တော်”

“ဆိတ်ကလေးရော ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ဟို... ကိုချာတိတ်ဆိုမှာ ရှိသေးတယ်ဆရာမ
သူကရောင်းပေးမယ်ပြောလို့... ကျွန်တော်ပေးထားတယ်”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီချာတိတ်က ဘယ်မှာလဲ”
 “တဲ့မှာ ထန်းရည်သောက်နေတယ် ဆရာမ”
 “ဆိတ်ကလေးရော...”
 “ရှိပါတယ် ဆရာမ... သူ့တိုက်ထားပါတယ်”
 “ဟုတ်လား... ဒါဆို ခုချက်ချင်း၊ ပြန်ယူလာခဲ့စမ်း”
 “ဟုတ်ကဲ့... ဟို... ဟို”
 “သွားယူစမ်းပါကွယ်”
 ပေါက်ကြီးသည် ကြောက်ကြောက်ရှုံးနှင့် တဲ့တဲ့ပြေးဝင် သွားပြီး တအောင့်အကြောတွင် ကြိုးတုပ်ထားသော ဆိတ်ကလေး ကိုယူလာ၏။
 “ပေးစမ်း... ပေါက်ကြီး”
 “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဒီဥစ္စာ ကျွန်တော်ခိုးတယ်လို မပြော... မပြောပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး”
 “အေး... ဒါနောက်ဆုံးပဲ ရှိပါစေနော်... । နောက်တစ်ခါ လုပ်ရင်တော့ မင်းကိုင်ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ရာဖို့ပစ်မယ်ကြားလား”
 “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”
 “ပြီးတော့ကလေးကိုလည်း မဆူနဲ့မရှိက်နဲ့နော်... ခူးတာ ရှိက်တာ ပါကြားရင်တော့... မင်းအသေပဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာမ”
 “မင်းနားလည်ထားဖို့က... မင်းမှာ ဒီချို့တဲးဆိုတဲ့သား ကလေးရှိတယ်ဆိုတာပဲကွယ်... । ဒီတော့ မင်းသားဟာအညွှန်

တလူလူရှိကာစမှာ မင်းကြောင့် သူအညွှန်မကျိုးပါစေနဲ့ကွယ်၊ ပြောတာကြားလား ပေါက်ကြီး”
 “ကြားပါတယ်... ဆရာမ”
 “မင်းသားကို... မင်းသိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား”
 “ချစ်ပါတယ်... ဆရာမ”
 “ချစ်ရင် မင်းသားမျက်နှာင်ယ်ရမယ့် အလုပ်ကိုမလုပ်ရဘူးကွယ့်... । ရှုံးဆောင်န္တားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားကား နောက်န္တားတစ်သိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်၏တဲ့ ဒီတော့ မင်းဟာ ချို့တဲးရဲ့ဖောင် တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ရှုံးကသွားနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်။ ဒီတော့... မင်းကဟိုကွေးဒီချို့နဲ့ စိတ်ထင်ရာ လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းသားလည်း မင်းခြေရာကို တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ နင်းလာမှာ ကိုန်းသေပဲကဲ့... । ဒီတော့ မင်းသာလုပ်လုပ် သတိထားဖို့လို နေပြီ ပေါက်ကြီး၊ ဆရာမပြောတာကြားလား”
 “ကြား... ကြားပါတယ်... ဆရာမ”
 “ကဲ... ဒါဆိုရင် ငါတို့သွားမယ်... । ဟို အရည်တွေလည်း အရမ်းကာရော သောက်မနေနဲ့ဘီး”
 “ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ”
 “ကဲ... သွားမယ်”
 ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘွားရွှေလသည် ချို့တဲး၏လက်ကို ဆွဲကာ ရွှေဘာက်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ လမ်းတွင် ချို့တဲးက ဘွားရွှေလကို မဝံမရကြည့်ရင်း -

“ဘွား . . . ဘွားရွှေလ”

“ဟော”

“ဒီဆိတ်ကလေးကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဒို့ . . . ပူစူးမတို့ဆို . . . သွားပို့လိုက်ပေါ့ကွယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲ. . . .

ဘွားရွှေလ၊ အဖော်းလာတာလို့ ပြောရမှာလား”

“အင် . . . အမှန်တော့ ဒီအတိုင်းပြောသင့်တာပေါ့ကွယ် ဒါပေမယ့် လူကလေးမျက်နှာငယ်ရမှာပေါ့ကွယ်. . . । ဒီတော့ အဘွားကိုယ်တိုင်သွားပေးမယ် ပြောရင် အဘွားကကြေားထဲက လိမ်ပြီး ပြောသလိုတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်. . . । ဒါပေမယ့် လူကလေးမျက်နှာငယ်မှာမို့. . . အဘွားပြောရတော့မှာပေါ့ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ခုလိုလုပ်တာ တစ်ဖက်အကျိုးလည်း ရှိစေဖို့ ပါတယ်ဆိုတာတော့ လူကလေးမှတ်ထားရမယ်နော်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ”

ချိုတူးမှာ ဘွားရွှေလ၏ကူညီမှုကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

ဘွားရွှေလသည် ဘုံဖြူလေးကိုပိုက်ရင်း ရွာထဲသို့ဝင်လာ ခဲ့ပြီး ပူစူးမတို့အိမ်ဝိုင်းရှုံးအရောက်တွင် လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ . . . ပူစူးမ မရှိဘူးလား၊ ဟော . . . ဟော . . . နင်တို့ ဆိတ်ကလေး ငါ့ဝိုင်းထဲရောက်နေလို့ လာပေးတာဟဲ့”

ဘွားရွှေလ အသံကြောင့် ပူစူးမ၏ဖခင် ဒရောသောပါး နှင့်ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ . . . ဘွားရွှေလ ဒီဆိတ်ကလေးက မနေ့ညတဲ့က ပျောက်သွားတာပျော . . . । တော်ပါသေးရဲ့ပျော”

“အေး . . . အဲဒါ ဟောဒီက ချိုတူးကိုမေးတော့ မင်းတို့ ခြံက ဆိတ်ကလေးဆို . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဘွားရွှေလ”

“ကဲ . . . ရော့ . . . ရော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးပါပဲ ဘွားရွှေလရယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို သွားဉီးမယ်ဟော”

“ဒို့ . . . အကြော်မေးဘာလေး သောက်ပါဉီးအဘွားရဲ့”

“တော်ပါပြီကွယ် . . . ဟို ပူစူးမရော”

“ရှိပါတယ် ဘွားရွှေလ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်”

“အေး . . . အေး . . . ညနေကျေရင် ငါ့ဆီလည်း လွှတ်လိုက်ရီး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ”

“ကဲ . . . သွားမယ် ချိုတူး”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ဦး ပူစူးမတို့ အိမ်ဝိုင်းရှုံးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခိုန်တွင် အိမ်ဝိုင်းပြုတော်းပေါက်မှ တိတ်တခိုးလှမ်းကြည့် နေသော ပူစူးမမှာ ဘွားရွှေလပြောရင်းပေးလိုက်၍ ဘုံဖြူပြသာနာ ပြောလည်သွားသဖြင့် သူငယ်ချင်းချိုတူး၏မျက်နှာလေး ရှင်လန်း သွားပုံကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။

ချို့တူးကတော့ အိမ်ကထွက်လာသည့်ပုံနှင့် လုံးလုံးမတူတော့ ဘွားရွှေလကိုလည်း အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက -

“ကဲ့ . . . လူကလေးချို့တူး”

“ဗျား . . . ဘွားရွှေလ”

“ကျောင်းတက်ဖို့သွားတော့ . . ကျောင်းမပြေးနဲ့နော်”

“ဟူတ် . . . ဟူတ်ကဲ့ အဘွား”

“ကဲ့ . . . ဒါဆိုသွား . . . သွား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရွှေတောင်ဘက်လမ်းချုံအရောက်တွင် ချို့တူးကို လွှာတ်လိုက်လေ၏။ ချို့တူးသည် ဘွားရွှေလလက အောက်ကလွှာတ်သည့်နှင့် ဝမ်းသာခုန်ပေါက်၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးသွားလေတော့၏။



“မင်းပြောတာ တကယ်ပဲလား . . . ချို့တူး”

“ဟာ . . ငါတကယ်ပြောတာကွား . . မဟုတ်ရင်ငါလည်း သူခိုးလေးဖြစ်နေတာ ကြာပြီကွာ့၊ အဖော်ကို ဘွားရွှေလက ဆူငောက်ပြောမှ ကိုချာတိတ်ဆိုက ဆိတ်ကလေးကိုထုတ်ပေးတာ ဖိုးကုလားရဲ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွား . . . မဟုတ်ရင် တစ်ရွာလုံး သိပြီး မင်းလည်းလွယ်မှုမဟုတ်ဘူး”

“အေးကွား . . . ဘွားရွှေလကြာ့ပေါ့ကွာ့၊ မဟုတ်ရင်ငါလည်း ရွှေထဲတောင်ဝင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူးကွား”

“အေး . . . ဘွားရွှေလပြောတာအမှန်ပဲကွား သူတစ်ပါး ဥစ္စာခိုးတယ်ဆိုတာ သိပ်ရှုက်စရာကောင်းတာကွာ့၊ ငါလေ အတန်းထဲမှာတုန်းက စားပွဲပေါ့တင်ထားခဲ့တဲ့ ခဲ့ဖျက်လှလှ လေးတွေ၊ ခဲ့တဲ့လှလှ လေးတွေဆို ဘယ်သူ့မသိအောင် ယူခဲ့ဘူးတယ်ကွား၊ ဒါပေမယ့် ဘွားရွှေလစကားကို ကြားကတည်းက ငါမယူရဲတော့ဘူးကွား”

“ဒါပေါ့ ကြိုက်ကလေးရဲ”

“ဒါဆို တို့ဒီည ဘွားရွှေလကို သူများဥစ္စာခိုးရင် ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မေးကြည့်ရအောင်”

“အေးကွား . . . တို့လည်းနားထောင်ချင်တယ်”

သူငယ်ချင်းသုံးလီး ကျောင်းကအလွှာတ်တွင် ရွှေထိပ်ခရေပင်ကြီးအောက် ခရေပန်းကောက်ရင်း စကားပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ဘွားရွှေလက သူတို့ကို အကျင့်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းကပြန်လည်း ခရေပင်ကြီးအောက်ဝင်ပြီ ခရေပန်းကောက်ရ၏။

ရလာသည့်ခရေပွင့်ကလေးများကို ကိုယ်တိုင်သိကံးပြီး ဘွားရွှေလထဲ ယူသွားကြ၏။ ထိုအခါ ဘွားရွှေလက သူတို့ ယူလာသော ခရေပန်းကံးလေးများကို ဘုရားရှင်ထံ ကပ်လျှော့လျှော့ရှိ၏။

ယခုလည်း သူတို့လက်ထဲတွင် ခရေပွဲတွေအဖွေးသား ရန်ပြီမို့ သူတို့သုံး၏ လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ချိတ္တးသည် တဲ့တဲ့ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစားလဲကာ နောက်ဘက်စဉ်အိုး ထဲမှ ရေချိုးလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် အဝတ်အစားလဲကာ သူမန်က်က ဖော်ကြီးနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်း၊ ထမင်းများကို ခူးခံပေးဖို့ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ချိတ္တးသည် ဘွားရွှေလဆုံးမစကားကို ကြား ယောင်လာ၏။ အစားအသောက်စားလျှင် လူကြီးသူမကို အမြတ်မျိုးချုပ်မည်ဟု မှာထားသဖြင့် သူသည် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးထဲမှ ဟင်းထမင်းများကို ပုဂံတစ်ခုစီထဲ ခူးခံပေးထည့်လိုက်ပြီး အုပ်ဆောင်းနှင့် အုပ်ထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် တဲ့တွင်းသိ ဖော်ကြီးဝင်လာ၏။ ချိတ္တးသည် ထမင်းစားမည်လုပ်ရင်း ဖော်ကြီး၏ အခြေအနေကို တစ်ချက် လျမ်းကြည့်လိုက်၏။

အသွင်က မူးလာသည့်အသွင်မရှိသဖြင့် ချိတ္တး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

“အဖေ”

“ဟင်း။ ဘာလဲ လူလေး”

“အဖေး။ ထမင်းစားတော့မလား”

“အေးကွား။ အဖေဆာပြီ လူလေးရာ၊ မန်က ဖိုးစိန်လှတိယာတဲ့မှာ ပေါင်းထိုးလိုက်ခဲ့သေးတယ်က္ဗ”

“ဟင်း။ ဟူတ်လား”

“အေး။ လူကလေးကျောင်းဘုံကထိန်အတွက် ပိုက်ဆံပေးရှိုးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟူတ်တယ်။ အဖေတောင်းနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမက ဖြည့်ဖြည့်မှုပေးရင် ရတယ်တဲ့”

“အိုး . . . မန်ကျောင်းယူသွားပါ လူလေးရယ် . . . အဖွဲ့မှာ ပေါင်းထိုးခတွေပါ၊ ပါတယ်”

“ဟင်း . . . တကယ်လား အဖေ”

“တကယ်ပေါ့သားရယ် . . . ကဲ့ . . ကဲ့ . . အဖေရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ အဖွဲ့ဖို့ ခူးထားဦး”

“ဒီမှာလေအဖေရဲ့ . . . သားခူးထားပြီးပါပြီ”

“ဟင်း . . . ဟူတ်လား”

“ဟူတ်တယ်အဖေ ဘွားရွှေလက ကိုယ်မစားခင် လူကြီးသူမကို ဦးဆုံးခူးခံပေးရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်အဖေရဲ့”

“သော်။ . အေး အေး လူကလေးကလိမ္မာတာပေါ့ကွယ်၊ အဖေမြဲးသာပါတယ် . . . ကဲ့ . . အဖေရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ဟဲ့”

“ဟူတ်ကဲ့ အဖေ မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ထမင်းတွေဟင်းတွေ အေးကုံးမယ်”

“အေးပါကွာ”

ကိုပေါက်ကြီးမှာ သားဖြစ်သူချိတ္တးစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာကြည့်နဲ့ခြင်းတစ်ဝက်၊ ကြောကွဲခြင်းတစ်ဝက် ခံစားခဲ့ရ၏။

ကြည့်နဲ့ခြင်းကားတခြားမဟုတ်၊ ဘွားရွှေလားသွန်သင် မှုကြောင့် အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်ကအစ ပြုပြင် ပြောင်းလဲလာသည့်မို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကြော်ခြင်းကတော့ သူတစ်ချိန်က ဘွားရွှေလဆိုသော ဆရာမ၏စကားတွေကို ရှုံးတွင် နားထောင်သယောင်ရှိခဲ့ သော်လည်းကွယ်ရာတွင် ထင်ရာစိုင်းခဲ့သဖြင့် ယခုလိုဘဝ အခြေအနေက ဆင်းရှုံးမ်းပါးနေခြင်းဟု တွေးဆမိလေသည်။ ထိုပြင် သူပူစ္စးမတို့အိမ်က ဆိတ်ကလေးကို ခီးယူခဲ့မိရာ သား ဖြစ်သူခများ အရှုက်ကြီးရှုက်ခဲ့ရ၏။

သူလုပ်ရပ်ကိုတွေးရင်း နောင်တ အကြီးအကျယ်ရနေ မိ၏။ ထိုကြောင့်လည်း ထန်းတဲ့သို့မသွားတော့ဘဲ ဖိုးစိန်လှတို ဒွာထဲသွားပြီး ပေါင်းထိုးလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ချို့တူးသည် သူအဖေအိပ်ရန်အတွက် စောင်ပိုင်းကလေးကို သပ်ရပ် စွာခင်းကျင်းနေ၏။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ချို့တူးက -

“အဖေ.. . . ကျွန်တော်အိပ်ရာခင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ သွားတော့ မယ်နော်”

“အေး.. . . အေး”

ချို့တူး၏အလေးထားမှုကြောင့် သူပို၍ ပို၍ အရှုက်ရလာ ခဲ့၏။ ထိုကြောင့်လည်း သူဘဝကိုပြုပြင်မှ တော်ခေါ်တော့ မည်ဟု တွေးမိ၏။

စင်စစ် ဘွားရွှေလပြောသလို သူက ချို့တူး၏ဖော်။ ပြီးတော့ ချို့တူးက အားကိုးခင်တွယ်ရသောဖော်။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် သူက ထင်ရာစွာတ်လုပ်ကာ အရှုက်သောက်၊ ဖဲရိုက်လုပ်နေလိုကတော့ ချို့တူးသူအပေါ် မလေးမစားပြုမှုလာ

မှာကိုတော့ မလိုလား။ ထိုကြောင့် သူမြောင့်မြောင့်မတ်မတ် သွားဖို့ လိုလာပြီဟု ယုံကြည်မိလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချို့တူးမှာ ဖခင်ကြီးအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသည်နှင့် ဘွားရွှေလ၏ကြေးစည်သံကလေး ကြားလိုက်ရသဖြင့် တဲ့ထဲမှုခံသွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

သူဘွားရွှေလတို့ တဲ့ရောက်တော့ လူတွေစုံနေကြပြီ ဖြစ်၏။ တဲ့ရှုံးတွင် ချွေးသော သံစည်ပိုင်းငယ်တဲ့မှုရောင့် ခြေလက်ဆေးကျောလိုက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုရန် တက်ခဲ့၏။

“နောက်ကျလှချည်လား ချို့တူး”

“ဟုတ်ကဲ့့့ ဘွားရွှေလ၊ ဟိုမှာ အဖေအတွက် လုပ်ပေးနေရလိုပါ”

“အေး.. . . အေး.. . . ဒီလိုလိမ္မာမပေါ့ကွယ်၊ မိဘဆိုတာ ဘုရားနဲ့တစ်ဂိုဏ်းတည်းကွဲ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်မိဘဟာ ဘယ်လို လူမျိုးပဲဖြစ်နေပါစေ၊ မိဘဟာမိဘဘဲနော်.. . . မင်းတို့အားလုံး မှတ်ထားကြ၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့့့ ဘွားရွှေလ”

“အေး.. . . အေး.. . . လောကမှာ တို့ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်ကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ချင်ရင် မိဘကိုရှင်တုန်း ပြုစု ရတယ်ကဲ့့့၊ ဒါကိုရှင်ပြုတယ်လိုခေါ်တယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့့့ ဘွားရွှေလ”

“အေး.. . . ဘုရားဝတ်မပြုမိ ဘွားရွှေလ မင်းတို့ကို နိပါတ် တော်တဲ့က မိဘမေတ္တာကြီးမားလှတဲ့ ရှုံးကလေးတစ်ကောင် အကြာင်းကို ပြောပြုမယ်”

ဘွားရွှေလ၏စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ဘွားရွှေလနားသို့ တို့လာကြကာ ပိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဘွားရွှေလသည် လက်ထဲက ပြောင်းဖွဲ့ဖက်ဆေးလိပ်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာနှင့်လိုက် ပြီး ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ဒီလိုကွဲ . . . တစ်ခါတုန်းက . . . ရှုံးသားအမိဟာ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းပေါ် ညွှတ်ကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသတဲ့၊ အဲဒီလိုပြေးလွှားခုန် ပေါက်ကစားကြရင်း ရှုံးညီမရဲ့သားလေးဟာ သစ်ကိုင်းပေါ်က ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး ချောင်းထဲကို ဝါန်းခနဲပြုတ်ကျသွားပါလေရောကွဲယ်”

“ဟင် . . . ဒါခို ရေနစ်သွားမှာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ”

“အေးပေါ့ . . . ဖိုးကုလားရယ်၊ ချောင်းရေက တသွင်သွင် စီးနေတာမို့ ရှုံးကလေးခများ ရေထဲမှာ မြုပ်ချိပ်ချိ ဖြစ်နေတာပေါ့ကွဲယ်”

“သနားပါတယ်နော်”

ပိစိနှင့် ပူစူးမတို့မှာ ဘွားရွှေလပြောသော ရှုံးကလေး အတွက် ဖိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုနဲ့ သူသားလေးက ချောင်းထဲပြုတ်ကျသွားတာ မြင်တော့ ရှုံးညီမကြီးဟာ သစ်ကိုင်းပေါ်ကနေ တလျော့လျော့ပြီးဆင်းလာတာပေါ့ကွဲယ်”

“ဟင် . . . ဒါခိုသူက သူကလေးကို ချောင်းထဲဆင်းပြီး ကယ်မလိုပေါ့နော်”

“ဟာ . . . ကြွက်ကလေးကလည်း ရှုံးဆိုတာ ရေမှုမကူးတတ်တာပဲကွဲ”

“အေးကွဲ . . . ချိုတူးပြောတာဟုတ်သားကွဲ”

ဖိုးကုလားက ချိုတူးစကားကိုဝင်ရှု ထောက်ခံလိုက်၏။ သူတို့သုံးလီးကိုကြည့်ပြီး ပူစူးမနှင့် မိညာ်တို့က မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြစ်နေကြ၏။ အငယ်ဆုံးပိစိက ပါးစပ်ကလေးပွဲစုံပွဲလုပ်ရင်း -

“ဟဲ့ . . . နင်တို့သုံးယောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါဟယ်၊ ဘွားရွှေလပြောတာကို နားမထောင်ရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတော်”

မိညာ်က လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို့ ဝင်ရှုပြောလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် သူတို့အပ်စုကိုကြည့်ရင်း ပြီးစစလုပ်နေ၏။ တစ်အောင့်ကြာတော့မှ သူစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“အေး . . . မင်းတို့ပြောတာ တစ်ဝက်မှန်တယ်၊ ရှုံးမကြီးဟာမြေပြင်ပေါ်လည်းရောက်ရော ချောင်းထဲကိုဖြတ်ခနဲပြီး ဆင်းလိုက်၊ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်နဲ့ အခေါက်ခေါက်အခါခါလုပ်နေသတဲ့ . . . । ပြီးတော့ ကုန်းပေါ်ရောက်ရင် သူအမြီးဖွားဖွားကြီးမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ရေတွေကို တဖွားဖွားနဲ့ ခါထုတ်ပစ်သတဲ့ကွဲယ် . . . ”

“ဟင် . . . အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ ဘွားရွှေလ”

“အာ . . . အမြို့မြို့ ခါတာပေါ့ကွဲ၊ ကြွက်ကလေး
ကလည်း ဒါတောင်မသိဘူး”

“ဟူတ်လား . . . ဘွားရွှေလ်”

ကြွက်ကလေးက ဖိုးကုလားစကားကို မယုံ။ ထို့ကြောင့်
ဘွားရွှေလကို လျမ်းမေးလိုက်၏။

“မဟူတ်ဘူး ဖိုးကုလားရဲ့ အဲဒါမိဘမေတ္တာရဲ့ သဘော
သရုပ်ပဲကွဲ”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားရွှေလ်”

“အေး . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှုံးမြတ်းဟာ ချောင်းထဲ
ဆင်းပြီး သူအမြို့မှာ ရေတွေစုတ်လာအောင်နှစ်လိုက်သတဲ့
ပြီးတော့ ချောင်းပေါ်တက်ပြီး တဖွားဖွားခါလိုက်လုပ်တာ
တခြားကြောင့်မဟူတ်ဘူးကဲ့! သူကလေးက ရေထဲနှစ်နေတော့
သူကိုယ်တိုင်ရေမကူးတတ်ဘူးလေးလေး . . . ဒါတော့ ချောင်းထဲက
ရေတွေကိုကုန်အောင် သူအမြိုးကလေးနဲ့ စုပ်စုပ်ပြီး ကုန်းပေါ်
တက်ခါပ်တာပေါ့ကွဲယ်”

“ဟင် . . . သနားပါတယ်နော်”

“ဒါပေါ့ကွဲယ် . . . အဖေအမေ မေတ္တာဘယ်လောက်ကြီး
တယ်ဆိုတာ ရှုံးညီမြတ်းရဲ့သားအမိကိုပဲကြည့်လိုက်၊ သားသမီး
ဒုက္ခတွေပြီဆိုရင် မိဘဟာ သူအသက်ကိုတောင်မမှုတော့ဘူး
ကွယ့် . . . ဒါကြောင့် ဘွားရွှေလက မိဘတွေကို လေးစုံ
ချစ်ခင်ဖို့ ရိုသေဖို့ပြောတာပေါ့ကွဲယ်၊ တကယ်တော့ အသိ
ဉာဏ်မရှိတဲ့ ဆင်ခြင်တုတရားမရှိတဲ့ တိရရှာန်လေးတွေတောင်

ကိုယ့်သားသမီးအတွက်ဆိုရင် အသက်စွန်းကြတာကွယ့် . . .
ဒီတော့ မင်းတို့အဖေအမေရဲ့ မေတ္တာဟာ ဒါထက်ပိုတာ
ပေါ့ကွယ့် . . . အဘွားပြောတာ နားလည်ကြပြီလား”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို တို့ဘူးဝတ်ပြုကြရအောင်ကွယ်”

“နောင် . . . နောင် . . . နောင်”

ပုံပြင်ကလေးပြီးသွားသည်နှင့် ဘွားရွှေလက သူတို့
အားလုံးကို ဘူးဝတ်ပြုဖို့ပြုပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ဘူးဝတ်ရွှေတွင်
ကျျှေးကျျှေးကလေးထိုင်လိုက်ကြပြီး လက်အုပ်ချို့ကာ ဘူးဝတ်ပြု
လိုက်ကြ၏။

သံပြိုလီညီနှင့် ဝတ်ပြုခဲ့ကြရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင်
ဘူးဝတ်ပြုပြီးသွားကြ၏။ ထိုအခါ ပါလာကြသော ကျောင်း
စာများကို ဘွားရွှေလက စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပြပေး
လိုက်၏။

ချိုတူးတို့လူစုသည် သချို့နှင့် အင်လိပ်စာကို အလွန်ပဲ
ကြောက်ကြ၏။ ထိုနေ့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျောင်းကို ရဲခဲပ်
မတက်ပဲကြ။ သို့သော့ ဘွားရွှေလနှင့်တွေပြီး နောက်ပိုင်း
မှာတော့ သူတို့သုံးလိုးစလုံး သချို့ရောအင်လိပ်စာပါ ဖြောင့်ဖြောင့်
တန်းတန်း ရေးချွေတ်နိုင်၊ တွက်ချက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ယခုလည်း ကျောင်းကပါလာသော သချို့နှင့် အင်လိပ်
စာကို ဘွားရွှေလအား ပြလိုက်၏။ ဘွားရွှေလက သူတို့နား

လည်သဘောပါက်အောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ရှင်းပြသင် ကြားပေးခဲ့ရာ ချက်ချင်းပင် သဘောပါက်သွားကြလေ၏။

သို့နှင့် သူတို့လူစု စာရေးစာဖတ်ပြီးသွားသောအခါ စာအုပ်တွေ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြပြီး ဘွားရွှေလ ချကျွေးသော ထန်းညက်နှင့် ပါက်ပါက်ဆုပ်ကို စားလိုက်ကြ၏။

မိဉုက်တိုကတော့ ဘွားရွှေလရှေ့ရှိ လက်ဖက်ခွက်ထဲမှ လက်ဖက်ကို လက်ဖက်ခွန်းကလေးနှင့် တစ်ကော်ပြီးတစ်ကော် ယူစားနေကြ၏။ ဘွားရွှေလသည် ခွက်ထဲမှ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကိုယူရှု မီးညီဖွားရှိက်လိုက်၏။

“ချို့တဲး”

“ဗျာ... ဘွားရွှေလ”

“မင်းတို့အဖေ ဘယ်လို့နေသေးလဲ... . အရက်တွေ မူးတုန်းပဲလား”

“မမူးတော့ပါဘူး ဘွားရွှေလ၊ ဟို... . ကိုချာတိတ်လည်း ပြန်သွားပြီ ဘွားရွှေလ၊ အဖေလည်း ဖိုးစိန်လှယာတဲ့မှာ ပေါင်းလိုက်သွားတယ်ပျော်... .”

“ဟေး... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်... . အင်း အပေါင်းအသင်းက သိပ်အရေးကြီးတာကွယ့်၊ မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပေါင်းမိရင် လမ်းလွှဲကိုရောက်တတ်တာ ပဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... . ဘွားရွှေလ”

“အေး... . အဲဒီလို မှားပေါင်းမိရာက အရက်သောက်၊ အရက်မူးလာတော့ခိုး ဆုံးကြတာပေါ့ကွယ်၊ အင်း... . သူများ ပစ္စည်းခိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှာကောင်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ကွယ့်၊ အဲဒီလို ခိုးခဲ့လိုရှိရင်လည်း ရလာတဲ့ပစ္စည်းကို စိတ်သန့် သန့်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မသုံးရဲတော့ဘူးကွယ့်၊ ဒါကြောင့် ခိုးတာဟာ မကောင်းဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဘွားရွှေလ”

“ဘာလဲ... . မိဉုက်”

“ခိုးရင်... . အပြစ်ရှိတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွဲ့... . တို့ဘူးရှင်ဟာ ခိုးယူခြင်းကို မပြုရ ဘူးလို တားမြစ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ ခိုးတာဂုဏ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘွားရွှေလ မင်းတို့ကို ပုံပြင်လေးတစ်ပုံပြီးပြောပြီမယ် နားထောင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့... . ဘွားရွှေလ”

“အေး... . ဒါဆို ရွှေ့တိုးကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စားလည်းစားကြပြီးကဲ့... . ကြွက်ကလေး ပါက်ပါက် ဆုပ်စားလေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... . ဘွားရွှေလ”

“ကဲ့... . နားထောင်ကြ၊ တစ်ခါတုန်းက သူခိုးကြီးတစ်ဦး ဟာ ရွာတစ်ရွာထဲဝင်ပြီး သူများပစ္စည်းကို ဝင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီသူခိုးကြီးရဲ့ခေါင်းက ကတုံးပြောင်ကြီးကွယ့်၊ ဒီလိုနဲ့တွေ့မသိအောင် ခိုးပုံက်နေတုန်း သူကိုသတိထားစောင့်

ကြည့်နေတဲ့ လူစုနဲ့တိုးတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေး
တာပေါ့ကွယ်၊ နောက်ကလည်း သူခါး.. သူခါးနဲ့ လိုက်ကြတာ
ပေါ့ကွယ်”

ဘွားရွှေလသည် စကားကို ခေတ္တာအဆက်ဖြတ်ကာ
အကြမ်းတစ်ခွက်သောက်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူ့စကားကို
ဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုနဲ့ ရွှေက ကတုံးပြောင်သူခါးကြီးကပြေး.. . ।
နောက်ကရွှေသားတွေက တုတ်တွေ၊ ဓားတွေနဲ့ လိုက်ပေါ့ကွယ်၊
ဒီလိုနဲ့ သူခါးကြီးဟာ ပြေးရင်းပြေးရင်းနဲ့ ရွာအပြင်ဘက်ရောက်
လာတာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ချောင်းစပ်နားကို ရောက်ချုလာသတဲ့
ဒီအချိန်မှာ ဦးပွဲ့ဌးကြီးတစ်ပါးဟာ အပေါ်ကသက်နှုန်းကို
ချုပ်ပြီး ရေဆင်းချိုးနေသတဲ့ အဲဒီလိုရောချိုးနေတုံးနဲ့ သက်နှုန်းကို
ချုပ်ပြုတစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားတာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ ထွက်ပြေး
လာတဲ့သူခါးကြီးဟာ ဦးပွဲ့ဌးကြီးရေဆင်းချိုးနေတဲ့နေရာကို
ရောက်လာသတဲ့၊ ဒီအခါမှာတော့ ချုပ်ပေါ်တင်ထားတဲ့
သက်နှုန်းကိုမြင်တော့ သူဟာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ဖို့ အကြံ
ပေါက်သွားသတဲ့”

“ဘယ်လိုအကြံလဲ.. . ဘွားရွှေလ၊ သက်နှုန်းကြီးကို
ဝတ်လိုက်တာလား”

“သူဂိုယ်ပေါ် လွှားခနဲ့ခြံ့လိုက်ပြီး ချုပ်တေားက မြက်ခင်း
ပေါ်မှာ တင်ပလှုင်ခွေထိုင်ရင်း တရားကျင့်သလို လုပ်နေ
တာပေါ့”

“ဟာ.. . တော်တော်ဆိုးတဲ့ သူခါးကြီးပဲ”
“ဟူတ်ပါကွာ.. . ခဲ့ကြီးတော့မှာပဲ”
“ဒါပေါ့ကွာ.. . သူဟာ ဘယ်လာက်ရိုင်းစိုင်းသလဲဆိုရင်
နောက်က လိုက်လာတဲ့လူတွေ သူအနားလည်းရောက်ရော
ဘာပြောတယ်မှုတ်သလဲ.. . ချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းချိုးနေတဲ့
ဦးပွဲ့ဌးကြီးကို လက်ညီးထိုးပြပြီး၊ သူခါးပဲလို့ စွဲတွဲလမ်းညွှန်
လိုက်သတဲ့”

“ဟာ.. . ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ ဘွားရွှေလရယ်”
“ဒါပေါ့ကွယ်.. . ဒီအခါမှာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့
ရွာသားတွေလည်း မစဉ်းစား၊ မဆင်ခြင်ဘဲ၊ ချောင်းထဲက
ဦးပွဲ့ဌးကိုကြည့်ဖြီး ဦးပြည်းကတုံးမြင်တာနဲ့ သူတို့လိုက်တဲ့
သူခါးပဲထင်ပြီး အတင်းချောင်းထဲဆင်းရင်း ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှုက်
ကြတာပေါ့”

“ဟာ.. . သနားပါတယ် ဘွားရွှေလရယ်၊ ဟို သူခါးကြီး
တော့.. . ခဲ့ပြည်ရောက်မှာ ကျိုန်းသေပဲ”

“အေး.. . နားထောင်ကြီးး၊ အဲဒီလိုနဲ့ ရွာသားတွေက
ချောင်းထဲကျိုးပွဲ့ဌးကို သူခါးကြီးအမှုတ်နဲ့ ရိုက်နှုက်နေကြတုံး
ဦးပွဲ့ဌးကြီးသက်နှုန်းခြုံပြီး တရားကျင့်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့
သူခါးကြီးခမှာလည်း ဒုက္ခတွေ့နေသတဲ့”

“ဟင်.. . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားရွှေလရဲ့”
“ဘာဖြစ်ရမလဲကွယ်.. . ချုပ်ပေါ်ကလှုမ်းယူပြီး၊ ခြံ့လိုက်တဲ့
သက်နှုန်းထဲမှာ မြော်တစ်ကောင်ပါလာသတဲ့ .. . အဲဒီမြော်က

သိပ်အဆိပ်ပြင်းတာကွယ့် ဒီတော့ သက်န်းခြံလိုက်တာနဲ့ မြွှေက သူကိုယ်ပေါ်က လျှော့ခနဲပြုတဲ့လာပြီး . . . ဒေါက်ခနဲပေါက် ချလိုက်တာပေါ့”

“ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်၊ သူတော်ကောင်းကို စောကားလို့ဖြစ်တာ”

“ဒါပေါ့. . . မိညှက်ရယ်”

မိညှက်က စိတ်ဆုံးမာန်ဆုံးနှင့်ဝင်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သွားရွှေလက ပြီးစစ်နှင့် မိညှက်ကိုကြည့်ရင်း သူစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ဒီလိုနဲ့ မြွှေပေါက်ခံရတဲ့ သူခိုးကြီးခများ. . . ပါးစပ်က အမြုပ်တစိစိထွက်ပြီး တုန်းခနဲလဲကျ သေဆုံးသွားတာပေါ့”

“အင်း. . . ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်”

ပူဇ္ဈားမကလည်း တက်တက်ကြွောဖြင့် ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“အေး. . . အဲဒီလိုနဲ့ သူခိုးကြီးလည်းသေသွားရော၊ ချောင်းထဲမှာ ပိုင်းရိုက်နေတဲ့ ရွာသားတွေကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒဲမျှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်ကလေး သည်းခံနေတဲ့ ဦးပွဲ့င်းကြီးက ရွာသားတစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အပေါ်ကလူ ဆုံးသွားပြီလား လို့မေးသတဲ့. . . । ဒီအခါမှာ ရွာသားတစ်ဦးက လဲကျသွားတဲ့ သူခိုးကြီးကို သူတော်ကောင်းကြီးမှတ်ပြီး အတင်းပွေ့ထူရင်း ဆုံးသွားပြီလိုပြောတာပေါ့ ဒီတော့မှ ဦးပွဲ့င်းကြီးက ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရားသားတော်စစ်စစ် ဦးပွဲ့င်းကြီးဖြစ်ပါတယ်. . . । ဟိုကုန်း

ပေါ်မှာ လဲကျသေဆုံးသွားတဲ့ လူကတော့ သင်တို့လိုက်ရှာနေတဲ့ သူခိုးကြီးဖြစ်ပါတယ်. . . । သူဟာ ကျွန်ုပ်ဘက်ကိုအလာမှာ သက်န်းမြင်လို့ ဝတ်ရှုပြီး သင်တို့ကို လိမ့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်လို့. . . ပြောပြသတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ရွာသားတွေက အုံသွန်ကြတာပေါ့”

ဘွားရွှေလသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး အကြမ်းအိုးကိုကိုင်ကာ အကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲ၍ သောက်လိုက်၏။ သို့သော် ထုန်းလျက်တစ်ခဲကို ငုံးတိတိရွှေသွားနှင့် မြှော်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး သေစကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ဒီအခါမှာ ရွာသားတစ်ဦးက ဘာကြောင့် စောစောက မှန်ကန်သောစကားကို မဆိုသလဲလို့မေးတော့ ဦးပွဲ့င်းကြီးက ကျွန်ုပ်သည် ကံငါးပါးကို ခါးဝတ်ပုံးလိုမြေအောင် စောင့်ထိန်းသူမှို့ ကျော်ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူခိုးကြီးကို အသင်တိုင်းဝန်း ရိုက်ပုံတ်သတ်ကြလိမ့်မယ်. . . । အဲဒီလိုလုပ်လျှင် ကျွန်ုပ်ပါ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ကံကို အားပေးအားမြောက်ပြောရာ ကျွေသွားလိမ့်မယ် ဒါကြောင့် မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ဝင်ကြေးရှိလိုသာ ခံခဲ့ရသည်ဟု နှုတ်ဗျားသွေး၍ ရေင်နှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်တယ်. . . လိုပြောသတဲ့၊ ခုတော့ ကုန်းပေါ်က သူခိုးကြီးသေဆုံးသွားပြီဖြစ်လို့ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်. . . । ဒီအခါမှာတော့ ရွာသားတွေအားလုံး သူတို့အမှားကို သူတို့သိခဲ့ကြပြီး ဦးပွဲ့င်းကြီးကို ချိပြော့ကာ ဒက်ရာတွေကို ဆေးကုန်သပေးရင်း လက်အုပ်

ချို့ပြီး တောင်းပန်ခဲ့ကြသတဲ့ . . . । နောက်ဆုံးတော့ မမှန်မကန်နဲ့ သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်အောင် ကြံ့စည်ခဲ့တဲ့ သူခိုးကြီးဟာ . . . အဆုံးမတော့ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်ပြီး မရှုမလှသေဆုံး ခဲ့ရတာပေါ့ . . . । ဒီတော့ ဒီပုံပြင်လေးကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် သူတော်ကောင်းကို မပြစ်မှားရဘူး၊ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးဉာဏ်ပစ္စည်းကို မတရားမလိုချင်ရဘူးဆိုတဲ့ အချက်တွေပါတယ်ကို ! အဲဒီအချက်တွေ ကျိုးလွန်တဲ့သူဟာ တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခလှလှ ကြီးတွေ့မှာ ကျိုန်းသေပဲကို . . . । ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ သူတော်ကောင်းကိုလည်း မပြစ်မှားကြနဲ့ သူတစ်ပါးဉာဏ်ပစ္စည်းကိုလည်း ခိုးယူဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့ကို . . . । ကြားကြရဲလား ကလေးတို့”

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အေး . . . ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့ကွယ်၊ နောက်များ အလျှော့သင့်ခဲ့ရင် မူသားစကားမပြောရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဘွားရွှေလ ပြောပြပါမယ် . . . । ခုတော့ အိမ်ပြန် ကြီးနော်”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ၊ ဘွားရွှေလကို ကျွန်ုတ်တော်တို့ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် . . . ”

“သာဓာက္ခယ် . . . သာဓာ . . . သာဓာ ကဲ ကောင်းကောင်း ဘွားကြပေတော့ ဘွားရွှေလလည်း တရားထိုင်ဖို့ လုပ်ရေးမယ်၊ လမ်းသွားရင် ကြည့်သွားကြနော်၊ ဘွားရွှေလပြောတာတွေ ကိုလည်း မမေ့ကြနဲ့မီး၊ လောကမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ

ဘွားရွှေလ အချက်နှစ်ချက်ကို ဥပမာပေးပြောပြပြီးပြီနော်၊ ကဲ့ . . ဖိုးကုလား ပထမအချက်က ဘာလဲကဲ့”

“ဟို . . . အဲ . . . ဟို . . . အဂုံလိမာလပါ”

“ဘား . . . ဘား . . . ဘား”

“ဘာလို့ ရီကြတာလကွဲ . . . । ငါပြောတာအဂုံလိမာလ ကြီးဟာ သူများအသက်ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့လို့ ကိုယ်တိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူများအသက် မသတ်ရဘူးလို့ပြောမလိုပါ”

“သော် . . . ”

“ဟူတ်တယ် . . . ဖိုးကုလားပြောတာ မှန်တယ်ကဲ့ . . . ကဲ့ . . . ချိုတူး ဒုက္ခတိယအချက်ကရော”

“သူတစ်ပါး ဉာဏ်ပစ္စည်းကို . . . မသိဘဲ ခိုးမယူရဆိုတဲ့ အချက်ပါ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . ဒီလောက်မှတ်မိရင် ဘွားရွှေလ ပြောရကျိုးနှင့်ပါပြီကွယ် . . . । ကဲ့ . . အဘွားမင်းတို့ကို သံပေါက်သင်ပေးလိုက်မယ် . . . လိုက်ဆိုကြ”

“ဟူတ်ကဲ့ . . . ဘွားရွှေလ”

ဘွားရွှေလသည် သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးယူခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော သံပေါက်ကလေးကို ရွှေတဲ့ဆိုပြလိုက်၏။

❖ အာမိနာ ခေါ် ခိုးဝှက်ခြင်းကြောင့်

ပျက်ယွင်းဒုက္ခ တွေ့လိမ့်မယ် . . . ။

❖ ဆင်ခြင်ပါကွယ် ဒီအရေးကို

စိတ်တဲ့တွေးတောင် မကြနဲ့ကွယ် . . . ။

လရိပ်ညိုနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

- ❖ မှန်ရာကိုသာ အစဉ်ပြုလို
ခိုးမူး ရှုက်မူး ကင်းစောက်ယ်...။
- ❖ ကိုယ်ကျင့်ဖြူစင် ကြည်လင်ပွားလို
မြတ်တရားကို ထိန်းကြမယ်
ထိန်းကွယ်... ထိန်းကွယ်...။

ကြွက်ကလေးတို့လူစု ဘွားရွှေလ ချေပေးသည့်
သံပေါက်ကို အလွှတ်လိုက်ဆုံးကြသည်နှင့် ဘွားရွှေလကို
နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ။



ဘတီယလ္လဓရာ၏

မူသားစကား၊ ပြောဆိုငြားမှု၊ စကားမပို သွားမည့်တည့်၊
ပုပ်ညှိပါးစပ်၊ ခြားက်ကပ်ကိုယ်ရည် ကြဲ၌နောက်၊ ပုံသွင်း
ဖောက်၏၊ မရောက်၍၊ နှုတ်လျှောကြိမ်းတော်၊ လျှော်ပေါ်
လော်လီ၊ စိတ်မတည်သည်၊ ရှောင်ကြိုးအပြန်အကျိုးတည်း။

အရှင်နေကာဘိဝံသ အမရပူရတောင်ဖြိုးဆရာတော်

- “ဟာ... ဟိုမှာ အရှေးကြီးဦးကျိုးညီလာပြီဟေ့”
- “ဟုတ်ပက္ခာ...”
- “ဗျို့... ဦးကျိုးညီး ခင်ပွားပိုက်ဆံတွေကော့”
- “ငို့ပိုက်ဆံတွေလား... ဟို... ဟို”
- “ဟုတ်တယ်လေ”
- “ဟဲ... ဟဲ... ဟို... ငါ... ငါသေတ္တာကြီးထဲမှာ
အပြည့်ထည့်ထားတယ်၊ မင်းတို့ကို ဘာလိုပေးရမှာလဲ”
- “ဟာ.... တစ်ကျပ်၊ တစ်ပြားလောက်ပေးပါလား၊
ဦးကျိုးညီရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆာလိုပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့
ပြန်ဆပ်ပဲမယ်”
- “မပေးဘူး... မပေးဘူး... တစ်ပြားမှုမပေးဘူး”

“မပေးရင် . . . ဦးကျိုးညီနေတဲ့ အရပ်ကြီးဆီသွားပြီး သေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံတွေယူမှုမှာနော်”

“ဟင် . . . မ . . . မလုပ် . . . မလုပ်ကြပါနဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ မယူကြနဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

အရှေ့ကြီးဦးကျိုးညီမှာ ကြွက်ကလေးနှင့် ဖိုးကုလားတို့ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် အရပ်ဘက်သို့ သုတေခြေတင်ပြီးလေ တော့၏။ သူဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး သူတိနှစ်ဦး ဝင်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟွေးကောင် . . . ဖိုးကုလား”

“ဘာလ . . . ကြွက်ကလေးရ”

“ဟို . . . ဦးကျိုးညီရဲ့ သေတ္တာစုတ်ကြီးကို ခိုးပြီးဝှက်ထား ရအောင်ကွာ”

“အေး . . . ကောင်းတယ်ကွာ . . . । ဒါဆို ချိတ္တားကိုခေါ်မှု”

“ဟွေးကောင် . . . ချိတ္တား ဘာလုပ်နေလဲကွဲ”

“ဟာ . . . လာပြီဟွေး . . . အဖေနှစ်ဦးလုပ်ပေးနေလိုကွဲ”

ဖိုးကုလားက အော်ခေါ်လိုက်မှ ချိတ္တားတစ်ယောက် တဲ့ထဲမှ အပြီးထွက်လာ၏။ သူတို့နားရောက်တော့ ချိတ္တားတစ်ယောက် ဟောဟဲ . . . ဟောဟဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟွေးကောင် ချိတ္တား”

“ဘာလကွဲ”

“ဟို . . . ဦးကျိုးညီရဲ့ သေတ္တာစုတ်ကြီးကို ခိုးပြီးဝှက်ထား ရအောင်ကွာ”

“ဟာ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ဘွားရွှေလ မင်းတို့ကိုဘာ ပြောထားသလ”

“ဟာ . . . အပျော်နောက်တာပဲကွာ”

“မနောက်ပါနဲ့ကွာ . . . । မင်းတို့နောက်ပေမယ့် ဟိုလူ ခမာ အတော်ကလေးခံစားနေရမှာပေါ့ကွာ၊ သူအပြစ်နဲ့သူ ခံရ တဲ့ကိစ္စကို မင်းတို့ကဝင်ပြီး . . . နှောင့်ယှက်ရင် ပိုဆိုးမှာ ပေါ့ကွဲ”

“ဟော . . . လူလေးတို့ပါလား . . . ”

“ဟင် ဘွားရွှေလပါလား ရွာထဲကပြန်လာတာလား အဘွား . . . ”

“အေးကွဲ . . . ဒါထက်နေပါဉိုး၊ ကျိုးညီကို ဘယ်သူ့နောက် လွှတ်လိုက်တာလဲ ပြောစမ်း . . . ”

ဘွားရွှေလစကားကြောင့် ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေး တို့မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြစ်သွားကြ၏။

“ပြောကြလေ ဘွားရွှေလ အမှန်မပြောတဲ့လူကို မကြိုက ဘူးကွဲ . . . ပြောစမ်း ဖိုးကုလား . . . ”

“ပျော . . . ”

“မင်းတို့လား . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကြွက်ကလေးရယ်ပါ၊ ချိတ္တားမပါပါဘူး . . . ”

“ထွေ် . . . । ဒီလိုကိုး မင်းတို့ကို ဘွားရွှေလဘာပြော ထားသလ သူတစ်ပါး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မယ့်အလုပ်ကို

မလုပ်ပါနဲ့လို ဒီစကားကို မင်းတို့ ဘာလိုနားမထောင်ကြသလဲကွော် ... ”

“ဟူတ်ကဲ နားထောင်ပါတယ် ဘွားရွှေလ၊ ချိုတူးတားလိုသားတို့မနောက်တော့ပါဘူး ဘွားရွှေလ ... ”

“အေး . . . ဒီလိုလိမ္မာကြုံမှုပေါ့ကွော် တကယ်တော့ကျိုးညီဟာ သနားစရာပါကွော် သူဟာ ဘွားရွှေလပြောဖူးတဲ့ မုသာဝါဆိုတဲ့ မုသားစကား ထိမ်းပြောဆိုတဲ့ကံကြောင့် ခုလိုရှုံးမတတ်ခံစား သွားရတာပေါ့ကွော် . . . ”

“ဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . တစ်ချိန်က ကျိုးညီဟာ ဟောဒီရွာမှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘကြီးဖိုးလုံးရဲ့ မွေးစားသားပေါ့ကွော် . . . ”

“ဟင် . . . မွေးစားသားဆိုတာ ဘာလ ဘွားရွှေလ”

“သွော် . . . ဖိုးကုလားကလည်း မွေးစားသားဆိုတာဖိုးကျိုးညီရဲ့ မိဘများက သူငယ်ယ်တုန်းကတည်းက ဆုံးပါးသွားကြတော့ သူ့ဘကြီးတစ်ဝါးကဲ့ဖြစ်တဲ့ ကိုဖိုးလုံးတို့လင်မယားက မွေးစား ခဲ့တာပေါ့ကွော် တကယ်တော့ ကျိုးညီတို့မိဘများက တအားဆင်းခဲ့တာကဲ့”

“ဟူတ်လား ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွော် ဒီတော့ ဖိုးကျိုးညီခမှာ စိုင်ကော်လိုချုပ်ရောက်တယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့ကွော် . . . ”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

ချိုတူးက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် မေးလိုက်၏။
ဘွားရွှေလက ချိုတူးကို ပြီးကြည့်ပြီး -

“ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ကိုဖိုးလုံးတို့လင်မယားဟာ တအားချမ်းသာတာကဲ့ ပြီးတော့ သူတို့မာ သားသမီးမရှိတော့ ဖြိုကျိုးညီလေးကို ဖူးဖူးမှတ်ထားမတတ် ချစ်တာပေါ့ကွော် . . . ”

“ဒါဆို ဦးကျိုးညီက အရမ်းကောင်းတာပေါ့နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွော် ဒါပေါမယ့်ဖို့ကျိုးညီဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုးချင်သတဲ့၊ မွေးစားမိဘတွေကလည်း အလိုလိုက်လွန်းတော့ သူဟာ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးတာပေါ့ကွော် ရွာကလည်း သူငွေးသားဆိုတော့ ကိုဖိုးလုံးတို့မှုက်နှာနဲ့ ဂရာတစိုက်နေကြရတာပေါ့ကွော် ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ ရွာမှာ မီးအကြီးအကျယ်လောင်ရောတဲ့ကွော် ဒီလိုလောင်တာကလည်း ညကြီးကဲ့၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ့မှုမသိကြဘူးပေါ့ကွော် ပြီးတော့ စလောင်ကတည်းက ကိုဖိုးလုံးတို့စက်ထဲကပဲကွော်၊ အဲဒီလို မီးလောင်တုန်း လေကလည်းတအားတိုက်နေတော့ မီးကစကက်ရော အိမ်ကိုပါ ပတ်လောင်တာပေါ့ကွော် ဒီအချိန်မှာ ကိုဖိုးလုံးတို့လည်း မီးလောင်တယ်ဆိုတာနောက်မှ သိကြရပြီး ဘာမှတောင်မသယ်နှင့်ပဲ ခြေလွှတ်လက်လွှတ်တွက်ပြေးရတယ်ကဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ဖိုးကျိုးညီကတော့ အရက်မှူးမှူးနဲ့ အိပ်ပေါ်နေတာမို့ သူ့ကို မနည်းမီးထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတာကဲ့ . . . ”

“တော်ပါသေးရဲ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွော် ဒီလိုနဲ့ မီးက တော်တော်နဲ့ မြှင့်မီးနှင့်ဘတစ်အိမ်လုံးပြာကျအောင် လောင်တော့တာပေါ့ ဒါကြောင့်ပိုက်ဆံတွေရော စုထားတဲ့ရတနာတွေရော၊ ပြီးတော့ မိဘတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့စက်တွေ အဲ့ . . အကုန်လုံးလောင်ကျမီးပြီး ပြာပုံအတိရောက်သွားသတဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . သနားစရာပါလား ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဟုတ်တယ် ကြက်ကလေး၊ အဲဒီလိုနဲ့ ကံကြမှာများ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းသလဲဆိုတော့ သူ့ငွေးကြီးကိုဖိုးလုံးတို့ လင်မယားဟာ မီးကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ကုန်းကောက်စရာမရှိ အောင်ဆင်းခဲ့သွားသတဲ့ အမှန်တော့ ဒီမီးလောင်တာဟာလဲ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှုမဟုတ်ဘူးကဲ့့၊ အဲဒီလူမိုက် ကျိုးညီကြောင့် ပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင် . . . ဘာကြောင့်လဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖိုးကျိုးညီဟာ မူးမူးနဲ့ဆေးလိပ် ဖွာရင်း ဆေးလိပ်တိုကို မြေပဲခံပုံးတဲ့ပစ်ထည့်လိုက်ရာက မီးထ လောင်တာကဲ့့ . . . ”

“**သော်** . . . ကြောက်စရာကြီးနော် . . . ”

“ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဘဝဟာ တဲ့ကုတ်ကလေးထိုးပြီး ဆင်းဆင်း ရဲရဲနဲ့နေရရှာသတဲ့ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်အထိ ဖိုးကျိုးညီဟာ မိုက်တုန်းမဲတုန်းပဲကွယ်၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ရွာထဲကို ထိသည့် လေးရောက်လာတာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ ကိုဖိုးလုံးတို့လင်မယားဟာ မရှိမူးရှိမဲ့ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ ထိထိုးလိုက်ပြီး ထိုလက်မှုတ်ကိုသိမ်း ထားသတဲ့ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့တော့ ကျိုးညီဟာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ဖြူးတက်ပြီးအရက်သောက်ဖို့အသွားမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်တဲ့ ထိသမားက သူ့မိခင်ဖောင်တွေထိုးတားတဲ့ ထိုလက်မှုတ်ဟာ သိန်းဆူကြီးပေါက်နေပြီလို့ သတင်းပေးသတဲ့ အဲဒီသတင်းလဲ ကြားရော ဖိုးကျိုးညီဟာ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်လာပြီး သူမိဘ

တွေကို အသိမပေးဘဲ ဖွံ့ဖြိုးထားတဲ့ ထိုလက်မှုတ်ကို ယူလိုက် သတဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . . တဗြားတော့ မဟုတ်ဘူးကဲ့့၊ သူဟာ မွေးစား မိဘ တွေကို အထင်လွှာနေသတဲ့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ မွေးစားသားမို့ မိဘတွေက မချစ်ကြဘူးလို့ ထင်နေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူဟာ အဲဒီမိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို နားမလည်ဘူး ပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ ပေါက်နေတဲ့ ထိုလက်မှုတ်ကိုယူပြီး တစ်ယောက်တည်းထဲတို့ တိတ်တိတ်ကလေး ကြံစည် တာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဦးကျိုးညီ ဒုက္ခတွေမှာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ ချိတူးရယ်၊ သူဟာ အဲဒီသိန်းထိုလက်မှုတ်ကို ယူပြီး ဖြူးမှာပိုက်ဆံထဲတ်ဖို့အတွက် ခရီးထွေက်လာတာပေါ့ ဒီအချိန်မှာ ဝက်သေချောင်းက ခုလိုတံတားတွေဘာတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူးကဲ့့ . . . ”

“**သော်** . . . သားတို့ ဆီမံချုပ်ရှာ အရှေ့ဘက်က ချောင်းလား အဘွား . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီချောင်းဟာ နာမည်ကြီးကဲ့့ တောင်ကျ ရေလာပြီဆိုရင် ပါးလုံးထိုးပဲကဲ့့၊ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်ကနေ သစ်လုံးတွေ သစ်ကိုင်းတွေ အို့ . အမှိုက် ပေါင်းစုံနဲ့ တာဝန်းဝုန်း တပေါ်ဝေါ ထိုးဆင်းလာတတ်တာကဲ့့၊ အဲဒီနေ့က ဖိုးကျိုးညီဟာ

ဝက်သေချာင်းကို တစ်ယောက် တည်းဖြတ်ကူးတုန်း မြှုန်းဆိုတောင်ဘက်က မိုးသားတွေ ညီးဆင်းလာပြီး တောင်ကျရေက ဝါခေန ထိုးဆင်းလာတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအခါမှာ ဖိုးကျိုးညီးဟာ ချောင်းတစ်ဘက်ရောက်အောင် အတင်းဖြတ်ပြေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တောင်ကျရေ ကျပြီဆိုရင် မြင်းဖြတ်ပြေးတာတောင် လွှတ်တာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒီတော့ ဒရဟောဆင်းလာတဲ့ ရေ့ဗီးကြားမှာ ဖိုးကျိုးညီးဟာ ဘယ်လို့မှ မဖြတ်ကူးနိုင်တော့ဘဲ ဝရှန်းသုန်းကားဖြစ်ပြီး မျောပါသွားတော့တာပေါ့၊ သူ့ဟာသူ အသက်ထက် အိတ်ထဲကပါလာတဲ့ သိန်းထိုးလိုက်မှတ်ကလေး ပျောက်သွားမှုစိုးနေသတဲ့ ဒီအချိန်မှာ ရေ့ဗီးကသူ့ကို တစ်ပါး တည်းခေါ်သွားလိုက်တာ သူ့ခမှာ နစ်လိုက်ပေါ်လိုက် အော်လိုက် ဟစ်လိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ရောကလည်းမကူးတတ်၊ ကြောက်ကလည်း ကြောက်နဲ့ ပြီးတော့ သိန်းထိုးလိုက်မှတ်ကလေး ပျောက်သွားမှာ ကလည်းထို့နဲ့ အတော်ကလေး အခက်တွေ့နေတာပေါ့ ဒီအချိန်မှာ ရွာသားတွေရောက်လာပြီး ဖိုးကျိုးညီးကယ်ဖို့ကြီးစားကြသတဲ့ ဒါပေမယ့် ရေ့ဗီးကသန်လွန်းတော့ ဘယ်လို့မှ မကယ်လုံးကြဘူး ဖြစ်နေသတဲ့ ဖိုးကျိုးညီးခမျာလည်း သေလုမောပါးနဲ့ ကယ်ပါယူပါ တစာစာဖြစ်နေတာပေါ့၊ အဲဒီလို့သေလုမောပါးဖြစ်တော့မှာဘဲ သိန်းထိုးလိုက်မှတ်ကို ဂရမ်စိုက်နိုင်တော့ဘူးကွယ်၊ သူဟာ အသက် မသေဖို့ အတင်းကြီးစားတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ ရဲရင့်တဲ့ ရွာသား တစ်စုံက ပါးလုံးတွေဆက်ပြီး ဖိုးကျိုးညီးကို မရရအောင် ကယ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီလို့ ဖိုးကျိုးညီး ရေနှစ်လို့ဆိုတဲ့ သတင်းက

သူ့ဖောင်ကြီး ဦးဖိုးလုံးဆီ ရောက်သွားသတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ဦးဖိုးလုံးတို့ လင်မယားဟာ ချောင်းဆိပ်လိုက်လာပြီး သားအတွက် တင့်င့်တာရိရိနဲ့ ဖြစ်နေကြသတဲ့၊ မိခင်လုပ်တဲ့သူ့ဟာ နိုင်ကတည်းက နှလုံးရောဂါရိတာမို့ သားစိတ်နဲ့ မေ့မျောသွားသတဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ရွာသားတွေရဲ့ကြီးစားမှုကြောင့် ကိုးညီးကြီးရောင်းထဲက ပြန်ဆယ် နိုင်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ချောင်းပေါ်ပြန်အရောက်မှာ မေ့မျောနေတဲ့ မိခင်ကြီးခမျာမှာလည်း သတိကို လည်မလာတော့ဘဲ ဆုံးသွားရှာသတဲ့ . . . ”

“သနားပါတယ် ဘွားရွှေလရယ်၊ သူ့အမေကြီးက ဦးကြီးညီးထိုးလိုက်မှတ်ခိုးသွားတာ မသိဘူးနော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သူက မိဘနှစ်ပါးမသိအောင် လိမ်ညာခဲ့တာကို၊ ဒီလိုနဲ့ သူ ချောင်းကိုမီးပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘာကိုသိရ သလဲဆိုတော့ ထိုးလိုက်မှတ်ကို သတိရလာသတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူဟာ လူးလဲထြီး ထိုးလိုက်မှတ်ကို အိတ်ထိနိုင်ပြီး ရှာကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လက်မှတ်က ဘယ်အချိန် ကရေ့ဗီးနဲ့ပါသွားသလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ စမ်းကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူးကွယ့် . . . ”

“ဟင်”

“အေး . . . အဲဒီအခါမှာ ဖိုးကျိုးညီးဟာ သိန်းဆုံးကြီးဆိုတော့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရမှာကို သိနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ ထိုးလိုက်မှတ်ပျောက်သွားပြီးဆိုတာနဲ့ အရူးကြီးလိုပဲ ချောင်းထဲခုန်ချုပြီး အတင်းဆင်းမယ်လုပ်နေတာကွဲ့၊ ဒါကို ရွာသားတွေက ဆွဲထားလိုပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူအပေါ်

စေတနာ မေတ္တာကြီးမားလှတဲ့ မိခင်ကြီးဆုံးတာ မြင်တော့
စေတနာ မေတ္တာကိုစောက်ဘားမိပါလားဆုံးပြီး ခံစားရတာပေါ့
အဲဒီလိုနဲ့ သိန်းချိတဲ့ပိုက်ဆံလောဘကတစ်မျိုး၊ မိဘမေတ္တာကို
စောက်မိတာကတစ်မျိုးကြောင့် အဲဒီဖိုးကျိုးညီဟာ အဲဒီ
ချောင်းစပ်မှာပဲ သွေက်သွေက်လည်အောင် ရွှေးသွားတာကွဲ့၊
လောဘကြီးတဲ့ စိတ်နဲ့ ပြီးတော့ မိဘမေတ္တာကို စောက်း
မိတဲ့အတွက်ကြောင့်ရှယ် အဲဒီစိတ်တွေကြောင့် သူဟာ နောက်ဆုံး
ဘယ်လို့မှုကုမာရတဲ့ အရှေးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်၊
နောက်တော့ သူအဖော်ည်းဆုံးရော သူဟာ ပိုဆိုသွားတာ
ပေါ့ကွယ်၊ အိပ်တော့ဇာပ်၊ သောက်တော့ လမ်းဘေးရေအိုးစင်
ပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ သူဟာ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် မိဘ^၁
ပိုက်ဆံကိုလိမ်းညာပြီး လောဘအော်တိုက်ခဲ့လို ခုလိုဖြစ်တာ
ပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် မနောက်ကြပါနဲ့ကွယ်၊ ကဲ့။ မင်းတို့လည်း
ဘယ်တော့မှုလိမ်းညာဖို့ မကြီးစားကြနဲ့နော်။ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလဲ။ . . .”

“ကဲ့။ . . . ကဲ့။ . . . ပြန်ကြ ပြန်ကြ၊ ညကျရင် ဘူရား
ဝတ်ပြုဖို့ လာကြေးနော်။ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား . . .”

သူတို့ထုံးနီး အိမ်ဘက်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် ဘွားရွှေလ
ပြောလိုက်သည့် စကားတွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေကြ၏။

“ဟောကောင် ချို့တူး . . .”

“ဘာလဲကွဲ့ ကြွက်ကလေးရ ။ . . .”

“ဘွားရွှေလပြောတဲ့ အရှေးကြီး ဦးကျိုးညီဘဝဟာ
ကြောက်စရာကြီးနော် . . .”

“အေးကွဲ့ အဲဒီ မိဘမေတ္တာကို လိမ်းညာစောက်ဘုံးလို
တဲ့ကွဲ့ . . .”

“အေးကွဲ့ ငါတော့ မလိမ်းရပါဘူးကွဲ့၊ ငါတို့ကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက မှန်တာပြောရမယ်လို ပြောထားတာကွဲ့၊ ဒီတော့
ငါတို့ဘယ်သူကိုမှ မလိမ်းရပါဘူးကွဲ့။ . . .”

“ဒါပေါ့ကွဲ့၊ လိမ်းတာဟာ ငရဲကျွန်းငိုင်တယ်ကွဲ့၊ ကဲ့။ ငါတို့
ပြန်ပြီဟော့ . . .”

“အေး . . . အေး . . . ညနေကျရင် လာခေါ်မယ်နော် . . .”

“အေးပါ ချို့တူးရာ . . .”

ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့နှစ်ယောက် ရွာအရွှေ
ဘက်သို့ ချိုးကွဲ့သွားကြသလို ချို့တူးလည်း ထန်းတော့
ဘက်ရှိ တဲ့ကလေးသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

× × × ×

သူတို့လူစု ဘူရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ကျောင်းမှပါလာသော
စာများကိုလုပ်လိုက်ကြ၏။ ထိုနောက် ဘွားရွှေလသည် သူတို့
လူစုကို အိမ်ရွှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်ခေါ်ကာ တစ်စုတဝေးထိုင်
လိုက်ကြ၏။

ဘွားရွှေလသည် သူတို့အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်
များကိုယူလာကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“က . . . ဒီညတော့ မနက်ကပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကို အဘွား ဆက်ပြီးပြောပြမယ် . . . ”

“ဘာလဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဟို . . . လိမ်ညာတဲ့ကိစ္စပေါ့ကွယ်၊ မူသားစကားကို ရှောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါ တတိယအချက်နော်၊ မင်းတို့အားလုံး အဲဒီ တတိယအချက်ကိုလည်း ခါးဝတ်ပုံဆိုလိုပြီ ရမယ်ကွယ်၊ မမှန်တာကို ဘယ်တော့မှုပြောဖို့ မကြိုးစားကြ နဲ့ကွယ်၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီဘဝလည်း မကောင်းဘူးကဲ့ ကြားကြ ရဲ့လား . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . ဒီတစ်ခါ အဲဒီသူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်အောင် လိမ်ညာပြောတဲ့ ရွဲကုန်သည်အကြောင်းကို ပြောပြမယ်ကွယ် . . ”

“ရွဲကုန်သည် ဟုတ်လား . . . ”

“အေး . . . ရွဲဆုံးတာ ဖန်လုံးလေးတွေလိုပေါ့ကွယ်၊ ပြောင်ပြောင်နဲ့ အရောင်စုံသကဲ့ လူလည်းသိပ်လှတယ် . . . ”

“ဟုတ်လား ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေးကဲ့ . . . က . . . နားထောင်ကြ၊ တစ်ချိန်က ရွာတစ်ရွာမှာ သူဆင်းရဲမြေးအဘွား နေထိုင်ကြသတဲ့ကွယ်၊ တစ်နွေးတော့ မြစ်ဆိပ်ဘက်ကနေ ရွဲကုန်သည်တစ်ဦး ရောက်လာတာပေါ့ သူဟာ ရွာရှိးတစ်လျှောက်မှာ ရွှေတွေ ရောင်းတယ် ရွဲတွေရောင်းတယ်နဲ့ အောက်ဘစ်ကာ ရောင်းတာ ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို ရောင်းခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ ရွာထဲကလေး

တွေက ရွဲလုံးလေး တွေကိုကစားဖို့ ဒါမှုမဟုတ် အမြတ်တနီး သိမ်းဆည်းဖို့ အလုအယက်ဝယ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီလိုဝယ်ကြတဲ့ အခါမှာတော့ . . . ”

ဘွားရွှေလသည် ရွဲကုန်သည်အကြောင်းကို ပြောရင်း အကြမ်းတစ်ခွက်ငွေ့ပြီး သောက်လိုက်၏။

“ဟဲ . . ဖိုးကုလားတို့ ကြွက်ကလေးတို့ ယဉ်းပွဲထဲက အကြော်လေးတွေစားကြလကွယ်၊ ဒါ မင်းတို့ မလာခင်မှ အဘွားကိုယ်တိုင် ကြော်ထားတာကဲ့”

“ဟုတ်လား ဘွားရွှေလက အကြော်လည်း ကြော်တတ်တယ်နော် . . . ”

“ဒါပေါ့ ပူစူးမရယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စနားလည်အောင် တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ကြားရမှာကဲ့ ကြားလား ပူစူးမ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား . . . ”

“က . . . က . . . စောစောကစကားပြန်ဆက်ကြရအောင် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . အဲဒီလိုနဲ့ ရွဲကုန်သည်ကြီးဟာ အသံပါကြီးနဲ့ ရွဲသည် ရွဲသည်ဆိုပြီး ရွာထဲမှာ တကြော်ကြော်နဲ့ အောင်နေတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ ဆင်းရဲလှတဲ့ မြေးအဘွား တဲ့အိမ်ရွှေရောက်တော့ အဲဒီအောင်သံကြားတဲ့ မြေးကလေးက ရွဲကလေး တွေလိုချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သူအဘွားနားကပ်ပြီး

အဘွားရယ် ရွှေကလေးတွေလိုချင်လိုက်တာလို့ ပြောတာပေါ့ ဒီအခါမှာ ဘွားအောက်းက မြေးလေးရယ် အဘွားတို့ခါမှာ အဲဒီ လောက်ဝယ်နှင့်ဖို့ အသပြာမှုမရှိတာကွယ်လို့ ပြောပြရှာ သတဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . သနားပါတယ်နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော မြေးမလေးဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငို့မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားတာပေါ့ ဒီအခါမှာ မြေးမလေးရဲ့ဖြစ်ပုံကြော်ပြုပြီး ဘွားအောက်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသတဲ့၊ ဒါကြောင့် မြေးကလေးရယ် မြေးကလေး လိုချင်လှတယ်ဆိုလည်း ဟိုတဲ့ထောင့်မှာထားတဲ့ ခွက်ကလေးနဲ့ ခေါ်လဲကြည့်ပါလားကွယ်လို့ပြောသတဲ့၊ ဒီအခါမှာ မြေးမ လေးက ရွှေသည်လာပါဦးလို့ခေါ်ပြီး မည်းညစ်နေတဲ့ ခွက် ကလေးနဲ့ ရွှေကလေးတွေလိုပို့ပြောတာပေါ့ ဒီအခါမှာ ရွှေကုန် သည်ကြီးက လက်ထဲရောက်လာတဲ့ မည်းညစ်ညစ်ခွက် ကလေးကို ပွုတ်တိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေရောင်တိတိဖိတ်တောက်နေတဲ့ ရွှေခွက်ကလေးဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ လောဘကြီးလှတဲ့ကုန်သည်မဲ့ မြေးအဘွားမသိအောင် ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ၊ ဟာ . . ခင်ဗျားတို့ခွက်က ပဲဝက် လောက်တောင်မတန်တဲ့ ကြေးခွက်ကြီးပါလား၊ မလဲနှင့်ပါ ဘူးဗျာလို့ဆိုသတဲ့ ဒီအခါမှာ ဘွားအောက်းက ရသလောက်နဲ့ လဲခဲ့ပါကွယ်လို့ပြောတော့လဲ ရွှေကုန်သည်က မလိုချင်ဟန် ဆောင်ပြီး အချောင်ရမလား စိတ်အထင်နဲ့ ထွက်သွားတာ ပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင်. . . တော်တော်စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ ရွှေကုန်သည် ကြီးပဲနော် . . . ဘွားရွှေလ ”

“ဒါပေါ့ကွယ်. . . လောဘကြီးတော့လည်း မတရား လိုချင်ပြီးလိမ့်ညာမိတာပေါ့ အဲဒီလိုနဲ့ ရွှေကုန်သည်ကြီးလည်း ထွက်သွားရော ရွာထဲကို မြစ်ဆိပ်ဘက်ကနဲ့ ဒုတိယ ရွှေကုန်သည် ရောက်လာသတဲ့၊ အဲဒီရွှေကုန်သည်ကလေးကတော့ . . အသံ ကလည်း ချိသာကြည်လင်လှသလို ဝယ်သူတွေအပေါ် မှာလည်း စေတနာဖြောင့်မတ်သတဲ့ကွယ်”

“ပထမရွှေသည်ကြီးနဲ့ မတူဘူးနော်. . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်. . . । အဲဒီလို စိတ်ထားဖြောင့်မတ်လှတဲ့ ရွှေသည်လေးဟာ ရွှေသည်. . ရွှေသည်လို့အောင်ရင်း စောစောက မြေးအဘွားရဲ့ တဲ့ကလေးရှေ့ကို ရောက်လာတယ်ပေါ့”

ဘွားရွှေလက စကားအရှည်ကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားပုံရကာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို တစ်ဖူး နှစ်ဖူးဖူးရင်း အကြမ်းတစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။ ကြောက်ကလေးတို့လူစုကလည်း အကြော်တွေကို ကျိုးကျိုး ကြပ်ကြပ်နဲ့ ဂါးစားလိုက်ကြ၏။

တစ်အောင့်အကြာတွေ့ငါး ဘွားရွှေလ၏ ဆုံးမသံပေါ် လာ၏။

“အဲဒီလိုလည်းရောက်လာရော မြေးမလေးက ရွှေတွေ လိုချင်လှသည်ရဲ့ ပြောပြန်ရောတဲ့ကွယ်. . . । ဒီအခါမှာ ဘွားအောက်းက မြေးလေးရယ် စောစောကရွှေသည်ကလည်း

ဆူငါ်ပြီး အပြစ်ပြောသွားပြီးတာမို့ . . မလိုချင်စမ်းပါနဲ့လိုပြောသတဲ့ ဒါပေမယ့် မြေးမလေးဟာ ရွှေလေးတွေကို အရမ်းပဲလိုချင်နေတာပေါ့ကျယ် . . . ဒါကြောင့် ဘွားအောကြီးခမှာသူမြေးလေးကိုသနားတာနဲ့ စောစောကခွက်ကလေးကိုယူပြီး ရွှေသည်ကိုခေါ်လိုက်တာပေါ့ . . . ဒီအခါမှာ တဲ့ရွှေရောက်လာတဲ့ ရွှေသည်လေးက အမေ . . . ရွှေလိုချင်လိုပါလားခင်ဗျာလိုမေးသတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ဘွားအောကြီးက ဟုတ်ပါတယ်ရွှေသည်လေးရယ် . . . ဒါပေမယ့် အဘွားတို့မှာ အသပြာတော့မရှိဘူးကွဲ့၊ ဟောဒီခွက်ကလေးနဲ့ လဲလိုရရင်လဲခဲ့ပါကျယ် . . . လိုပြောသတဲ့ ဒီအခါမှာ ရွှေသည်လေးဟာ ခွက်ကလေးကိုယူပြီး ပွုတ်ကြည့်တော့ ဟာ . . . အဘွားတို့ခွက်ကလေးဟာ ရွှေခွက်ပါလား . . . ကျွန်တော့မှာပါလာတဲ့ ရွှေကလေးတွေအကုန်လုံးနဲ့တောင် လဲလိုမတန်ပါဘူးလို့ မလိမ့်မညာဘဲ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာပေါ့ကျယ် . . . အဲဒီအခါမှာ ဘွားအောကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး အို . . . အမောင်လူလင် သင်ဟာ စောစောရွှေသည်လို လိမ့်ညာပြောဆိုတတ်သူ မဟုတ်ပါလား၊ စောစောရွှေသည်ကြီးကတော့ ရွှေခွက်ကို ပိုက်လောက်တောင် မတန်ဘူးလိုပြောပြီး ဆူဆူငါ်ငါ်နဲ့ ထွက်သွားခဲ့တယ် အမောင်ရွှေသည်ကျတော့ မှန်ရာကိုပြောတတ်သူမို့ကြိုရွှေခွက်ဟာ အမောင်နဲ့သာ ထိုက်တန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အမောင်စိတ်ရှိသမျှ ရွှေတွေကိုပေးပြီး ယူသွားပါတော့လို့ ပြောလိုက်သတဲ့ . . . ”

“အင်း . . . ဒါ အမှန်အတိုင်းပြောခဲ့လို့ ရွှေခွက်ရတာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

ဟူ ဖိုးကုလားက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ပြောလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် ဖိုးကုလားကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း -

“ဒါပေါ့ကျယ်၊ သူဟာ မှန်တာပြောခဲ့တာမို့ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ရွှေခွက်ကလေး ရခဲ့တာပေါ့ကျယ်၊ ဒါကြောင့် ပါလာတဲ့ ရွှေတွေကို သူတို့မြေးအဘွားကိုပေးပြီး ဘွားအောကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ဆိုရင်း မြစ်ဆိပ်ဘက်ကိုပြန်သွားတာပေါ့ကျယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ စောစောစိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ ရွှေသည်ဟာ မြေးအဘွားတဲ့ရွှေသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး စောစောခွက်စုံပေးစမ်း၊ ကျူပ်မှာရှိတဲ့ ရွှေတွဲလုံးနှစ်လုံးနဲ့လဲမယ်လို့ ဟန်လုပ်လိမ့်ညာပြောပြီး ရွှေခွက်ကို အရယူဖို့ ကြတာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . တော်တော်စိတ်ကောင်းမရှိလိုက်တာနော် . . . ”

“ဒါပေါ့ ကြွက်ကလေးရယ်၊ အဲဒီလိုလည်းပြောရောဘွားအောကြီးက စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ ရွှေကုန်သည်ကိုအို . . အမောင်လူလင် သင်ဟာ ရွှေခွက်မှန်းသိရှိနဲ့ ပိုက်မှုမတန်တဲ့ခွက်ဆိုပြီး လိမ့်ညာခဲ့လို့ အဲဒီရွှေခွက်ဟာ သင်နဲ့မထိုက်တန်တော့ပြီး ဒါကြောင့် ဒုတိယရောက်လာတဲ့ ရွှေကုန်သည်ကတော့ အမှန်အတိုင်းပြောဆိုတဲ့အတွက် ထိုသူအား အကျွန်းပို့ရွှေခွက်ကို ရွှေမှားနှင့်လဲလှယ်၍ ပေးလိုက်ချေပြီးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ အဲဒီစကားလည်းကြားရော

ပထမရွှေကုန်သည်ကြီးခမျာ ရင်ဆိုမတတ် ခံစားရပြီး မြစ်ဆိပ်ကို အမြန်ပြေးသွားသတဲ့ ဒီအခါမှာ ဒုတိယရွှေကုန်သည်ကတော့ လျောတစ်စီးနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးနေသတဲ့ ဒီအချိန်မှာ စောစောက စိတ်ထားမကောင်းလှတဲ့ ရွှေကုန်သည်ကြီး ရောက်လာ တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သူများအပေါ် မတရား လိမ့်ညာယူချင်တော့ ခံရတာကောင်းတယ် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အဲဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလည်း သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို လိမ့်ညာပြီးယူချင်လို့ပေါ့ကွယ်၊ မကောင်းတဲ့ စောနာစိတ်ထား ထားမိလို့ အဲဒီရွှေကုန်သည်ဟာ မြစ်ဆိပ်မှာ ရပ်ရင်း လျောပေါ့ပါသွားတဲ့ ရွှေသည်လေးကို ဟေ့ . . ရွှေသည် သင့်လက်ထပါသွားတဲ့ခွက်က ငါရွှေခွက်ကွာ၊ အမြန်ပြန်ပေး စမ်းဟေ့ လို့ ပြောတာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . တော်တော် မဟုတ်တာပြောတာပဲနော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ ဖိုးကုလားရယ်၊ အဲဒီလို အော်ဟစ်ပြော လိုက်တော့ လျောပေါ့က ရွှေကုန်သည်ဟာ သူကိုကြည့်ပြီး အို . . . လောဘကြီးလှတဲ့ ရွှေကုန်သည် သင်ဟာ လောဘကြီး လွန်းလို့ သူတစ်ပါးရွှေခွက်ကို ပဲဝက်တောင်မတန်ဘူးလို့ လိမ့်ညာ ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို လိမ့်ညာပြောခဲ့လို့ အသင်ဟာ ရွှေခွက်နဲ့မလိုက်တန်တော့ဘူးပေါ့၊ ကျူပ်ကတော့ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျူပ်ကို အဲဒီ

ရွှေခွက်ပိုင် ရှင်က စောနာရက်ရောစွာနဲ့ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျူပ်နဲ့သာထိုက်တန်တယ်လို့ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီ စကားလည်းကြားရော ပထမရွှေကုန်သည်ကြီးဟာ ရွှေးမတတ် ခံစားရတာပေါ့ကွယ်၊ သူဟာ မြစ်ဆိပ်သောင်ပြင်ပေါ့မှာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပေးပေး ငါရွှေခွက်ပေး မပေးပေး ပေး ငါရွှေခွက်ပေးနဲ့ အရှေးကြီးတစ်ယောက်လို့ အော်ဟစ်နေပြီး ကျုန်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ . . . လိမ့်ညာတဲ့အပြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များ ဆိုးရွားသလဲဆိုတာ သိကြပြီးလားကွယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . လောကမှာ လိမ့်ညာတတ်ပြီဆိုရင် သူများ ပစ္စည်းခိုးဖိုးလည်း ဝန်မလေးတော့ဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် မှုသာဝါဒါ ဆိုတဲ့ကံဟာ သိပ်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတာကွဲ့ . . . ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ ချိုတူးရယ်၊ ခုလည်း မကောင်းဘူး၊ နောင်လည်း မကောင်းဘူးကွယ်၊ အဲဒီ မကောင်းမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းလေးတစ်ခုရှိတယ်ကွဲ့ . . . ”

“ဟာ . . . ဒါခိုးပြောပါဉိုးလား ဘွားရွှေလ၊ အပြင်မှာ မှောင်မှ မမှောင်သေးဘဲ၊ သားတို့ မပြန်ချင်သေးဘူး . . . ”

“အေးပါကွယ်၊ ဒါဆို နားထောင်နော် . . . ”

ဖိုးကုလားက ဘွားရွှေလပြောမည့် အကြောင်းအရာကို နားထောင်ချင်လေနှင့်ပြောလိုက်၏။ ချိုတူးတို့ မိည္တက်တို့က ဖိုးကုလားနှုယ်ပင် . . .၊ လိမ့်ညာမှုသားပြောဆိုခြင်းရဲ့

အကျိုးအပြစ်ကို အရမ်းသိချင်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘွားရွှေလပြောမည့်အကြောင်းကို မျက်လုံးအပြုးသားလေး တွေ့နှင့် နားထောင်နေကြ၏။

ဘွားရွှေလသည် ယွန်းခွက်ထဲမှ ထန်းညက်ခဲ့တစ်ခဲကို တစ်ကိုက်ခဲ့ပြီး မြှုံလိုက်၏။ ထို့နောက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်၏။ ချိတ္တးတိုကလေးတစ်သို့က် အားတက် သရောဖြစ်နေသည်ကို ဘွားရွှေလ အကြီးအကျယ်ကျေနှင့် နေ၏။

“ကဲ . . . နားထောင်ကြ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒီလိုကဲ့! မိုက်ကယ်အင်ဂျလိုဆိုတဲ့လူကြီး တစ်ယောက် အကြောင်းပေါ့ကွယ် . . . ”

“အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလ ဘွားရွှေလ . . . ”

ပိစိက မျက်လုံးကလည်းကလည်းနှင့် မေးလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် ပိစိ၏ ဆံတောက်ကလေးကို အပြီးမွေ့မွေ့နှင့် လှမ်းပုံတိရင်း . . . ။

“ပြောမှာပေါ့ သမီးပိစိရယ်၊ မိုက်ကယ်အင်ဂျလိုဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ ကမ္မာကျော် ပန်းပုံဆရာကြီးပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ပန်းချိလည်းဆွဲသတဲ့ . . . ”

“ဟုတ်လား သားတို့ရွာတို့က အဘိုး လွှန်းခိုင်လိုပဲ နေမှာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအဘိုး လွှန်းခိုင်လိုပဲ သစ်သားပန်းပုံ ရှုပ်တွေ၊ သဲပန်းပုံရှုပ်တွေ ထုဆစ်တာပေါ့ . . . ”

“ဟုတ်လား . . . ”

“အေးကဲ့! အဲဒီလိုကျော်ကြားလှတဲ့ ပန်းပုံဆရာကြီး မိုက်ကယ်အင်ဂျလိုဟာ တစ်နှေ့တော့ မင်းသမီးရှုပ်ကလေး တစ်ရှုပ်ကို အနုစိတ် ထုဆစ်နေတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို ထုဆစ် နေတုန်း သူဟာ အရှုပ်ကလေးရဲ့နောက်ကျောဘက်က ကြယ်သီး စွေးလေးကို အနုစိတ်၊ အသေးစိတ်ထုဆစ်နေတာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုထုရတာလဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဘာကြောင့်များလ ဖိုးကုလားရဲ့ . . . ”

“ဟာ . . အဘွားကလည်း အရှုပ်နောက်ကျောက ကြယ်သီး စွေးလေးကို ဘယ်သူမှုမြင်ဘဲ ဘွားရွှေလရယ် . . . ”

“အေး . . မင်းလိုပဲ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကလည်း အနားရောက်လာပြီး ဆရာကြီးခင်ဗျား ဘာ့ကြောင့်မို့ လူမှုမြင် ရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းက ကြယ်သီးလေးကို အသေးစိတ် ထုဆစ် နေပါသလဲလို့ မေးဘာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင် . . . မေးတဲ့သူက သားလိုပဲ နေမှာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုလည်းမေးရော ဆရာကြီး မိုက်ကယ် အင်ဂျလိုက တပည့်ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ချစ်တပည့် ဘယ်သူမှု မြင်ရပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ထုဆစ်ခဲ့တာမို့ ကျွန်ုပ်ပဲမြင်နေ ရပါတယ်၊ ဒီတော့ ကမ္မာကျော်ဆိုတဲ့ သူ့ဂုဏ်သီက္ခာကို သူရှုက် သတဲ့ကွယ် . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့ရှုက်တာလဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

ချို့တူးကသိချင်လောနဲ့ ဝင်မေးလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် ဆေးလိပ်စွဲက်ထဲ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးညှီပြီး တစ်ဖွား နှစ်ဖွားရှိက်ရင်း ခွဲက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘွားရွှေလက -

“အေး . . . ဘာဖြစ်လို့ ရှုက်ရသလဲဆိုတော့ သူဟာ အဲဒီ ပန်းပုဂ္ဂိပ်လေးရဲ့ နောက်ကျောက်ကြယ်သီးလေးကို ဖြစ်သလို ထုဆစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အလိမ်အညာစိတ်နဲ့ ပရိသတ်ကို မညာ ချင်ဘူးတဲ့ အဲဒီလို တော်ရိရော်ရိလိမ်ညာပြီး ထုဆစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း သူတစ်ယောက်တည်းသိတာမို့ အမြဲတမ်း တွေးရင်း ငါလိမ်ညာထုဆစ်ခဲ့တာပါလားလို့ စိတ်ထဲမှာ မလုံ မလဲ ခံစားနေရလိမ့်မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် လိမ်ညာစိတ်ကို မလို လားတာမို့ ခုလို အသေးစိတ် ထုဆစ်တာပဲလို့ တပည့်ဖြစ် သူကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့ . . . ”

“ကြော် . . . ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို ဆရာတွေးက သူ့ကိုယ် သူတောင် မလိမ်ဘူးနော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ် လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလိမ်တာ အဆိုး ဆုံးပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို လိမ်တဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက် တော့ဘူးကွယ့်၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မလိမ်ရဘူး၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း လိမ်ညာဖို့မှုကြိုးစားကြနဲ့နော် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . . ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်ကဲ့ပါ ထို့များနိုင်ငံရဲ့ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဘယ်သူလဲကဲ့ပါ . . . ”

“ပို့လ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . . ဟူတ်တယ်၊ တို့ ပို့လ်ချုပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကဲ့ပါ၊ သူဟာ ရိုးသားတဲ့စိတ် အပြည့်ရှိပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်ဆိုတတ်တယ်ကဲ့ပါ၊ သူဟာ တို့နိုင်ငံကို မတရားလာအုပ်ချုပ်တဲ့ အဂ်လိပ်တွေ ကိုတောင် မကြောက်မရှိဘဲ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြန်ပြီးပြောတတ် ဆိုတတ်တာကဲ့ပါ ဒါ့ကြောင့်လည်း တစ်ချိန်က ကမ္မာတ္ထီးကို အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ အဲဒီအဂ်လိပ်တွေကိုယ်တိုင် ပို့လ်ချုပ်ကို လေးစား ရှိသေးခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ သူတို့က ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ အောင်ဆန်းဟာ ရိုးသားတယ် ပွင့်လင်းတယ်၊ လိမ်တာညာတာ မရှိဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ပါသသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ချက်ချဲ့ကြတာကဲ့ပါ ဒါ့ကြောင့် ပို့လ်ချုပ်လို့ပဲ ကလေးတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရိုးသားပွင့်လင်း ဖြောင့်မတ်ဖို့လို့တာ ပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အေး . . . အဲဒီလို လိမ်တာညာတာဟာ တကယ်တော့ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းတာပဲကဲ့ပါ၊ ဒီတော့ အဘွားဆက်ပြီး ပြောချင်တာကတော့ အမရပူရမှာ သတင်းသုံးတဲ့ ဂန္ဓာရုံး ဆရာတော်ဘူးရားတွေးအကြောင်းပဲကဲ့ပါ . . . ”

ဘွားရွှေလစကားကြောင့် ချို့တူးတို့လူသိုက် သူတို့ရွှေတွင် ချထားသော လက်ဖက်ခွဲက်နှင့် ထန်းလျှက်ပန်းကန်ကိုပင် မွေ့နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘွားရွှေလက တအောင့်တနား နားလိုက်ပြီး -

“က . . စားကြီးလေကွယ်၊ မြေပဲက အဘွားကိုယ်တိုင် ဆားကလေးနဲ့ တွေ့ထားတာကဲ့့၊ တွေ့ရဲနေတာပဲ စားကြည့် ကြစမ်း . . . ”

ဘွားရွှေလသည် သူတို့အနားမှုမြေး လှပ်လှပ်, လှပ်လှပ်နှင့် နောက်ဖော်ခန်းကလေးထဲ ဝင်သွား၏။ တစ်အောင့်အကြော်တွေ့ ယဉ်းပန်းကလေးတစ်ခုနှင့် ထန်းပင်မြစ်ပြုတဲ့များ ယူလာပြန်၏။

ထန်းပင်မြစ်ပြုတဲ့များက ရေနေးငွေ့ငွေ့နှင့် ပြုတဲ့ထား သဖြင့် အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်နေ၏။ ဘွားရွှေလသည် ထန်းပင်မြစ်ပေါ်မှ အခွဲများကို တစ်လွှာခြင်းသင်လိုက်ပြီး ဓားပါးပါးလေးနှင့် စိတ်ကာ ယဉ်းပန်းကလေးထဲ ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် အသင့်ယူလာသော ဆီပုလင်းထဲမှ ဆီများကို အနည်းငယ်ဆမ်းလိုက်ပြီး ဆားဖြူးလိုက်၏။

“က . . စားကြစမ်း၊ ထန်းပင်မြစ်ပြုတဲ့ကလေးက သိပ်စိမ့်တာကဲ့့”

“ဟုတ်ကဲ ဘွားရွှေလ . . . ”

ချိတ္တားတို့လူစု ပွဲတော်ညာကြီးလိုပင် ဆိုရလေမလားမသိ။ ဘွားရွှေလက စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချေပေး လိုက်၏။ ပိုစိမှာ ရွှေသွားပိုးစားနေသဖြင့် ထန်းပင်မြစ်ကို မဝါး နိုင်ပါ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုးစိပြုးစိလုပ်နေသူက ဖိုးကုလား ဖြစ်နေ၏။

ဖိုးကုလားပြီးတာမြင်တော့ ပိုစိ မလုံမလဲဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်လျမ်းထိုးရင်း -

“ဟဲ . . . ဖိုးကုလား ဘာလို့ရှိတာလဲဟဲ . . . ”

“သို့ . . . အဘွားကြီး ထန်းပင်မြစ်ကိုက်သလိုပါလားလို့ပါဟယ် . . . ”

“ဖိုးကုလားနော် . . နင် . . နင် ဘွားရွှေလ . . . ”

“ဘာလဲသမီး . . . ”

“ဟောဒီမှာ ဖိုးကုလားက သမီးကို အဘွားကြီးတဲ့”

“ဖိုးကုလား . . . ”

“ဗျာ . . . ”

အိမ်နောက်ဘက်ဝင်နေသော ဘွားရွှေလမှာအပြင်သို့ တုန်ချည့်တုန်ချည့်ထွက်လာ၏။ ဘွားရွှေလကိုမြင်တော့ ဖိုးကုလား မျက်နှာပိုးသတ်သွား၏။ ဘွားရွှေလသည် သူတို့ ဘေးတွင် ကျိုးကျိုးကလေးဝင်ထိုင်ရင်း ဖိုးကုလားကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဖိုးကုလား . . . ”

“ဗျာ . . . ”

“မင်းက ဘာလို့ ပိုစိကို အဘွားကြီးလို့ပြောတာလဲ”

“ဟို . . . ဟို သူက သွားတွေကျိုးနေလိုပါ ဘွားရွှေလ၊ အဲဒါ ထန်းပင်မြစ်ကို မဝါးနိုင်ဘူးဆိုတာသိတော့ သားက ရယ်မိတာပါ ဘွားရွှေလ . . . ”

“အောင် . . . ဒီလိုကိုး၊ မရယ်ပါနဲ့ ဖိုးကုလားရယ်၊ ဒါရယ်စရာမဟုတ်ဘူးကဲ့၊ သူများ အားနည်းချက်ကို ထယ်တော့မှမနောက်ရဲ မပြောင်ရဘူးကွဲယ့် . . .”

“အေး . . . တကယ်တော့ ပိစိ ဘာကြောင့် ရွှေသွားတွေ့မရှိတာလဲ သိလား . . .”

“မသိပါဘူး ဘွားရွှေလ . . .”

“မှတ်ထား ပိစိဟာ ဘာစားစား စားပြီးရင် ပလှတ် မကျင်းဘူး ပြီးတော့ အိပ်ရာထရင် သွားမတိုက်ဘူး၊ အချို့တွေ အရမ်းစားလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေသွားတွေ ပိုးစားပြီး ကျိုးကုန်တာပေါ့၊ ဒါ သားတို့ သမီးတို့ မှတ်ထားရမှာက ဘာစားစား စားပြီးရင် ပလှတ်ကျင်း သွားတိုက်ရမယ် နော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရွှေလ . . .”

“က . . . က . . . စောစောက စကားကို ဆက်ပြော ရအောင်”

“ဆရာတော်ဘူးကြီးအကြောင်းလား ဘွားရွှေလ . . .”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . .”

ဘွားရွှေလက ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘူးကြီးအကြောင်း ပြောပြုမယ်ဆိုတော့ ချိတ္တားတို့လူသို့က် စားနေသည့်ကိစ္စကို ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတမေ့မေ့နှင့် နားထောင်နေကြ၏။

“ဒီလိုကဲ့ ဆရာတော်ဘူးကြီးရဲ့ ဘွဲ့တော်က အရှင် နေကာဘိဝံသပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ဘူးကြီးကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက လာပြီး ပညာသင်ကြတာပေါ့ကွယ် . . .”

“ဆရာတော်ကြီးက ပညာတွေ အရမ်းတတ်သလား ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဆရာတော်ကြီးဟာ အအိပ်အနေနည်းပြီး အမြတမ်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဒါမှုမဟုတ် စာတစ်စောင်ပေတစ်ရွှေကို ရေးနေတတ်တယ်ကဲ့၊ အဲဒီလို စာပေပေါ့သူတဲ့ လွန်းလိုလည်း တစ်ပြည်လုံးက သူ့ဆီမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘာသာရေးစာပေကို သင်ကြား ချင်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ဆရာတော်ကြီး ဆီကို ပညာသင်ခွင့်ရဖို့ကြီးစားကြတာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ပညာသင် ခွင့်ရဖို့အတွက် တပည့်အဖြစ် ဆရာတော်ကြီးဆီလက်ခံဖို့ ပြောတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ၊ သူ့ကျောင်းမှာချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းချက်နဲ့ညီရင် လက်ခံမယ်တဲ့ . . .”

“ဘာစည်းကမ်းတွေလည်း ဘွားရွှေလ . . .”

“အေး . . . စည်းကမ်းချက်ကတော့ ဆယ့်တစ်ချက် ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီ စည်းကမ်းချက်ထဲက ထိပ်ဆုံးအချက် ဘာလဲ သိကြလား . . .”

“မသိပါဘူး ဘွားရွှေလ . . .”

“အေး . . . မသိရင် မှတ်ထားကြကွဲ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းမှတဲ့ . . .”

“ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . ဘွားရွှေလပြောပြုမယ် နားထောင် . . .”

“ဟူတ်ကဲ့ . . .”

“စောစောပိုင်းကလည်း ဘွားရွှေလပြောခဲ့ပြီးပြီလေ
မင်းတို့ မှတ်မိကြလား၊ ပြောစမ်းချိတဲ့ . . .”

“ဟို . . . ဟို . . . သူများအသက် မသတ် ရပါဘူး
ဘွားရွှေလ . . .”

“ဟူတ်ပြီ၊ ကဲ . . . ပိမိ ဒုတိယအချက်ပြောစမ်း”

“ဟို . . . သူများသွား မဆိုရပါဘူး အဘွား”

“ဟူတ်ပြီ၊ ကဲ . . . ဖိုးကုလားက တတိယအချက်
ပြောစမ်း”

“မှသားစကားမပြောရဆိုတဲ့ အချက်ပါ အဘွား”

“ဟူတ်ပြီ ဒါဆိုရင် စတုတ္ထအချက်ကတော့ သူတစ်ပါး
သားမယားကို မပြစ်မှား၊ မစောကားရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲကွဲ့
နောက်ပြီး ပွဲမအချက်ကတော့ အရက်သေစာ မူးယစ်ဆေးဝါး
မမြို့ပဲရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအချက် ငါးချက်နဲ့ပြည့်စုံ
တဲ့သူကို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့လူလို့ခေါ်သတဲ့၊ ဒီတော့
ဒီအချက်ဝါးချက်ကို စုပေါင်းပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားလို့ ပြောလိုက်
တာပေါ့ကွယ် . . .”

“ဒါဆို စတုတ္ထအချက်နဲ့ ပွဲမအချက်တွေကို မပြောရ^၁
သေးဘူးနော် ဘွားရွှေလ”

“နောက်တော့ ပြောပြုမှာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ . . . စောစောက
စကားပြန်ဆက်ရအောင် . . .”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . ဆရာတော်ဘူးကြီးချမှတ်ထားတဲ့ ထိပ်ဆုံးက
အချက်ဟာ စောစောက အချက်ဝါးချက်နဲ့ပြည့်စုံမှ တစ်နည်း
ပြောရရင် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့လူကိုမှ ပညာသင်ခွင့်
ပေးမှာကို၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က ဘာလဲသိလား”

“မသိပါဘူး ဘွားရွှေလ . . .”

“အေး . . ပညာတတ်ရမယ်ကွဲ့၊ ဒီတော့ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းဖို့က ပထမ၊ ပညာတတ်ဖို့ကတော့ နောက်ဆုံးအချက်
ဖြစ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့သဘောကိုကြည့်ရင်
ဆရာတော်ကြီးဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူကိုသာ
ပညာသင်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့သဘောပဲကွယ့်၊ ဒီတော့
လောကမှာ ဘယ်တရားဟာ အရေးကြီးဆုံးလဲ သိကြ
ပြီလား . . .”

“သိပါပြီ ဘွားရွှေလ . . .”

“အေး . . လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလိမ့်တဲ့သူဟာ
ကိုယ့်လျှာကို ကိုယ့်သွားနဲ့ပြန်ကိုက်ဖြတ်တဲ့သဘောပဲကွယ့်၊
ဒီတော့ သားတို့သမီးတို့သိတယားရမှာက ဘယ်တော့မှ လိမ့်လည်
မှသား မပြောကြနဲ့ကွဲ့၊ ကြားကြရဲ့လား . . .”

၁၁၀ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ . . .”

“အေး . . ဒါခို အဘွားမင်းတို့အတွက် မူသာဝါဒနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သံပေါက်ကလေးရွှေတ်ပြုမယ် လိုက်ဆိုကြနော် . . .”

“ဟူတ်ကဲ့ပါ အဘွား . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘွားရွှေလသည် မူသာဝါဒကံကို
ထိန်းကြဖို့ အောက်ပါသံပေါက်လေးကို ရွှေတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

F လောကြီးမှာ မှန်ရာပြောမှ

သဘောဖြူစင်မြှင့်မြတ်မယ်”

F နှီးသားခြင်းကို ဦးထိပ်ထားလို့

မူသားစကား ရှောင်ကြကွယ်”

F နောင်ဘဝဝယ် အစဉ်အေးဖို့

သားတို့ သမီးတို့ လိုက်နာဖွယ်”

F လိုက်နာမယ် . . လိုက်နာမယ်”

သူတို့လူစု ဘွားရွှေလရွှေတ်ပြုသည့်သံပေါက်ကို အခေါက်
ခေါက်အခါခါ ရွှေတ်ဆိုလိုက်ကြ၏။ အားလုံးအလွတ်ရသွား
ကြသောအခါ သူတို့လူစု စားပြီးသားပန်းကန်များကို ဘွားရွှေလ
နှင့်အတူ ပိုင်းဝန်းသိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။

ထိုနောက် သူတို့လူစု ဘွားရွှေလကို ရှိသေစွာကန်တော့
ကြရင်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။



စတုတ္ထလေဇွောင်

မိန္ဒာစာရက္ခာလွန်ကလည်းမှန်းကြသူများ၊ ရန်သူဗျား၏၊
ရှားပါးလာဘ်တိတ်၊ ချမ်းသာဆိပ်၏၊ ကူးတို့ပဏ္ဍား၏၊
မျိုးယုတ်ခါခါ၊ မျက်နှာမလျ၊ အရှက်ရှုံး၊ လက္ခဏ
ကူးတို့ ယွင်သွေချို့သိမ်း မိုးရိမ်များစွာ၊ ချစ်သူကွာသည်
ရွှောင်ကအပြန် အကျိုးတည်း။ ။

အရှင်နေကာဘိဝံသ
အမရပူရတော်ဖြို့ဆရာတော်

မိည့်ကိုတို့လူစု ကျောင်းကအပြန်တွင် ကသစ်ချောင်း
ဆိပ်တွင် လျော့အလာကို စောင့်နေကြ၏။ ချောင်းဆိပ်တွင်
လူတွေ ရှုန်းစုရှုန်းစုဖြစ်နေကြသည်မို့ မိည့်ကိုတို့ လူစုကြား
ယောင်လည်ယောင်လည်ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် လျော့တစ်စင်သည်
ချောင်းဆိပ်သို့ဆိုက်လာသဖြင့် မိည့်ကိုတို့လူစု လျော့ရှိရာသို့
အပြေးအလွှားရောက်ရှိသွားကြရာ မြင်ကွင်းကြောင့် လျော့ပေါ်
မတက်ရဲ့ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

မြင်ကွင်းက တခြားမဟုတ်၊ လျော့ပေါ်တွင် ရဲသားနှစ်ဦး
နှင့်အတူ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ မိည့်သည် အမျိုးသားကြီးကိုကြည့်ရင်း

မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် အနားတွင်ရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်မကို လက်တို့ရင်း တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ . . . ပူစူးမ”

“ဘာလဟဲ့ . . .”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း . . .”

“ဟင် . . . ဟိုလူကြီးလက်မှာ လက်ထိပ်ကြီးနဲ့ပါလား”

“အေးဟဲ့”

“နင် အဲဒီလူကြီးနဲ့ ဟိုဘက်က မိန်းမကြီးကို မြင်ဖူးလား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့ဟယ်၊ ဟို ဘကြီး ဖိုးမြေသာတို့ဆီရောက
လာတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား”

“အေးဟဲ့၊ ဟောဟိုမှာ ချိုတူးက ရဲသားကြီးကေးမှာ ရပ်ပြီး
နားထောင်နေပါလား၊ လာ လာ တို့လည်း သွားနားထောင်
ရအောင် . . .”

သူတိုနှစ်ဦးလေ့နားတွင် ရပ်နေသော ချိုတူးတို့လူသိုက်ဆီ
ပြေးသွားကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဲကြီးက လက်ထိပ်ခတ်
ထားသော အမျိုးသားကြီးနှင့်အမျိုးသမီးကြီးကို လေ့ပေါ်မှု
ခေါ်ချုသွား၏။ သူတိုနှစ်ဦး ချိုတူးနားကပ်ပြီး တိုးတိုးနှင့်
မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ . . . ချိုတူး”

“ဟင် . . . မိည္က်တို့ပါလား၊ နင်တဲ့ မပြန်ကြသေးဘူးလား”

“အေးဟဲ့ . . . စောစောကလူတွေကြောင့် ငါတို့လည်း
လေ့မရဘူး ဖြစ်နေတာဟဲ့”

“ဒါဆို ဒီလျော့နဲ့ ငါတို့အပြန် လိုက်သွားရအောင်”

“အေး . . . အေး . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့လူစု လျော်းစီးကာ ရွာဘက်သို့
ပြန်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်မက ချိုတူးကို လျမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ . . . ချိုတူး”

“ဘာလ ပူစူးမ”

“ဟို . . . စောစောကလူကြီးက ဘာလို့ အဖမ်းခံရတာ
လဲဟင်”

“ငါလည်း သေသေချာချာမသိဘူးဟာ၊ ကြားတာတော့
သူများသားမယားကို ပြစ်မှားလိုဖော်မှုတာတဲ့”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုပြစ်မှားတာလဲဟဲ့”

“ငါလည်း မသိပါဘူး ပူစူးမရာ၊ အဲဒီလူကြီးက သူများ
မိန်းမကို ခိုးလာတယ်ပြောတာပဲဟဲ့ . . .”

“ဘယ်ကမိန်းမလဲဟဲ့”

“စောစော သူ့ဘေးမှာပါလာတဲ့ မိန်းမကြီးလေ”

“ဟင် . . . နင့်စကားက ငါလည်းနားမလည်ဘူး”

သူတို့လူစု အချိုအချေပြောဆိုနေစဉ် လေ့သမားကြီးက
ဝင်၍ ဖိန်းဟောက်လာ၏။

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲကဲ့
ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေကြစမ်းနဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး”

သူတို့အားလုံး လျော့သမားကြီးကိုကြောက်ကာ၊ စကားတွေဆက်ပြီး မပြောခဲ့ကြတော့၊ သို့နှင့် အချိန်အနည်းငယ်ခန့်အကြောက် စီးလာသောလျော့ကလေး တစ်ဖက်ချောင်းဆိပ်သို့ ဆိုက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး ဆင်းလိုက်ကြ၏။

အချိန်က နေဝါဒရောမိ သူတို့ရွာကလေးမှာ တောင်းပို့ ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ နွားတစ်အုပ်မှုံးလည်း ရွာထဲသို့ တုဂ္ဂန်းပုန်းဝင် သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။

ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျောက် ဖုန်တွေတစ်ထောင်းထောင်းထနေသဖြင့် ရွာထိပ်တွင် စောင့်၍ နေကြ၏။ ဖုန်တွေရှင်းသွားမှပဲ သူတို့လူစု ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့အားလုံး ပြန်သာပြန်ခဲ့ကြပေမယ့် စိတ်ထဲက မကျေမန်ပံ့စားနေကြ၏။ အမှန်တော့ စောစောက အဖမ်းခံရသည့် လူကြီးအကြောင်းကို သူတို့အားလုံး သိချင်နေကြ၏။ သို့သော် လူကြီးတွေ အဆုံးရမည်ဟိုးသဖြင့် အားလုံးစိတ်ထဲမှာ မျိုးသိပ်ထားခဲ့ကြ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူတို့အားလုံး ရေ့ဗီးခီးကာ ထမင်းစားလိုက်ကြ၏။ သူတို့ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ဘွားရွှေလ အိမ်ကလေးမှ ကြေးစည်သံကလေးကြားလိုက်ရသဖြင့် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ကာ ဘွားရွှေလဆီသို့ အပြေးရောက်လာကြ၏။

“ဟော . . . သားတို့ သမီးတို့ ရောက်လာကြပြီကို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ . . .”

“က . . . လာကြ . . . လာကြ၊ ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေ ဆေးကြနော် ပြီးမှ ဘုရားဝတ်ပြုကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ . . .”

ဘွားရွှေလသည် ယောဂီတဘက်ကလေးခြံကာ တဲ့အိမ်ဝတွင် တမျှော်မျှော်လုပ်နေ၏။ သူတို့ကိုမြင်တော့ ဘွားရွှေလပြုးလို့ ရွှေငလို့ . . .။ တဲ့ဝမှာချုထားသည့် စဉ်အိုးထဲမှာရေဖြင့် ခြေတွေ၊ လက်တွေဆေးပြီး တဲ့ပေါ်တက်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ကြ၏။

ဘွားရွှေလက မဂ်လသုတ်ကို ရွှေမှ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ချေပေးသလို ချိုတူးတို့လူသိုက်ကလည်း နောက်မှ သံပြိုင်လိုက်၍ ဆိုခဲ့ကြ၏။

ဘွားရွှေလသည် ကော်ကိုင်းမှုက်မှန်လေးတစ်လက်တပ်ကာ ချိုတူးတို့စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ချင်း လှန်လောကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သည်မှားကို သင်ကြားပြသပေးလိုက်ကြ၏။

သချိန်နှင့် အင်လိပ်စာဆိုလှုင် သေလောက်အောင် ကြောက်ကြသော ချိုတူးနှင့် ကြွောက်ကလေးတို့နစ်ဦးမှာ ယခု ဆိုလှုင် တဖက်ကမ်းခတ်အောင် ကျမ်းကျင်နေပြီဖြစ်၏။

တစ်နာရီတွင် စာလုပ်ပြီးသောအခါ ချိုတူးတို့လူစု အိမ်ရွှေကွပ်ပျစ်တွင် စုဝေးထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဘွားရွှေလသည် စားစရာရှိသည်မှားကို ပြင်ဆင်၍ သူတို့ရွှေသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် ချိုတူးက -

“ဘွားရွှေလ”

“ဘာပြောမလိုလဲ ခိုးတူး”

“ဟို . . . ဟို . . . ဖိုးသာမြတ်အိမ်ကို လာလည်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ရဲတွေဖမ်းသွားပြီ ဘားရေးလ . . . ”

“**କ୍ଷେତ୍ର** . . . ଗୀତରେଣମୋହନତିଃ ଲଦ୍ଧଯା:ଗିତ୍ ପ୍ରୋତ୍ତବ୍ରାତା
ତନ୍ତ୍ରତତ୍ତ୍ଵ”

“ଭାର୍ତ୍ତିତାଯିବ୍ୟାଃ ଶ୍ରେଲା ଓ ପ୍ରାଣିଦିନ୍ୟାମିତାକାଳରେ”

“အင်း . . . ဒီကိစ္စဟာ ဘွားရွှေလ မန္တကပြာခဲ့တဲ့
ကိုယ်ကျင့်တရားငါးချက်ထဲက တစ်ချက်ပေါ့ ခါဗာရယ်. . . ”

“ဟင်... ဟတ်လား ဘားရော်”

“ဒါပေါ်ကွယ်၊ သားတိုကို ဒီနေ့ပြောမှုလည်း ကိုယ်ကျင့်တရားငါးချက်ထဲက စတုထွေမြောက်ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်းပဲကွယ့်၊ ခုတေဘာ့ကိုခင်မောင်တိုကိုစွန် အကြောင်းစိုက်လာတော့ကောင်းတာပေါ်ကွယ်”

“ဘာ... ဘာဖိစ်လိုလဲ ဘွားရေလ”

“အမှန်တော့ ခုပြောမယ့်အချက်ဟာ သားတို့သမီးတို့ သိသင့်သိတိက်တဲ့အချက်တော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ကွယ် ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအချက်ကို သိထားသင့်တယ်လို့ ဘားရွှေလ ထင်တယ်”

“ဒါဆို သားတိုကို ပြောပြပါလား ဘွဲ့ရွှေလ”

“ଫ୍ରେଡିକ୍ ପାଇନାର୍ଟିଙ୍ଗ୍ ଏତେହି ଦୀର୍ଘମୁଦ୍ରାବିହାରୀ”

“ହାତ୍ତିକୁ ଚାହାସରେଲ”

သူတို့လှစ ဘွားရွှေလသုပ်လာသော လက်ဖက်သုတေကို
တမြဲမြဲစားသောက်ရင်း ရေနွေးကြမ်းနှင့်မြည်းလိုက်ကြ၏။

ဘွားရွှေလ ယွန်းပန်းထဲတွင် ထမင်းကြမ်းခဲကိုထည့်ကာ သူတို့
ရော်ယူလာ၏။

“ကဲ့ . . ဟောဒီထမင်းကြမ်းခဲလေးနဲ့ အဆာပြစားလိုက်
ကြညီးကွဲ့”

“ဟာ... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တိဘွားရွှေလက္ခ”

ဖိုးကုလားက ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် စားရမည့်ဆိုတော့
ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက ဖိုးကုလား၏
ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာလေးခေါက်လိုက်ပြီး -

“သိပ်လည်းမစားနဲ့ဘီး၊ ပိုက်တော်အောင့်နဲ့ဘီးမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကူးပါ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အေး စားကြ . . . စားကြ . . . ”

သူတို့လူစု လက်ဖက်အသားလေးနှင့် ထမင်းကြမ်းခဲ့
မြို့ကာ စားလိုက်ကြ၏။ သူတို့လူစုထဲက ဖိုးကုလားက အစား
အပုပ်ဆုံး၊ ဘွားရွှေလပြောတာကိုပင် သတိမရတော့၊ ပလုပ်
ပလောင်းနှင့် စားသောက်နေ၏။

သွားရွှေလ သတိပေးမပဲ ဖိုးကုလား အစားလျှော့သွား၏။
သူတို့အားလုံးစားသောက်ပြီးတော့ စားပြီးသားပန်းကန်တွေကို
ဝိုင်းဖွဲ့ ဆေးကျောလိုက်၏။ ထို့နောက် ပန်းကန်များကို
နောက်ဖေးကြောင်အိမ်တွင် အကျေအနစ်လိုက်၏။

ဘွားရွှေလသည် အချိတည်းဖို့အတွက် ပုလင်းပူလေး
ထဲမှ ကတ္တာတိယိယူလာ၏။ အချိကိတ္တာ ပိစိမက အကြိုက်ဆုံး။

“ଓଡ଼ିମଲେଃ . . .”

“ရှင် . . . ဘွားရွှေလ . . . ”
 “အချို့တွေ သိပ်မစားနဲ့လေကွယ်”
 “ဟူတ် . . . ဟူတ်ကဲ ဘွားရွှေလ”
 ပိတ်မလေးတစ်ယောက် အက်ကလေးပုံသွား၏။ သူ့ပံ့ကို
ကြည့်ပြီး ကြက်ကလေးက စပ်ဖြေဖြေလုပ်နေ၏။
 “ကြက်ကလေးနော်”
 “ဘာလဲဟ”
 “နှင်က ဘာလို့ နောက်တာလ”
 “အာ . . . ငါ မနောက်ပါဘူးဟာ”
 “တော်ကြစမ်းကွယ်၊ မင်းတို့က အမြတ်မ်း တစောင်စောင်
 နဲ့ကွယ်၊ ကဲ . . . ကဲ ကိုခင်မောင်တို့ အကြောင်းကို
 နားထောင်ကြ . . . ”
 “ဟူတ်ကဲ ဘွားရွှေလ”
 သူတို့အားလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ မျက်လုံးလေးတွေ
 ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် ဘွားရွှေလအပြောကို စောင့်ကြည့်
 နေကြ၏။ ဘွားရွှေလသည် လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို
 ချင့်လိုက်၏။
 “ဒီလိုကဲ့့၊ အဲဒီ ကိုခင်မောင်ဆိုတဲ့လူဟာ အတော့့ကို
 ချုံစရောင်းတဲ့သူပဲကဲ့”
 “များ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားရွှေလ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ သူ့နဲ့ပါလာတဲ့မိန်းမကို တို့များ
 သိထားကြတာ သူ့ခဲ့မိန်းမလိုပဲ သိထားကြတာကဲ့။ ဒါပေမယ့်
 မဟုတ်ဘူး ကလေးတို့ရဲ့”

“ဟင် . . . ဒါဆို့”

“အေး . . . အဲဒီ ကိုခင်မောင်ဟာ ရွာတစ်ရွာမှာ ပဲခွဲစက်
 ဝင်လုပ်ဖို့ ပိုင်ရှင်ကိုပြောခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီ ပိုင်ရှင်ကလည်း
 သူကို သနားတာနဲ့ အလုပ်ပေးလိုက်သလို အိပ်ဖို့နေရာလည်း
 ပေးခဲ့သတဲ့၊ ပြီးတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ကအစ လိုလေသေး
 မရှိအောင် စောင့်ရွှေက်ထားခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို့ ကုသိုလ်
 ကောင်းကောင်းနဲ့နေရတာကို သူက မနေချင်ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားရွှေလ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကဲ့။ သူကိုစောင့်ရွှေက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး
 ရှင်ကို စောက်းလိုပေါ့ကွယ်”

“ဟင် . . . ကျေးဇူးရှင်ကို စောက်းခဲ့တယ် ဟုတ်လား
 ဘွားရွှေလ၊ သူက အဲဒီအလုပ်ရှင်ကို ထိုးလိုက်လိုလား”

“အို့ . . . ချိတ္တးကလည်း မဟုတ်တာကွယ်၊ သူစောက်း
 တာက ဘာသာတရားဘက်ကကြည့်ကြည့် လူမှုဝတ္ထရားပိုင်းက
 ကြည့်ကြည့် အလွန်ပောက်စရာကောင်းလှတဲ့ စောက်းမှု
 ကြီးပေါ့ကွယ်၊ တစ်နည်းပြောရရင် ကံငါးပါးကို ရဲရဲကြီး
 ဖောက်ဖျက် ကျူးလွှုန်လိုက်တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆို့ ဒီလူဟာ လူမိုက်ကြီးပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ လူမိုက်လိုပြောတာတက် လူယုတ်မှာလိုတောင် ဘွားရွှေလက ခေါ်ချင်သက္ကယ်”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ ဘွားရွှေလ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ အဲဒီ လူမိုက်ဆိုတာ မသိလို့၊ နားမလည်လို့ ဆိုးမိုက်မိရင် ဆိုးမိုက်မိမှာပေါ့ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လူမိုက်ကို သိလာအောင် ပြင်လိုရတယ်ကဲ့! လူယုတ်မှာ ကတော့ သိသိကြီးနဲ့ တစ်ဖက်သားနှစ်နာအောင် စီးပွား ပျက်အောင်၊ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာမို့ အဲဒီလူဟာ လူမိုက်ထက်ဆိုးတာပေါ့ကွယ် . . .”

“ဟင် . . . ဒါဆို လူယုတ်မှာက လူမိုက်ထက် ပို့ကြောက်စရာကောင်းတာပေါ့နော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ ချိုတူးရယ်၊ အခုလည်း ကိုခင်မောင်ဟာ လူယုတ်မှာကြီးကဲ့ . . .”

“ဟင် . . . ဟူတ်လား”

“ဟူတ်ပါ ဘာဖြစ်လိုလည်းဆိုတော့ သူဘဝကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးရှင်မှုန်းသိပေမယ့် သူဟာ အဲဒီကျေးဇူးရှင်ရဲ့ မိန်းမကို ခိုးယူပေါင်းသင်းလိုပဲပဲ့ကဲ့”

“ဟင် . . . ဟူတ်လား”

“ဟူတ်ပါ သူမိန်းမလို့ ရွာထဲကလူတွေကို ညာပြောထားတာကိုး၊ တကယ်တော့ သူနဲ့ပါလာတဲ့မိန်းမဟာ သူ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့မိန်းမ၊ သူက ကျေးဇူးရှင်ကြီးမသိအောင် အဲဒီမိန်းမကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး ဒီမှာ လင်မယားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေါင်း

သင်းနေတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုခင်မောင်ဟာ မယားခိုးမှုနဲ့ အခုလို့ အဖမ်းခံရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါလည်း သူများသားမယား ကိုပြစ်မှားစောကားမှုပေါ့ ကလေးတို့ရဲ့၊ တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ အဲဒီအပြစ်ဟာ ကြီးလေးလှတဲ့အပြစ်ကြီးပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအပြစ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့ရင် အဲဒီကျူးလွန်တဲ့လူကို လူတွေအားလုံးက အော့နှုလုံးနာလွန်းလို့ လှည့်တောင်မကြည့်ကြဘူးကဲ့! ပြီးတော့ လူရာလည်း မသွင်းတော့ဘူးလေ၊ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီအလုပ်လုပ်တဲ့သူဟာ ကြီးလေးတဲ့အပြစ် ဒဏ်ကို ခံရမှုဖြစ်သလို ဘဝအဆက်ဆက်မှာလည်း လူပြန်ဖြစ်ဖို့မလွယ်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သူများ သားမယား ကိုမပြစ်မှားကြနဲ့၊ မစောကားကြနဲ့လို့ ပြောချင်တယ်၊ ကြားကြရဲ့လား ကလေးတို့”

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအချက်ကို သိထားဖို့လိုသက္ကယ်ရဲ့၊ အဲဒီလိုသိထား စွဲမှုတ်ထားမှ ကြီးလာရင် လူကလေးတို့အားလုံး ဒီအမှုကို ရှောင်နိုင် ထိန်းနိုင်မှာပေါ့ကွယ်၊ ကြားကြရဲ့လား”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘူရား အလောင်းတော် မဟောသစာရဲ့ ဖြတ်ထုံးလေးတစ်ခုအကြောင်းအဘွား မင်းတို့ကို ပြောပြချင်တယ်၊ ခုတော့ စားကြ၊ သောက်ကြိုး . . .”

“ဟူတ်ကဲ ဘွားရွှေလ”

သူတို့အားလုံး ဘွားရွှေလ ချပေးသည် ဖွံ့ဖြိုးဖွံ့ဖြိုးရာရာ များကို စားသောက်လိုက်ကြ၏။ ဘွားရွှေသည် နောက်ဖေး မီးပိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး တစ်အောင့်အကြာတွင် ပိတ်စိမ်းပါးဖြူဖြူလေးနှင့် အုပ်ထားသော တောင်းကလေး တစ်တောင်း ယူလာ၏။

မိဉာက်က စပ်စုမ ၁၂၂။ မျက်လုံးလေး ပြူးကြောင် ကြောင်လုပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာတွေလဲ ဘွားရွှေလ”

“ကောက်ညွှင်းပေါင်းလေကွယ်၊ သားတို့၊ သမီးတို့စားဖို့ ဘွားရွှေလပေါင်းထားတာ ပြီးတော့ နောင်းကမှ ပြော်ထားတဲ့ ငါးကျိုးပေါက်ကြော်လေးတွေလည်း ရှိတယ်ကဲ့။”

“ဟာ . . . ပွဲတာပဲဟော ဒါမှ တို့ဘွားရွှေလကဲ့”

“ဟဲ . . . ဖိုးကုလား”

“ဗျာ . . . ”

ဖိုးကုလားက အစားပုပ် . . .။ စားစရာကောင်းကောင်း တွေ့ပြီဆိုရင် ခုန်ပေါက်မြူးတူးအော်ဟစ်တတ်သည် အကျင့် ရှိ၏။ ဘွားရွှေလကား သူ့အကြောင်း နောကျေနေ၏။ ထိုကြောင့်လည်း မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ခေါ်လိုက်တော့ ဖိုးကုလားတစ်ယောက် နိကျင်ကျင်ဆံပင်ကို တဲ့ပျောင်းပျောင်းကုတ် ရင်းပြီမျက်ဘွား၏။ ဘွားရွှေလက ဖိုးကုလားကိုကြည့်ရင်း -

“အစားအသောက်မြင်တာနဲ့ အင်မေးမရ ကဲ့၏မရဖြစ်နေ တာဟာ လုံးလုံးမကောင်းတဲ့အကျင့်စရိတ်ကဲ့။ ဘာမဆိုအလွန် အကျိုးမဖြစ်စေခဲ့သူးကဲ့။ ကြိုးလာရင် အဲဒီလိုက်၏မရဖြစ်တာကို လူတွေမြင်သွားရင် ဘယ်လောက်ရှုက်စရာကောင်းသလဲလို့ ဘွားရွှေလပြောတာကြားလား ဖိုးကုလား”

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အေး အဘွားစကားကို မှတ်ထားနေ၍”

“ဟူတ် ဟူတ်ကဲ့”

ဖိုးကုလား စကားတောင်ရဲရဲမပြောဘုံး။ ထိုအချိန်တွင် ဘွားရွှေလသည် မီးပိုချောင်ထဲမှ ငါးကျိုးပေါက်ကြော် ပန်းကန် လေးယူလာ၏။ ထိုနောက် တောင်းထဲမှပိတ်စိမ်းပါလေးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အငွေ့တတောင်းတောင်းထွေက် သွားသလို့ ကောက်ညွှင်းပေါင်း ရန်းကလေးလည်း သင်းထုံးဘွား၏။

ဘွားရွှေလသည် ခွက်ကလေးထဲသို့ ဆီအနည်းငယ်လောင်း ထည့်လိုက်ပြီး လက်ဖျားထိပ်ကို ဆီဆွဲတ်လိုက်ကာ ကောက်ညွှင်းပေါင်းပူပူ၏နွေးကို တောင်းထဲမှ ပန်းကန်ပြားသုံးလေးချပ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထိုနောက် ပန်းကန်များတွင် နှမ်းထောင်းအနည်းငယ်နှင့် ငါးကျိုးပေါက်ကြော်များကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ . . . စားကြပေတော့”

ဘွားရွှေလ ခွံပြုလိုက်သည်နှင့် သာတို့အားလုံး ကောက်ညွှင်းပေါင်းပူပူ၏နွေးကို ငါးကျိုးပေါက်ကြော် တက္ခာတ်က္ခာတ်ဝါးရင်း စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ဖိုးကုလားကတော့ ကောက်ညွှန်းပေါင်းတအားကြိုက်
သူမို့ပလုတ်ပလောင်းစားလိုက်၏။ မိဉာက်ကလည်း ဖိုးကုလား
ကိုကြည့်ရင်း ပြီးစိစိလုပ်နေ၏။

ချီတူးနှင့် ကြွက်ကလေးကလည်း ဖိုးကုလားခြေရာကို
မိလုမိန့်ပါးပင် . . .။ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း လက်ကလည်း
ငါးကျိုးပေါက်ကြော်များကို ကိုင်ထားကြ၏။

ဘွားရွှေလမှာ ချီတူးတို့လူသိုက် စားသောက်နေပုံကို
ကြည့်ပြီး ပိတ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ ကျွေးရမွေးရသည်ကိုလည်း
ဘွားရွှေလပေါ်၏။

ချီတူးတို့လူသိုက်ကို ညစဉ် ဘာကျွေးရမလဲပဲ သူ့အတွေး
ထဲမှာ ရှိခဲ့၏။ ကလေးတွေအားလုံး သူ့အိမ်မှာပေါ်စေချင်၏။
ကလေးတွေအားလုံး သူ့ဆီကို ပေါ်ပေါ်ရှင်ရှင်လာစေချင်၏။
လိုက်ခေါ်ရသည့်အလုပ် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုရသည့်အလုပ်ကို
ဘွားရွှေလ ဘယ်တော့မှုမလုပ်ချင် . . .။

ချီတူးတို့သုံးယောက်က ဆုံးချင် ပေချင်ပေမယ့် ခုလို သူတို့
ပေါ်အောင်ထားတော့လည်း လိုက်တောင်ခေါ်စရာ မလို
တော့ပါချေ။ ယခုလည်း ချီတူးတို့လူသိုက် သူ့အိမ်ကို ပေါ်စရာ
ကောင်းလှသည့်အိမ်ကလေးလိုပင် သတ်မှတ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။

သူကလည်း ကလေးတွေ ဘုရားဝတ်ပြချင်စိတ်ရှိ
လာအောင် သူတော်ကောင်းလေးတွေဖြစ်လာအောင် အနှု
နည်းဖြင့် လမ်းခင်းပြလို၏။

ယခုတော့ ကလေးတွေအားလုံး သူ့ဆန္ဒလမ်းပေါ်သို့
တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ ဘွားရွှေလမှာ
ခေါင်းမဖော်စိုင်အောင် မြိုန်မြိုန်ရှုက်ရှုက်စားသောက်နေ
ကြသော ချီတူးတို့လူသိုက်ကိုကြည့်ရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
နေ၏။

တစ်အောင့်အကြာတွင် သူတို့အားလုံး စားသောက်ပြီး
ကြသဖြင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်ကြပြီး
လက်စင်စင်ဆေးကာ အိမ်ရွှေသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“က . . . ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ၊ စားလို့ကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ ဘွားရွှေလ၊ ဒါမျိုး များများကျွေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ ဖိုးကုလားရယ်”

“ဟ . . . ဟ . . . ဟ”

ဖိုးကုလားက စပ်ဖြဖြနှင့် ဘွားရွှေလကို ပြောလိုက်၏။
ဘွားရွှေလသည် ဖိုးကုလား၏ ပခုံးလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း
နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်၏။ သူတို့အားလုံးမှာ ဘွားရွှေလဆီ
လာရတာကို ပျော်နေကြ၏။

ချီတူးဆုံးလျှော်လည်း အိမ်ကဖခင် အရက်သမားကြီး
အကြောင်းကိုပင် မေ့နေပြီဖြစ်၏။ ဘွားရွှေလ၏ ဆုံးမသွန်သင်
မှုကို နာခံရင်း လေးစားဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ အတုယုဖွယ်
ကောင်းလှသော ပုံပြင်အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရင်း
အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာ၏။

ဘွားရွှေလသည် ရေစွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငွေသောက်ရင်း
ချို့တူးတို့လှသိုက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ . . . မင်းတို့ ဝကြရဲ့လား”

“ဝပါတယ် ဘွားရွှေလ၊ ဟို . . . မဟော့သာဖြတ်ထုံး
ပြောပြုမယ်ဆို . . . ”

“အေး . . . ပြောပြုမှာပေါ့ကွယ်၊ အဘွားပြောတာကို
မင်းတို့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြနော် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အေး နားထောင်ကြကဲ့! ရွာတၢ်ရွာမှာ
ငန်္တပုံလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရှိသကဲ့! အဲဒီ
ငန်္တပုံဆိုတဲ့လူဟာ သူနေတဲ့ရွာနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ ရွာကလေး
ထဲက လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးလေး မထန်းပင်ကို ချစ်ကြိုက်နေ
တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ အဲဒီ မထန်းပင်ကို
လိုချင်လွန်းလို သူမိဘများထံမှာ လယ်ကူလီအလုပ်ကို ခုနစ်နှစ်
ပတ်လုံး ဆင်းရဲအပင်ပန်းခံပြီး လုပ်လာခဲ့ရသတဲ့ ဒါကြောင့်လည်း
မထန်းပင်မိဘများက ကိုနှက်ပုံကို သူတို့သမီးလေး မထန်းပင်
နဲ့ပေးစားလိုက်တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟင် . . . နာမည်တွေက ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်
ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့လင်မယားဟာ မထန်းပင်ရဲ့
မိဘအိမ်မှာ အနေကြာလာတော့ ငန်္တပုံဟာ သူတို့အနီး

မောင်နဲ့ အိမ်ခွဲပြီးနေချင်လာသတဲ့၊ ဒါကြောင့် အနီးသည်
မထန်းပင်ကို လွှာည့်ပတ်ပြီးပြောတာပေါ့ . . . ”

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ ဘွားရွှေလ”

“ဒီလိုကဲ့! အိရှင်မ ငါလည်း ငါမိဘများအိမ်ကို မရောက်
တာကြောပြီကဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါတို့မိဘများအိမ် တစ်လှည့်ပြောင်း
နေကြရအောင်လို ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအခါမှာ လင့်စကားကို
နားထောင်တဲ့ မထန်းပင်က ငန်္တပုံမိဘအိမ်ကို ပြောင်းရွှေ့
ဖို့အတွက် သူမိဘနှစ်ပါးကို ပြောကြတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုလည်း
ပြောရော မိဘများက မသွားဖို့တားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
သုံးကြိမ်မြောက်ပြောသော်လည်း ပြောမရတော့တာမို့ ခွင့်လွှတ်
လိုက်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငန်္တပုံမှာမထန်းပင်ဟာ မိဘများ
ကိုကန်တော့ပြီး ထွက်လာကြတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို လာလိုက်
ကြတာ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ချောင်းငယ်တစ်ခုအနားကို ရောက်လာ
ကြတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ ချောင်းကလေးထဲကရောဟာ တိမ်တိမ်
ကလေးပဲရှိတယ်ကဲ့! အဲဒီလို တိမ်တိမ်လေးရှိပေမယ့် သူတို့
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျေးတော့သားတွေရယ်မို့
ရေကို တအားကြောက်ကြတာကဲ့”

“ဟင် . . . သားတို့က ရေမကြောက်ပါဘူး ဘွားရွှေလ”

“သွေ် . . . သူတို့က သားတို့လို မြစ်နားချောင်းနား
နေကြတာ မဟုတ်ဘူးကဲ့! ကုန်းတွင်းပိုင်းအနေများတာမို့
ရေမြင်ရင် တအားကြောက်ကြတာပေါ့ကွယ် . . . ”

“ဟူတ်လား”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သူတိုနှစ်ဦးသား ရေတိမ်တိမ် လေးရှိတဲ့ ချောင်းကို အနက်ကြီးမှတ်ပြီး မကူးခဲ့ကြတူဗုံဖြစ်နေ ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ချောင်းစင်က သောင်ပြင်မှာ ကူမယ့်သူကို တမျှော်မျှော်လုပ်နေကြတာပေါ့ကွယ်”

“ရေကို တော်တော်ကြောက်တာပဲနော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အဲဒီလို မျှော်နေကြတုန်း ငကျာရှည်လို ခေါ်တဲ့ သူဆင်းရဲတစ်ယောက်ဟာ ခရီးသွားရင်း သူတို့ လင်မယားရှိရာကို ရောက်လာတာပေါ့ကွယ်”

“ငကျာရှည်ဟာ လူယုတ်မာလား ဘွားရွှေလ”

“ဟာ.. ပိစိကလည်း လျှောရှည်လိုက်တာကွာ၊ ဘွားရွှေလ ပြောတာနားထောင်မှပေါ့”

“ဟူတ်ပက္ခာ၊ အကောင်သေးသလောက် အာကြောရှည်တဲ့ ပိစိမ”

“ကြွက်ကလေးနော် နင်တို့မပါနဲ့ ငါ့ဟာသာငါ ဘွားရွှေလကို မေးတာဘာဖြစ်လဲ.. .”

“တော်ကြစမ်းကွယ်၊ အငြင်းမပွားသင့်တာပွားနေကြတယ်၊ ဘွားရွှေလက အမူအရာတွေ ကြမ်းတမ်းတာမကြိုက်ဘူးလို ပြောထားတယ်နော်၊ မင်းတို့အားလုံး ကြားကြရဲ့လား.. .”

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ သူက.. .”

“တော်တော့ ကြွက်ကလေး”

“ဟူတ်ကဲ့”

ကြွက်ကလေးရော၊ ပိစိမပါပြီမကျသွား၏။ ဘွားရွှေလသည် သူတို့လူတစ်လိုနဲ့ကိုရောင်းလည်ပင်းကပါတီးကို ဘူရားစင်တွင် ထျော်ချိတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် သူတို့အနားတွင်ကျိုးကျိုးကလေး ထိုင်လိုက်ပြီး -

“က.. . ဆက်ပြီးနားထောင်ကြနော်... .”

“ဟူတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ”

“အေး.. . အဲဒီလိုနဲ့ ချောင်းဆိပ်ကိုရောက်လာတော့ သူတို့လင်မယားဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ချောင်းကူးဖို့ အကူအညီ တောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ငန်ပုံဟာ အဲဒီငကျာရှည်ကိုကြည့်ပြီး အို.. . အသင်ယောက်း သည်ချောင်းဟာ ရေနက်သလော ရေတိမ်သလောလို့ မေးတာပေါ့၊ အဲဒီလိုလည်းမေးရော ငကျာရှည်က ငန်ပုံရဲ့ ရိုးအမှုကိုသိတော့ လိမ်ညာပြီးပြောလိုက်သတဲ့.. .”

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ ဘွားရွှေလ”

“ဒီလိုကဲ့ ငကျာရှည်က အပြောညာကိုဆိုတော့ အဆွဲ ပြုမြစ်ကားအလွန်ပင်ရေနက်၏။ ငါးလိပ်၊ ငါးမန်း၊ ပိုချောင်း၊ လင်းပိုင်စတဲ့ သတ္တဝါတွေနှင့်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟင်.. . တကယ်လား ဘွားရွှေလ”

“အို.. . လိမ်ညာပြောတာဆိုမှုကွာ”

“ဟူတ်သားပဲ ကြွက်ကလေးရာ”

“မသိလိုပေါ့ ဖိုးကုလားရဲ့”

“နားထောင်ကြပါကွယ်၊ အဲဒီလိုလိမ်ပြောလိုက်ရော ရိုးသားတဲ့ ငန်ပုံက တကယ်မှတ်ပြီး ဟင်.. . ဒါဆိုအဲဒီ

သတ္တဝါကြီးတွေသာရှိရင် တို့တစ်တွေဘယ်လိုဖြတ်ကူးရပါမလဲလို ကြောက်ကြောက်ရွှေခြားနဲ့ မေးတာပေါ့ အဲဒီအခါမှာ အကြံသမား ငော်ရှည်က အဆွင်သည်ကား ဤချောင်းထဲ၌ အမြတ်များ ဖြတ်သန်းဖြတ်လာရှိခဲ့သည့်မြို့ မိချောင်းတွေ လင်းပိုင်တွေနဲ့ ခင်မင်ရင်နဲ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါကိုသူတို့ အန္တရာယ်မပေး ကြားလို့ ပြောလိုက်တယ် . . . ”

“တော် . . . တော်လည်တဲ့ ငော်ရှည်ပဲနော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီစကားလည်းကြားရော နေက်ပုက အို . . . မိတ်ဆွေကျွန်ုပ်တို့နှင့်မောင်နှင့်အား တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင်ကူးညီပါလို့ ပြောတာပေါ့ အဲဒီလိုလဲပြောရော ငော်ရှည်က သူ့အကြံထဲဝင်လာတာမြို့ ကူးညီပါမယ်လို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီစကားလည်း ကြားရော သူတို့နှင့်မောင်နှင့်နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ဟင်း၊ ထမင်းတွေကို ငော်ရှည်ခေါ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးပေးတာပေါ့ ပြောရရင်ကူးညီမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျေးဇူးတင်လွှန်းလို့ပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ စားသောက် လည်းပြီးသွားရော ငော်ရှည်က သင်တို့နှင့်မောင်နှင့် နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူကို အရင်ပို့ရမလဲလို့မေးတာပေါ့။ အဲဒီလိုလည်းမေးရော နှီးသားတဲ့ငောက်ပုံးမှာ သူ့မိန့်မကို အရင်ပို့ပေးဖို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်။ သူ့မိန့်မကိုပို့ပြီးမှ သူ့လိုပို့ပါလို့ အကူအညီတောင်းတာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ငော်ရှည်ဟာ သူလို

ချင်တဲ့အကွက်တဲ့ ရောက်လာတာမြို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ငန်ပုံရဲ့မိန့်မကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သတဲ့၊ အဲဒီနောက် ရေတိမ်ချောင်းလေးထဲကို နက်သယောင်ဟန်ပြပြီး ဆင်းသွား တာပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုသွားတာလည်း ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . မိဉာက်မေးလည်း မေးထိုက်တာပေါ့။ ရေတိမ် တိမ်လေးကို နက်သယောင်ဟန်ပြုသွားတာ ဘယ်လိုသွား သလဲဆိုတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သွားတာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်လား တော်တော်လည်တာပဲနော်”

“လူယုတ်မာပဲကွယ် လည်တာပေါ့”

“အင်းနော် . . . ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုသွားနေတာ ဟိုတစ်ဘက်ချောင်းစပ် မှာရပ်နေတဲ့ ငန်ပုံးမြင်တော့ သွေ့ . . . သူလိုအရပ်မြင့်တဲ့ လူတောင် ရေက လည်ပင်းနားရောက်နေရင် ငါလိုလူပုံးကောင်တို့ အဖို့တော့ သျောင်များတောင်ပေါ်မှာမဟုတ်ဘွားလို့ တွေးပူမိ သတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငော်ရှည်ဟာ သူပံ့ပို့လာတဲ့မိန့်မကို မြစ်လယ်အရောက်မှာ အို . . . အမျိုးကောင်းသမီး ဘုံးကြောင့်များ ပုံကွဲကွဲယောက်ကျားနဲ့ ပေါင်းနေရပါလိမ့်၊ သင့်ယောက်ကျားရဲ့ အဆင်းသဏ္ဌာန်ဟာ နှစ်သက်ဖွံ့ဖြိုးရာ မရှိ ပါဘူး၊ အမျိုးစည်းစိမ်လည်း ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ သင် အဲဒီလို ယောက်ကျားနဲ့နေလို့ ဘာများအကျိုးထူးမှာလဲလို့ မေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငော်ရှည်က မြှေ့ဆွဲယ်တဲ့အမှုအရာနဲ့ အို . . .

အမျိုးသမီးသင်ဟာ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် ရှုဖွယ်သောကိုယ်ဟန် လည်းရှု၏။ သင့် အဲဒါမ်သားက မည်းမည်းကွက္ကရှိသည်မို့ ဘယ်လိုမှုမတင့်တယ်ပါဘူးလို့ ဆိုသတဲ့။ ပြီးတော့ ဘာဆက် ပြောပြန်သလဲဆိုတော့ အကယ်၍ အကျွန်းပို့သာချုပ်ကြုံနာ ပါက သင့်ကို တယောင်တဆောင်ထားလို့ ရွှေအပြည့်၊ ငွေအပြည့်နဲ့ ဖြစ်စေရပါမယ်လို့ မြှုပွဲယ်ပြောတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီစကားလည်းကြားရော ငန်ပုံမိန်းမဟာ သူလှည့်ကွက် ထဲဝင်သွားပြီး သဘောတူ ခေါင်းညီတဲ့လိုက်တာပေါ့ကွယ်။ သင့်စကားသာမှုနှင့် သင့်နောက်ကိုလိုက်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက် တာပေါ့။။။”

“ဟင်... ငန်ပုံ မိန်းမကလည်း သစ္စာမရှိလိုက် တာနော် ဘွားရွှေလဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သစ္စာပျက်ယိုယွင်းလှတဲ့မိန်းမလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့ကွယ်”

“ဟူတ်တယ်နော် ဘွားရွှေလဲ”

“အေးကဲ့့ အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူ ညီးနှစ်းပြီး တစ်ဘက်ကမ်းကိုရောက်သွားကြတာပေါ့။ အဲဒီလို ချောင်းတစ်ဘက်လည်းရောက်ရော ငန်ပုံကို လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားကြတာပေါ့ကွယ်”

“ရက်စက်လိုက်တာနော် ဘွားရွှေလဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီမြင်ကွွင်းလည်းမြင်ရော ငန်ပုံခဲမျာ ချောင်းတစ်ဘက်ဆိုပါမှာ ရူးမတတ်အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နေ

တာပေါ့။ ‘ကျော် မိန်းမခိုးသွားပြီ လုပ်ကြပါဦး’ လို့ အော်ဟစ် နေတာပေါ့။ အဲဒီလိုအော်ရင်းက ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်လာ သတဲ့။ သူမိန်းမ မရှိရင် သူလည်းမနေချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ချောင်းထဲခုန်ချုပြီး သေတော့မယ်လို့ ကြံးတာပေါ့ကွယ်။။။”

“သနားပါတယ်နော် ဘွားရွှေလဲ”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ငန်ပုံက လူနှီးကြီးကွယ့်၊ ဒါကြောင့် အူနှေကဲ့ခတ်သလို့ ခံစားနေရတာပေါ့ကွယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူမိန်းမမရှိတော့တာမို့ ချောင်းထဲကို သေချင်သေပါစေတော့ ဆိုပြီး ခုန်ချုလိုက်တာပေါ့။။။”

“ဟင်... ချောင်းက တိမ်တိမ်းလေးပဲ အဘွားရဲ့”

“အေးပေါ့ကွဲ့၊ အဲဒီလိုချောင်းထဲခုန်ချုလိုက်ပေမယ့် ရေက သူခြေသလုံးလောက်ပဲရှိတာမို့ သူ အညာခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိတာပေါ့ကွယ်”

“ဟား... ဟား ငန်ပုံက အကြောက်ကြီးတာကိုး”

“ဒါပေါ့ ဖိုးကုလားရဲ့၊ အဲဒီလို ရေတိမ်မှုန်းလည်းသိရော သူဟာ ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး စေစောက ထွက်သွားတဲ့ ငော်ရှည် တို့နောက်ကို မယားခိုး၊ မယားခိုးဆိုပြီး အော်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိုးလာတဲ့အခါမှာ ငော်ရှည်ကို ရန်လုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူလိမ် ငော်ရှည်က ‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဒီမိန်းမက ကျော်မိန်းမပျုံ’ လို့ အွတ်ပြင်းလိုက်တာပေါ့”

“ရှုက်စရာကြီးနော် ဘွားရွှေလဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သူက လူလိမ့်ဆိုတော့ ဘယ်ရှာက်ပါမလဲကွယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူမိန့်မကို အတင်းပြန်ခေါ်မယ်လုပ်တော့လည်း မယားလုပ်သူက ‘အို . . . ဟောဒီငေကျာရှည်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းပါ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မခင်ပွန်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောင်ပြော လွှတ်သတဲ့ အဲဒီလိုနဲ့ ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်နဲ့ ငန်္ဂီပုံတို့ဟာ သူမယား၊ ကိုယ့်မယားလူရင်း နောက်ဆုံးတော့ ဘူးရားအလောင်း မဟောသမာသူခမိန့်ရှုတဲ့အရပ်ကို ရောက်သွားတာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ ရွှာသူရွှာသားတွေကလည်း သူခမိန်ကြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပါမလဲလိုလာပြီး ကြည့်ရှုကြတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို ကြည့်ရှု နေကြတုန်း မဟောသမာသုခမိန်ကြီးက သူတို့သုံးယောက်ကို တစ်ကွဲစီခွဲပြီး စစ်မေးတာပေါ့။ ဦးဆုံး သူခမိန်က ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်ကို ပရိသတ်ရှေ့မှာ သက်သေထားပြီး သင့်အနီးနာမည်က ဘယ်သူလဲ ဘယ်ရွှာကလဲ သူမိဘတွေကဘယ်သူလဲလို့ မေးတာပေါ့။ အဲဒီလိုလည်းမေးရော တစ်ခက်အတွင်းမှာတွေ့ရတဲ့ မိန်းမမို ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ၊ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူက ထင်ရှာတွေ့စွာတ်ပြောပြီး ဖြေတာပေါ့ကွယ်”

“တော်တော်အရှာက်မရှုတဲ့ လူယုံတ်မာပဲနော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုမေးပြီးတော့ ငန်္ဂီပုံကို မေးပြန်သတဲ့ ငန်္ဂီပုံကတော့ ရှိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အမှန်တကယ်ယောက်ဗျားဖြစ်ခဲ့သမို့ ဘယ်မှာနေတာကအစ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဒီအခါမှာ သူတို့နှစ်ဦးပြောဖြစ်တဲ့အကြောင်း အရာပဲကွယ့်။ ကဲ . . . မင်းတို့နားလည်ကြပြီလား . . .”

အလက်တွေကိုမှတ်ပြီး၊ နောက်ဆုံးတော့ သစ္ာမရှိတဲ့မိန်းမကို မေးတာပေါ့။ ဒီအခါမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူအမည်၊ သူနေရပ်၊ သူမိဘတွေရဲ့အမည်ကိုပါ ပြောပြတာပေါ့ . . .”

“ဒါဆို . . . ဟိုလူ လူလိမ့်ဆိုတာ ပေါ်ပြီပေါ့နော် . . .”

“ဒါပေါ့ ကြွက်ကလေးရယ်၊ ဒီအခါမှာ စောစောက ငန်္ဂီပုံနဲ့ ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်တို့ရဲ့ စကားတွေကို ပရိသတ်ကမှတ်သား ထားတာကိုး၊ ခုပြောပြတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့စကားနဲ့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ သူခမိန်လေးက ပြောလိုက်တော့ ပရိသတ်အားလုံးက ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်ကို မယားခါးလို့ ဂိုင်းပြီးပြောကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒီအခါမှာ ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်လည်း မဖြင့်တော့ဘဲ ဝန်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ဒီအခါမှာ သူများသားမယားကို ပြစ်မှားဖို့ကျူးလွန်တဲ့ ငင်္ဂီဒ္ဓရှည်ကို အပြစ်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွယ်။ ကဲ . . . ဒါကတော့ သူများသားမယားကို ပြစ်မှားရင် ဘယ်တော့မှ လိမ့်လိုသာလို့မရဘူး၊ အပြစ်ရှေ့မှာ သေချာတယ်ဆုံးတဲ့အကြောင်း အရာပဲကွယ့်။ ကဲ . . . မင်းတို့နားလည်ကြပြီလား . . .”

“နားလည်ပါပြီ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . နောက်တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ တို့ရှာမှာ လွှန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက လေးစားလောက်တဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောချင်တာကဲ့”

“ဘယ်သူလဲ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . သူကတော့ မနှိုတော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ နာမည်က မောင်သီလတဲ့ သူက ရှိုးသားတယ်၊ ဖြောင့်မတ်တယ်၊ ကံငါးပါးကို

၁၃၆ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ပါတစ်သင်း

ခါးဝတ်ပုံဆိုးလို မြှေသပေါက္ခာယ်၊ သူ့အကြောင်း တို့ရွှာရော၊
တခြားရွှာတွေမှာပါ ပြောလို့မဆုံးဘူးကွယ်၊ အေး
ဒီ မောင်သီလလေးအကြောင်းက ဒီလိုကဲ့”

ဘွားရွှေလသည် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်နားရင်း
ရေရှေးကြမ်းတစ်ခုကို ငှဲ့သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့
စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“မောင်သီလမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ရမယ့်ချစ်သူ
ရှိတယ်ကဲ့၊ သူကလေးရဲ့ နာမည်ကတော့ မြောမှာတဲ့ သိပ်လှု
သိပ်ချောတဲ့မိန်းကလေးပေါက္ခာယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက
မောင်သီလလေးဟာ အရမ်းကို ဆင်းရဲတာကဲ့၊ သူဟာ မြောမှာ
တို့ရဲ့အဖော်ပိုင်တဲ့အလုပ်မှာဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာကဲ့၊ ဒီတော့
မြောမှာမိဘတွေက မောင်သီလနဲ့သဘောမထူးဘူးပေါက္ခာယ်၊
ဒါကြောင့်လည်း မြောမှာမိဘတွေဟာ တခြားရွှာက သူငြေးသား
တစ်ဦးနဲ့ ထိမ်းမြားပေးဖို့ ဒီစဉ်သတဲ့”

“ဟင် . . . ဒါဆို မောင်သီလလေး သနားပါတယ်
ဘွားရွှေလရယ်နော်”

“အေးပေါက္ခာယ် မောင်သီလခများ ကျေးဇူးရှင်မိ ပြန်မပြာ
ရတာနဲ့ သူဟာ ချစ်သူကို တစ်ပါးလက်ထဲအပ်ရမှာဆိုတော့
ရင်နာလို့မဆုံးဘူးပေါက္ခာယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနောက်မှာပဲ မောင်သီလ
လေးပောက်သွားသတဲ့ . . . ”

“ဟုတ်လား ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အဲဒီလိုပျောက်သွားတော့ မြောမှာခများ မချစ်
မနှစ်သက်သူကို ယူလိုက်ရတာပေါ့၊ အဲဒီလို ယူလိုက်ရတဲ့

စတုထဲလရောင်

၁၃၇

အခါမှာ ယောကျားက တအားဆိုးတာကဲ့၊ အရက်ကို မိုးမွန်
အောင်သောက်၊ လောင်းကစားလုပ် ကြက်တိုက်နဲ့ မကောင်းမှု
မှုန်သမျှအကုန်လုပ်တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ပေပေတေတာလုပ်
လွန်းတော့ မကြောခင်မှာပဲ လောင်းကစားပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ပါး
သူရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်၊ ပြောရရင် မြောမှာဟာ
မောင်သီလကို ရှာခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီလို ရှာရင်း ရှာရင်း တစ်နောတော့
မြစ်ဆိပ်ဘက်အရောက်မှာ လျှေတစ်စင်းလုံး ငှားပြီး တစ်ဖက်
ကမ်းကူးဖို့ပြင်သတဲ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ လျှေကလေး စီးအလာမှာ
မြစ်လယ်ရောက်တော့ မြောမှာက သူ့အကြောင်း တချို့
တစ်ဝက်ကို လျှေသမားကြီးသီအောင် ပြောပြလိုက်တာပေါ့၊
ဒီအခါမှာ လျှေသမားကြီးက သူ့ခေါင်းပေါ်က ခမောက်ကြီးကို
ချွတ်ပြလိုက်တော့ မောင်သီလဖြစ်နေမှုနဲ့ မြောမှာသိသွားသတဲ့”

“ဒါဆို သူ့တို့နှစ်ယောက် သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာပေါ့နော်
ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါက္ခာယ်၊ ဒါပေမယ့် မြောမှာက သူ့ယောကျားဆုံးသွား
တာကို ထည့်မပြောခဲ့ဘူးကဲ့၊ ဒါကြောင့် မောင်သီလက ချစ်သူ
အပေါ် လိုက်လိုက်လျောလျောလျောမဆက်ဆံ့ဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ငါးပါးသီလကို အမြဲတမ်းစောင့်ထိန်းခဲ့လိုပေါက္ခာယ်၊
ဒီလိုနဲ့ မြောမှာက မောင်သီလကို ‘ရှင် ကျွန်းမကိုချစ်သေးလား၊
ကျွန်းမနဲ့အတူ မနေချင်ဘူးလား’ နဲ့ မေးတော့ မောင်သီလက
တစ်ခုနှင့်မှုပြန်မပြောဘူးကဲ့၊ ဒီအခါမှာ မြောမှာက စိတ်ဆိုး
လာပြီး ရှင် ဒီလောက်တောင် စိမ်းကားလွန်းရင် ကျွန်းမှု မြစ်ထဲ

ခုန်ချသတ်သေမယ်လိုပြောတော့ မောင်သီလက မြှော်မွှာ
လေးကို ကြည့်ပြီး မင်း သတ်သေစရာမလိုဘူး၊ မင်းက ဝါကို
အတူမနေချင်ဘူးလားလို့ မေးခဲ့တယ်၊ အမှန်တော့ ကိုယ့်
ချုပ်သူနဲ့နေချင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မသင့်တော်တော့တဲ့ ငါပဲ
မြစ်ထဲခုန်ချလိုက်ပါမယ် ပြောပြီး မြစ်ထဲကို ဝါန်းခနဲခုန်ချဆင်း
သွားတာ ပြန်ကို ပေါ်မလာတော့ဘူးကွုယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို မောင်သီလလေးက အဖြစ်မှန်ကို
မသိဘဲ သက်သက်မဲ့ သေသွားတာပေါ့နော် အဘွား”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ငါးပါးသီလကို အသက်
ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားသူမှို့ သူများ သားမယားကို မစောကား
ခံဘူး၊ ဒါကြောင့် အသက်သာ အသေခံမယ်ဆိုပြီး အခုလို
လုပ်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူချစ်သူရော၊ ရွာနှီး
ချုပ်စပ်ကလူတွေရော မောင်သီလကို တကယ့်သူတော်ကောင်း
လေးဆိုပြီး ပြောစမှတ် ပြုခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့်
လောကမှာ ဘွားရွှေလပြောတဲ့အချက်တွေသာ လုလုပြုပြု
စောင့်ထိန်းရင် သူတော်ကောင်းလေးတွေ ကျိုန်းသေဖြစ်ကြ
မှာပဲကဲ့! ဘွားရွှေလပြောတာ မှတ်မိကြလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ကြတာ
ပေါ့ကွယ်၊ နောက်ကျမှပဲ ပဋိမလရောင်ဖြစ်တဲ့ သူရာမရယ
ဆိုတဲ့ သေရည်သေရက်ကို မသုံးစွဲသင့်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောပြမယ်နော် . . .”

“က . . . ဒီတော့ ဟောဒီ သံပေါက်ကလေးကို လိုက်ဆို
ကြစမ်း . . .”

“ဟူတ်ကဲ့ အဘွား”

ဘွားရွှေလသည် သူတစ်ပါးသားမယားကို မပြစ်မှားရ
ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သံပေါက်ကို အောက်ပါအတိုင်း
ရွှေတွဲပြလိုက်လေ၏။

F သူတစ်ပါးအောင်သူ မပြစ်မှားနဲ့

ဒုက္ခခါးခါး တွေ့တတ်တယ် . . .”

F ကိုယ်စိတ်ဖြူစင် အမြင်မှန်တွေးလို့
သတိတရားလေး ထားရမယ် . . .”

F ကောင်းကျိုးမြော်မြင် မမောက်မှားနဲ့
သောကများစွာ တွေ့တတ်တယ် . . .”

F ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည် သီလမြိမ်
ဝင်ငရဲက လွတ်လိမ့်မယ် . . .”

F မှတ်ကွယ် . . . မှတ်ကွယ် . . .”

သူတို့အားလုံး ဘွားရွှေလ၏ သံပေါက်ကလေးကို
သုံးလေးခေါက်ပြုစင်တဲ့ အလွတ်ဆိုကြပြီးနောက် ဘွားရွှေလကို
ကန်တော့လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွာထိပ် အုန်းမောင်းသံကလည်း ခေါက်ပြီမြဲ
ဘွားရွှေလကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘွားရွှေလ ဘွားမယ်နော် . . .”

၁၄၀ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

“အေး . . . အေး . . . သွားကြ၊ သွားကြ၊ ဘွားရွှေလ
ပြောတဲ့အချက်တွေ မမေ့ကြနဲ့နော် . . .”

“ဟူတ်ကဲပါ ဘွားရွှေလ”

သူတို့အားလုံး ဘွားရွှေလကို နှိတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြ
လေတော့သည်။ ။



ပဋိမလာဓရာ၏

သေရည်သောက်လင့်၊ သင့်မသင့်၌ ရေခွင့်မသိ၊ ပျော်ရှိ
မေ့ရှုံး၊ ကျေးဇူးမဆပ်၊ ဟိရောတ္ထပ်ကင်း၊ ခပင်းများထို့၊
အကုသိုလ်ကို၊ မငြိုလွယ်စွာ၊ ပြကျင့်ရာသည်၊ ရှောင်က
အပြန် အကျိုးတည်း။ ။

အရှင်အောက်ဘိဝံသ
အမရပူရတော်မြို့ဆရာတော်

ဖိုးကုလားသည် ဖခ်ကြီးအလစ်တွင် အိမ်ခြေရင်းတွင်
ထောင်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ယူလိုက်၏။ အရက်က
လက်လေးသစ်ခန့်ရှိုးသေးသည်။ သူသည် အရက်ပုလင်းကို
အကျိုးအောက်ဝှက်ကာ အိမ်အပြင်သို့ အလျင်အမြန်တွက်
လိုက်၏။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် နွားတင်းကုပ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်ခဲ့၏။

“ကတော် . . . ကတော် . . .”

“ဟဲ . . . ကြက်နဲ့လေး မအော်စမ်းနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ပါက
သတ္တိရှိအောင် လုပ်မလိုကွာ”

“ကတော် . . . ကတော် . . .”

နွားစာခွက်နောက်ဘက် ထုတ်တန်းပေါ်တွင် ကြက်ဖလေး
တစ်ကောင် ဝပ်နော်။ လည်ဆံမွေးတွေးဖွားနှင့်အရောင်က
ကြေးနိရောင်သန်းနော်။ ဖိုးကုလားကို မြင်တော့ ကတော်။။
ကတော် လုပ်ကာ အသံပေးလိုက်သဖြင့် သူက ဟန့်လိုက်၏။

ထိုနောက် ကြက်ဖလေးကို အသာအယာဖမ်းယူလိုက်ပြီး
ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်၏။ အမိမကလူတွေ ပေါင်းထိုးက ပြန်မလာ
ကြသေး။ အဖေကတော့ ရောင်ညှိတိုက်ဖို့ အမိဝိုင်းအရှေ့
ဘက်တွင် လူည်းပြင်နော်။ ဖိုးကုလားအဖေက ချိတ္တးအဖေနှင့်
နှင့်လား၊ ငါလားပင် အရက်ကို တစ္ဆိတ်စွာတိသောက်တတ်၏။
ယခုလည်း အိမ်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခွက်ငွေ့သောက်ကာ ရေစည်
တိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နော်။

ဖိုးကုလားသည် သူ့ဖခင် အရက်ပုလင်းထားတတ်သည့်
နေရာကို မှတ်ထား၏။ စိတ်ထဲတွင် အရက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
အထူးအဆန်းခံစားနေရာ၏။ အရက်သောက်သည့်လူတိုင်း
မူးလာလျှင် အော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောတတ်သလို တွေ့သမျှ
လူကို ရှိက်မယ် ပုတ်မယ်နှင့် လူမြိုက်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွား
တတ်သည်ကို ဖိုးကုလား မကြာခဏမြင်ဖူးခဲ့၏။

ကြက်ပေါက်ဆိုသော်လည်း လွန်းကလေးက ရင်အုပ်
ကားကား၊ လည်ဆံမွေးဖွားဖွား ဒေါက်ကလည်း ပေမီဒေါက်မိ
အတက်ကလည်း ထွက်ကာစပေမယ့် သူနေ့တိုင်း ပုလင်းကဲ့
လေးနှင့် ချွှန်ပေးထားသဖြင့် ချွှန်ထက်နော်။ နှုတ်သီးကလည်း
သိန်းစွုန်းတစ်ကောင်အလားပင်။ သို့ပေသိ တွေ့သမျှကြက်

တွေ့ကို လွန်းကလေး ခေါင်းထိုးခံပြီး ထွက်ပြေးနေတာကို
ဖိုးကုလား အလိုမကျွဲ့။ အဆိုးဆုံးက ကြက်ဖတွေကို လွန်းကလေး
မြင်တာနှင့် ကြောက်ချေးပါနေတတ်သဖြင့် ဖိုးကုလား
အားမရ ၀၀၀။

ထိုကြောင့်လည်း လူတွေသောက်နေသည့်အရက်ကို
လွန်းကလေးအားတို့က်ဖို့ ကြံ့စည်းနေခြင်းဖြစ်၏။ လူတွေလိုပဲ
လွန်းကလေးလည်း မိုက်တိုက်တိုက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဖိုးကုလား
အယုံကြီးယုံနော်။

ယခုလည်း လွန်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက်ကာ
ယူလာသည့် ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ လက်ညှိုးကလေးနှင့်
ပိတ်လိုက်ပြီး လွန်းကလေး ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်၏။

အရက်ဝင်သွားသည့်နှင့် လွန်းကလေးမှာ တယူယူဖြစ်
နော်။ မြင်ကွင်းကြောင့် ဖိုးကုလား ဒေါ်သ ဖြစ်နော်။
လွန်းကလေး ဘာကြောင့်များ ခေါင်းတခါခါလုပ်နေရပါလိမ့်
စဉ်းစားလို့မရ ၀၀၀။

နောက်ဆုံး နှုတ်သီးကို အတင်းဖြေပြီးတိုက်ချုလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် လွန်းကလေး မင်းကြက်မှုက်ကြီးဖြစ်သွား
အောင်လုပ်တာကွဲ၊ အရက်ဝင်သွားရင် မင်းသတို့ရှိလာမှာ
ပေါကွဲ ဒီတော့ မင်းကို လိုက်လိုက်ခွပ်နေတဲ့ ကောင်ကြီးတွေ့ကို
ပြန်ဆော်လိုက်စမ်း၊ ကြားလား ၀၀၀။”

၁၄၄ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဖျိတစ်သင်း

ဖိုးကုလား လွန်းကလေးနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။ သူစကားကို လွန်းကလေးသည် နားလည်ပုံမရ။ ခေါင်းတာခါခါနှင့် တဒ္ဓတ်အုံတ်အော်ဟစ်နော်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ လွန်းကလေးရ မူးလာပြီလား၊ အေး။ ဒါမှ မင်းသတ္တိရှိလာမှာကွဲ”

လွန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ဖိုးကုလား သဘောကျနော်၏။ ထိုစဉ် လွန်းကလေးသည် ဖိုးကုလားရင်ခွင်ထဲမှ ဖျော်ခနဲခုန် ထွက်လိုက်၏။

“ဘာ။ ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ”

မြင်ကွင်းကြောင့် ဖိုးကုလား အုံညွှား၏။ လွန်းကလေး သည်တောင်ပဲကို တဖျော်ဖျော်ခတ်ရင်း သံသေးသံကြောင်နှင့် တွန်လိုက်၏။ ဖိုးကုလားမှာ လွန်းကလေးအသွင်သဏ္ဌာန်ကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်ပြီကွဲ ဒါမှ လွန်းကလေးကွဲ လာ။ လာ”

“ကတော်။ ကတော်”

“လာပါကွဲ”

လွန်းကလေးသည် သူ့ကိုစောင်းငန်းစောင်းငန်းလုပ်နော်၏။ ဖိုးကုလားသည် လွန်းကလေးအနားသို့ ကပ်ကာ ဖမ်းမည့် လုပ်လိုက်၏။

“ကော်။ ကော်။ ကတော်”

“ဟောကော်။”

“ဂုစ် ဖောင်း။ ဖောင်း။”

ပဋိမလရောင်

၁၄၅

“အောင်မယ်လေးဗျာ။ . . .”

အနားကပ်လာသည်နှင့် ယိုင်တိယိုင်ထိုးဖြစ်နေသော လွန်းကလေးက သူ့ကိုနှုတ်သီးဖြင့်လျမ်းပေါက်ခါ ဖျော်ခနဲခုန် ခွပ်လိုက်၏။ ရှုတ်တရက်မြို့ ဖိုးကုလားမရှောင်သာ။ နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ လွန်းကလေးသည် တကော်ကော် အော်ရင်း စည်းရီးဘေးရှိ ချုပ်ပဲထဲသို့ ပြေးဝင်းသွား၏။ ထိုစဉ် ဖိုးကုလားဖောင်မှာ ရေစည်တိုက်ထွက်မည့်အလုပ်တွင် သားဖြစ်သူ၏အော်သံကြောင့် စိတ်ပူးသွား၏။

“ဟောကော်။ ဖိုးကုလား ဘာဖြစ်တာလဲကွဲ”

“အား။ ကျတ် ကျတ်”

“ဘာ။ ဒီကော် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်”

ဖောင်ဖြစ်သူ ကိုပေတိုးသည် ဖိုးကုလားအသံကို နွားတင်းကုပ်ထဲမှုကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖိုးရိမ်သွား၏။ ထိုကြောင့် လျည်းပေါ်မှလွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အပြေးရောက်လာ၏။

“ဟော။ ဟော ဖိုးကုလား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို။ ဟို လွန်းကလေး ခွပ်လို့”

“ဘာကွဲ”

“ဟုတ်တယ်အဖော် ကျွန်တော့ကို လွန်းကလေးခွပ်လို့ပျော်”

“ဘာ။ ဒီကော် မဟုတ်တာတွေ ပြောပြန်ပြီကွာ့ မင်းကြက်ကသတ္တိရှိတဲ့ကောင်မှုမဟုတ်တာ”

“အဖောကလည်းဗျာ ကျွေပ်ပြောတာ ယုံစမ်းပါ”

“ခု လွန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ဟို ဘယ်ရောက်သွားလည်း မသိဘူးဘု.. . .”

သူတို့သားအဖ လွန်းကလေးကို တစ်ပိုင်းလုံးလှည့်ပတ်၍ ရှာကြည့်စဉ် လွန်းကလေးမှာ ရွာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် သူကို အမြတ်စိုးအနိုင်ကျင့်တတ်သော ကြက်သားအုပ်မ ကြီးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် အတင်းပြေးဝင်ခွပ်လိုက်၏။ ကြက်မ ကြီးမှာ လွန်းကလေး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လွှာ့ထွက်သွားသလို ကလေးတွေ အားလုံးလည်း တောင်ပြေး၊ မြောက်ပြေးနှင့် အော်ဟစ်ဆူညံကုန်၏။

ထိုအသံကြောင့် ကြက်သားအုပ်မပိုင်ရှင် ဒေါ်လုံးတင်ကြီး တစ်ယောက်ပြေးဆင်းလာပြီး လွန်းကလေးကို အတင်းလိုက် ရှိရှိ၏။ လွန်းကလေးက သူ့အနားတုတ်တစ်ချောင်းနှင့်ရောက်လာသော ဒေါ်လုံးတင်၏ ရှိရှိချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး အလစ်တွင် ပြေးခွဲ့လိုက်၏။

“ဂုစ် ဖောင်း”

“အမလေးတော်”

ခြေသလုံးသားအစ်အစီကြီးမှာ လွန်းကလေး၏ နှုတ်သီး ဒက်ကြောင့် ထူးသွား၏။ လက်ထဲကတူတ်နှင့် ရှိရှိမည်လုပ်သော်လည်း လွန်းကလေးက သုံးလေးချက်ခုနှင့်ခွဲ့လိုက်သဖြင့် ဒေါ်လုံးတင်ကြီးလည်း အော်ဟစ်ပြေးရလေတော့၏။

ထိုစဉ် လွန်းကလေးသည် ဒေါ်လုံးတင်တို့အိမ်ရှေ့မှနေ၍ ပြေးထွက်သွားရာ ကလေးတစ်အုပ်နှင့် တွေ့ပြန်၏။ ကလေးတစ်အုပ်ဆုံးသည်မှာ အောင်ပုံတို့လူစုဖြစ်၏။

လွန်းကလေးကိုမြင်တော့ သူတို့လူစုအတင်းဖမ်းမည် အလုပ်တွင် လွန်းကလေးက နီးရာကိုပြန်ခံပြုနေသဖြင့် အောင်ပုံတို့လူစုလည်း ကြောက်ပါပြီဗျူ လို့အော်ဟစ်ပြေးကုန်ကြ၏။

လွန်းကလေးသည် အောင်ပုံတို့လူစုပြီးသည်နှင့် ရွာလမ်းမဘေးရှိ ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်တွင် ငိုက်မျဉ်းနေသော နားပြာကြီး၏ ဖင်ပိုင်းကို အပြေးခွဲ့ပစ်လိုက်၏။

နားပြာကြီးမှာ ရှုတ်တရက်မို့ အလန်တကြားအော်ဟစ်ပြီး ထလိုက်၏။ ထိုနောက် လွန်းကလေးကို ချိန်ပြန်ခွေ့မည်လုပ်ရာ လွန်းကလေး တောင်ပုံနှစ်ဖက်ကို တဖျော်ဖျော်ခတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွား၏။

ထိုစဉ် လွန်းကလေးလုပ်ရပ်က တစ်ရပ်လုံးပျုံနဲ့ သွား၏။ လွန်းကလေးကို ကြက်ရှုးပုံသည်ဟု ထင်ကုန်ကြ၏။ ထိုကြောင့်လည်း အော်သံဒေါ်သံတွေ့နှင့် ဆူညံကုန်၏။

လွန်းကလေးမှာ စည်းရိုးတစ်ခုပေါ် ခုန်တက်လိုက်ရာ တန်းပေါ်မရောက်ဘဲ ချံပြတ်ထဲထိုးကျသွား၏။ ထိုအခါ သူကျသွားသည့်နေရာမှာ ဦးလေးပန်းခင်၏ ဒွေးကြီးဂုတ်ကျား အိပ်ပျော်နေသောနေရာဖြစ်ရာ အသံကြောင့် ဂုတ်ကျားမှာလည်း လန်နိုးလာ၏။

“ဂုတ်... ဂုတ်... ဂုတ်”

“ကတော်... ကတော်”

“ဂုစ်... ဖောင်း”

“ကိန် ကိန် ဝေါင်း ဝေါင်း”

၁၄၈ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

ဂုတ်ကျားက လွန်းကလေးကို အတင်းထိုးဟောင်း၏။
ထိုအခါ လွန်းကလေးက တောင်ပံ့တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး
ဂုတ်ကျားမျက်နှာကို အတင်းခုန်ခွပ်လိုက်၏။

ဂုတ်ကျားခမျာ နာလွန်းသဖြင့် တကိန်ကိန်နှင့် အော်သွား၏။
လွန်းကလေးက နောက်မဆုတ် သုံးလေးချက်ခွပ်နေ၏။

တစ်ချိန်တွင် လွန်းကလေး၏ နှုတ်သီးကြီးက ဂုတ်ကျား၏
ညာဘက်ရှိ မျက်စိကို ဆိတ်မိသွားရာ ဂုတ်ကျားမှာ ဒေါသ
တကြီးဖြစ်လာပြီး လွန်းကလေးကို အတင်းထိုးကိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ လွန်းကလေး၏ ညာဘက်တောင်ပံ့မှာ ဂုတ်ကျား၏
ပါးစပ်ထဲရောက်သွား၏။ ဂုတ်ကျားသည် အတောင်ပံ့ကို တအား
ခဲထား၏။ လွန်းကလေးမှာ ကတော် ကတော်နှင့် အော်ရင်း
အတင်းရှုန်းနေ၏။

ဂုတ်ကျားက အလွှတ်မပေး။ ထိုစဉ် ဦးလေးပန်းခင်
ရောက်လာပြီး ဂုတ်ကျားကို အတင်းတွန်းလွှုပ်နေ၏။ သို့သော်
ဂုတ်ကျားက လွန်းကလေး၏တောင်ပံ့ကို အလွှတ်မပေးဘဲ
ကိုက်လိုက်ရာ တောင်ပံ့တစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွား၏။

ဦးလေးပန်းခင်က အတင်းရှုက်တွေ့မှုဘဲ ဂုတ်ကျားသည်
လွန်းကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ လွန်းကလေးခမျာ မြေပြင်
ပေါ်တွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေ၏။ ဦးလေးပန်းခင်သည်
လွန်းကလေးကို ပွေ့ချိလိုက်၏။

တောင်ပံ့တစ်ဖက်မှာလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်နေ၏။
ဂုတ်ကျားမှာ မျက်လုံးတစ်လုံး ပေါက်သွားသဖြင့် တစီအီနှင့်

ပဋိမလရောင်

လည်းညာနေရ၏။ ဦးလေးပန်းခင်သည် လွန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း
အုံသွေ့နေ၏။ ခွေးတွေ၊ နွားတွေ၊ လူတွေကိုပါ ခွံပဲခဲ့သဖြင့်
စိတ်ထဲတွင် မသက်။ ထိုကြောင့် လွန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံးကို
နမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရက်နှုန်းရ၏။

“ဟာ... ဘယ်သူများ ဒီကြက်ကလေးကို အရက်တိုက်
ထားပါလိမ့် သော်... ဒါကြောင့် တွေ့ရာမြင်ရာကို လိုက်ခွပ်
နေတာကိုး ခက်ပါက္ခာ၊ ဟေ့... ဖို့ကုလား ဟေ့... ဖို့ကုလား
မင်းကြက်ကလေးဒီမှာဟေ့...”

ဦးလေးပန်းခင်သည် လွန်းကလေးကို မြင်သည်နှင့်
ဖို့ကုလား၏ ကြက်ကလေးမှန်းသိနေ၏။ ထိုကြောင့်လည်း
လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ မကြာခင် ဖို့ကုလား အပြေးရောက်လာ၏။

လွန်းကလေးကိုမြင်တွေ့ သူစိတ်မကောင်း။ တောင်ပံ့
တစ်ဖက်ကကျိုးနေပြီး အောက်သွှေ့ကားကျနေ၏။

“ဒါ... မင်းကြက်မဟုတ်လား”

“ဟင်... ဟုတ်ပါတယ ဦးလေးပန်းခင်”

“ဟာ... နေစမ်းပါဦး ဖို့ကုလားရဲ့ မင်းဒီကြက်ကလေးကို
အရက်တွေ့တိုက်ထားတယ မဟုတ်လား”

“ဗျာ...”

“မေးတာဖြေလေကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ ဦးလေးပန်းခင်”

“ဟေ့... ကြံကြံဖန်ဖန် ဖို့ကုလားရာ၊ မင်းကဘာလို့
ဒီလိုလုပ်တာလဲကွာ”

၁၅၀ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဖျိတစ်သင်း

“ဟို.. ဟို လွန်းကလေးကို သတ္တိတွေရှိ ရှိလာအောင်ပါ ဦးလေးပန်းခင်”

“ဘာကွဲ.. သတ္တိ ဟူတ်လား”

ဖို့ကုလားသည် လွန်းကလေးကို ဘုရားကြောင့်အရက်တိုက် ရသည်ကို ပြောပြလိုက်၏။ သူ့စကားကြားတော့ ဦးလေး ပန်းခင်မှာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေ၏။

“အို.. မဟုတ်တာ ဖို့ကုလားရယ် မင်းတော့ လွှဲနေ ပြီဟေး၊ ကဲ ရော့၊ ကဲ ရော့ လွန်းကလေးလည်း သေများ သေပြီလားမသိဘူး”

ဦးလေးပန်းခင်သည် လွန်းကလေးကို ဖို့ကုလားလက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဖို့ကုလားသည် သူ့ကြောက်ကလေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။ တောင်ပံာတစ်ခုလုံး သွေးတွေ့ခဲ့စို့နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

ဖို့ကုလားသည် လွန်းကလေးကို မပိုက်ခဲ့ပိုက်ခဲ့နှင့်ပိုက်ကာ အိမ်ဘက်ပြန်လာ၏။ လမ်းတစ်ဝါက်အရောက်တွင် လွန်းကလေး ခများ ဂုတ်ကျားကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သွေးထွေက်လွန်ကာ သေဆုံးသွား၏။

ဖို့ကုလားမှာ လွန်းကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိ၏။ ဖခင်လုပ်သူမှာလည်း သူ့ကိုဆူလိုက်သည်မှာ ရစရာ ပင်မရှိတော့။ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဖို့ကုလားနှင့်လွန်းကလေး တို့ကိုစွာက ပွာက်လောညာသွား၏။

ပွဲမလရော်

၁၅၁

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ဖိုးကုလားတစ်ယောက် ဘွားရွှေလ၏ ကြေးစည်သံကြားသဖြင့် လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ထွေက်လာ၏။ ထွေက်သာထွေက်လာသည် စိတ်ကပါသည်တော့ မဟုတ်ပါခြား။

သူရောက်ရှိသွားစဉ် လူတွေစံနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဝတ် ပြုလိုက်ကြပြီး၊ ပြီးသည်နှင့် စာအမေးအဖြေ လုပ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဘွားရွှေလသည် မှန်ကုပ်ကုပ်လုပ်နေသော ဖိုးကုလားကို လှမ်းချေလိုက်သည်။

“ဟဲ.. လူကလေး ဖိုးကုလား”

“ဗျာ.. ဘွားရွှေလ”

“မနက်က မင်း ကြောက်ကလေးကို အတင်းအရက်တိုက် တယ်ဆို..”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ် အဘွား”

“ဟော.. ဘာကြောင့်များလဲကဲ့”

“ဟို.. သူက သတ္တိမရှိတော့ အဖွဲ့လိုပဲ အရက် သောက်ပြီး သတ္တိရှိလာမယ်ထင်တာနဲ့ အရက်တိုက်တာပါ အဘွား”

“ဘုရား.. ဘုရား မကြံအပ်တာကွယ်၊ နေပါဦး မင်း ကြောက်ကလေးသေပြီ မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ် အဘွား”

“အေး.. ပါကြားတာတော့ ခွေးတစ်ကောင်မျက်လုံး ပေါက်သွားတယ် ကြားတယ်၊ အောင်ပုတိလူစု အခွဲခံရတယ်။

၁၅၂ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဖျိတစ်သင်း

ရွာထဲမှာလည်း မင်းကြက်ကလေးကြောင့် ကမ္ဘာပျက်သလို
ဖြစ်သွားတယ်တဲ့ ဟူတ်လား”

“ဟူတ်ပါတယ် အဘွား”

“ဘာလို ဒီလိုလုပ်ရတာလည်းကွယ်၊ ဘာလ အရက်
တိုက်ရင်မိုက်သွေးဝင်ပြီး သတိတွေရှိလာမယ် မင်းထင်သလား”

“ဟူတ်... ဟူတ်ကဲ့”

“ဘုရား... ဘုရား မင်းမှားနေပြီ ဖိုးကုလားရဲ့ မင်းအယူ
အဆတွေမှားနေပြီကဲ့၊ ဒါ သတိမဟုတ်ဘွဲ့ကဲ့၊ မင်းအယူ
အဆတွေ တစ်လွှဲဆံပင်ကောင်းနေပါလားကွယ်”

“များ... ဘာ ဘာဖြစ်လိုလဲ အဘွား”

ဖိုးကုလားရောချိတ္ထဲပါ ဘွဲ့ရွှေလ၏ စကားကို နားမလည်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ စင်စစ် သူတို့ဖောင်များသည် အရက်
သောက်ပြီးသည်နှင့် သွေးဆိုးတတ်ကြ၏။

အော်ဟစ်ဆဲဆိုကာ ရွာလည်ပြီး ရန်ဖြစ်တတ်၏။ ထိုပြင်
ဖောင်ကြီးနှင့်အရက်သမားများကြား နေခဲ့ရသူများမှို့ အရက်ကို
ရဲဆေးဟုမှတ်ယူထားခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ ဘွဲ့ရွှေလ၏ စကား
တွေကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးအဲ ဖွဲ့နေကြ၏။ ထိုစဉ်
ဘွဲ့ရွှေလက -

“အင်း... အတော်ပဲကွယ်၊ ဘွဲ့ရွှေလကလည်း လူတွေ
စောင့်ထိန်းရမယ့်အချက် ငါးချက်ကို တစ်ချက်ခြင်း တစ်ချက်ခြင်း
ရှုံးပြဲ့တာ အသိပဲ ခုနောက်ဆုံးအချက် ပြောဖို့ကျေန်နေတယ်
အဲဒါအချက်က မူးယစ်သောရည်သောက်သုံးခြင်းကို စောင့်စည်း

ပွဲမလရောင်

၁၅၃

ရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကိုလည်း ပြောပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့
နားမလည်ကြသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖိုးကုလားရဲ့ အယူ
အဆတွေလွှဲမှားနေတာပေါ့ကဲ့၊ ကဲ့... နားထောင်ကြ၊ သတိ
ဆိုတာ ဆင်ခြင်တံ့တရားရှိရှိနဲ့ရဲရှင်စွန်လွှဲတိစိတ်ရှိသူကိုမှ သတိ
ရှိတယ်လို့ခေါ်တာကဲ့၊ ဥပမာ ဒီကနေ့ ရွှေ့တန်းမှာတို့ကိုခိုက်
နေကြတဲ့ တပ်မတော်သားကြီးတွေကိုကြည့်၊ သူတို့ဟာ
ကျယ်ဆံတွေ၊ အမြောက်တွေ၊ ဗုံးသီးတွေကြားမှာ စွန်စားဖြတ်
သန်းရင်း အသက်ပေးရပေးရ၊ အသွေးပေးရပေးရ တို့ကိုခိုက်
နေကြတယ်၊ ဒီလို စွန်စားစွန်လွှဲတ်ကြောတာ ဘုံးကြောင့်လဲ
တို့ပြည်သူပြည်သားတွေ အေးအေးချမ်းချမ်းနေလို့ရအောင်
ကာကွယ်စောင့်ရွှောက်တယ်ဆိုတဲ့ အသိတရားစိတ်ကြောင့်
ပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီစိတ်ကို သတိရှိတဲ့စိတ်၊ ခွန်အားရှိတဲ့
စိတ်လို့ခေါ်သကဲ့၊ ဒါပေမယ့် အရက်သောက်ရဲဆေးတင်ပြီး
သတိရှိတာကြတော့ ဆင်ခြင်တံ့တရားလုံးဝမပါတော့ဘွဲ့ကဲ့၊
သူဟာသောရည်မှုးယစ်မူရဲ့ ဆိုးကိုရှိုးအာန်သင်ကြောင့် အသိစိတ်
ကင်းဘွဲ့ဗီး ထင်ရှာလုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊ ပြောတတ်ကြတယ်၊
အဲဒီအခါမှာ သူများကိုရှိုးရဲတယ်၊ သတ်ရဲကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒါကို သတိလို့မခေါ်ဘွဲ့ကဲ့၊ လွှဲမှားတဲ့သတိ၊ ချိန်တဲ့ခွန်အား
ရှိတဲ့လူလို့ ခေါ်ရမယ်ကဲ့၊ အဲဒီလို့ သတိရှိတာမျိုးကို ဘယ်ပတ်
ဝန်းကျင်ကမှ လူစွမ်းကောင်းကြီးလို့ သတ်မှတ်မှာမဟုတ်ဘွဲ့၊
ဒါကြောင့် ဖိုးကုလား ယူဆထားသလို သူကြက်ကလေးကို
အရက်ဆိုတဲ့ရဲဆေးတင်ပြီး မိုက်ရွှေ့ရဲလုပ်ခိုင်းတာ တကယ်တော့

လွှဲမှားတဲ့အယူအဆပဲကဲ့! အမူးပြေသွားတော့ ကြောက်တဲ့ စိတ်ဝင်လာတတ်တယ်...”

“ဟင်... ဒါဆို စစ်သားကြီးတွေ လုံးဝမကြောက်ဘူး ပေါ့နော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သူတို့ရင်ထဲမှာ တိုင်းပြည့်နဲ့လူမျိုးအတွက် ဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်အသိကြောင့် ကြောက်စိတ်လုံးလုံးမရှိတော့ ဘူးကဲ့! ဒါကြောင့် သူတို့ကို အာဇာနည်ကြီးတွေ သူရဲကောင်းကြီးတွေလို့ လူတွေအားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြတာပေါ့ကွယ်၊ အေး... မင်းတို့မှတ်ထားဖိုက သေရည်အရက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးပြုမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူးကဲ့! ပြီးတော့ ဒီကနဲ့ ပေါ့ပေါက်လာတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေဟာလည်း အရက်ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ အရာပဲကဲ့”

“ဟို... ဘိန်းဖြူကို ပြောတာလား အဘွား”

“ဒါပေါ့ မိည္က်ရဲ့ အဲဒီဘိန်းဖြူကို တချို့က နံပါတ်ဖိုးလို ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ အလားတဲ့ ကုတ်ကင်း၊ မော်ဖင်း၊ ဖင်စီဒိုး အက်ဖိတ်မင်းဆိုတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေဟာလည်း လူတွေအားလုံး ဘဝတုံးသွားအောင် အသက်ဆုံးသွားအောင်၊ အသိဉာဏ်မိုက် မဲသွားအောင်လုပ်နိုင်တယ်ကဲ့! သူတို့ကို သောက်သုံးလိုက်တဲ့ အခါမှာ စောစောကအရက်သောက်သလိုပဲပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်သူ သတ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူဖြတ်ရမလဲနဲ့ အလွန်ပဲကြောက်စရာကောင်းတာကဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်... အင်း... ဒီမူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘွားရွှေလ ပြောချင်တာ ရှိသေးတယ်ကဲ့! အဘွား ဖြူရောက် တုန်းကပေါ့ကွယ်... । အဲဒီမှာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အမည်က ဒေါ်စိန်မြေသာတဲ့ ချမ်းသာလိုက် တာမှ ကားသုံးလေးစီး၊ တိုက်သုံးလေးလုံးနဲ့ကဲ့! တစ်ကိုယ်လုံး လည်းစိန်တွေက တဖိတ်ဖိတ်လက်လိုကဲ့! အဲဒီလို ချမ်းသာ လွှန်းတဲ့ ဒေါ်စိန်မြေသာမှာ ဖို့သည်းဆိုတဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ဖို့သည်းဟာ မိခင်ကြီးကလည်း အလိုလိုက်၊ အသိင်းအပိုင်းတစ်ခုလုံးကလည်း အလိုလိုက်ဆိုတော့ ဆိုချင် တိုင်းဆိုးတာပေါ့ကွယ်၊ အရွယ်ကလည်း ငယ်ငယ် ပိုက်ဆံ ကလည်း ရေလိုသုံးနိုင်ဖြူန်းနိုင်တာမို့ မို့မမြင်လေမမြင် ဖြစ်နေ တာပေါ့... । ဒီလိုလွှတ်ချင်တိုင်းလွတ်၊ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေ တာကို မအောင်သူက လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ခေတ်မိအောင် ခေတ်ရှေ့ပြီးအောင် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ ဝတ်တတ်၊ စားတတ်တာကဲ့! လက်ကြား ထဲမှာ အမြဲတမ်းကြည့်လိုက်ရင် စီးကရက်ကို ဘယ်တော့မှ မချေဘူး”

“ဟင်... စီးကရက် သောက်တယ်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ပြောရရင် လူကုတ်ထဲ လူချမ်းသာအသိင်း အပိုင်းမှာနေတဲ့ မိန်းမမို့ လူအထင်ကြီးအောင် စီးကရက်တွေ့ ဖွာလုပ်တတ်တာပေါ့”

“ဧည့်...”

“အေး... အဲဒီလိုနေလာလိုက်တာ ဖိုးသည်းလေးရဲ့ အခြေအနေဟာ တစ်နွေတခြား ဆိုးလာသက္ဍား၊ ပြောရရင် ဘွားရွှေလက ဖိုးသည်းတို့ကျောင်းက ကျောင်းဆရာမလေး ဒီတော့ ဖိုးသည်းအခြေအနေကို သူ့အမေသိအောင် ဘွားရွှေလ ကိုယ်တိုင် သွားပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟူတ်လား ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ်... အဲဒီလို ပြောခဲ့လိုလည်း သူ့အမေ ဒေါ်စိန်မြှုသာဟာ အဘွားကို မှန်းပြီး ကလေးကို ကျောင်းက ထုတ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လိုလဲ အဘွား”

“သွေ်... သူက သူ့သားမကောင်းကြောင်းပြော တာကို ကြိုက်မှုမကြိုက်ဘဲကွယ် အဘွားဟာ သားတပည့်တွေ ဒုက္ခတွေ့မှာဖိုးလို ပူပန်ပြီးပြောတာပဲကွယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ အဘွားလေ မျက်ရည်ကျိုး ကျောင်းကမထုတ်ဖို့ ပြောတာက္ဌား၊ ဒါပေမယ့် မရပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်စိန်မြှုသာဟာ သူ့သားလေးကို အဘွားတို့ကျောင်းထက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ကျောင်းကြီးမှာ သွားထားတယ်လေ”

“သွေ်...”

“အဲဒီလိုလည်းထားရေး ဖိုးသည်းဟာ အပေါင်းအသင်း ပိုစုံလာတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေများလာတော့ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အရှက်တွေ၊ လောင်းကစားတွေကအစ တတ်လာတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အရှက်ကတစ်ဆင့် မူးယစ်ဆေးဝါးစမ်းပြီး သုံးကြည့်တာ

ပေါ့ကွယ်၊ ပြောရရင် ဘိန်းဖြူဂို့ စီးကရက်ထဲထည့်ပြီးသောက် ကြည့်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုသောက်တာကို မအေလုပ်သူက မသိ ဘူးက္ဌား! အဲဒီလိုနဲ့ ခိုးသောက်ရင်း၊ ခိုးသောက်ရင်း ဘိန်းဖြူစွဲ သွားတာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ မအေကြီး မသိအောင်တစ်မျိုး၊ သိအောင်တစ်မျိုး ပိုက်ဆံတွေတောင်းတာပေါ့၊ ပိုက်ဆံမပေးရင် မရှိ၊ ရှိတာ အတင်းတောင်းတာက္ဌား”

“ဟင်... သိပ်မိုက်တာပဲနော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အဲဒီလိုဆုံးမိုက်လာတာကို မအေက ရရ မထားနိုင်ဘူးလေ၊ အလုပ်ကလည်း မအားမလုပ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလို ဖိုးသည်းလေးဟာ ဘိန်းဖြူစွဲလာတော့ မိခင်ကြီး ပိုက်ဆံတွေ မရ၊ ရအောင်ခိုးဝှက်ပြီး ဘိန်းဖြူစွဲလာတော့ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်လာရင်းနဲ့ တစ်နွေးမိခင်လုပ်သူက သတိထားမိလာတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံတွေကို သိသိ ရှုက်ရှုက်သိမ်းဆည်းတော့ ဖိုးသည်းဟာ ဘိန်းဖြူတန်ခိုးကြောင့် ဒေါသတွေဖြစ်နေတာပေါ့၊ ပြောရရင် ဘိန်းဖြူတစ်နွေးမသောက် ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်လာတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံ ရအောင် ဘယ်လိုကြံ့ရမလဲ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ သူငယ်ချင်း တွေရဲ့ အကြံ့ညက်ကြောင့် သူဟာ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွှာဖို့ ကြံ့စည်လိုက်သတဲ့ကွယ်”

“ဘာ... ဘာအမှုလဲ အဘွား”

“အေး . . . အမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူးကဲ့! သူဟာ စီးကရက်ထဲ ဘိန်းဖြူထည့်ပြီး၊ သူ့မိခင်ကြီး သောက်နေကျ စီးကရက်ဘူးထဲ လဲထည့်ခဲ့တယ်၊ ဒါအခါမှာ သူ့မိခင်ကြီးကတော့ မသိရှာဘူးပေါ့ကျယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဖိုးသည်းထည့်ထားတဲ့ ဘိန်းဖြူ စီးကရက်တွေကို တစ်လိပ်ချင်းတစ်လိပ် သောက်ရာက ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ဘိန်းဖြူအရသာကို စွဲမက်သွားတယ်လေ”

“ဟင် . . . ဟင် . . . ဒါဆို ဖိုးသည်းက သူ့အမေကို လိမ်လည်ပြီး ဒုက္ခပေးတာပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ကျယ် . . . အဲဒီလိုနဲ့ မိခင်ကြီးလည်း ဘိန်းဖြူ စွဲလာတော့ ဖိုးသည်းကို ဝယ်ခိုင်းတာပေါ့၊ ဖိုးသည်းကလည်း၊ မိခင်ကြီးထုတ်ပေးသမျှ ပိုက်ဆံနဲ့ ဘိန်းဖြူဝယ်၊ သူလည်းသောက် သူငယ်ချင်းတွေ့လည်းသောက် မအောက်လည်း တိုက်နဲ့ ကြောက်ခမန်းလိုလို ဆုံးပါးကုန်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ဆုံးဆုံးပါးဝါး ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဖိုးသည်းလေးရဲ့ အခြေအနေဟာ အတော့ကို ဆိုးနေပြီကဲ့၊ မိခင်ကြီး ဒေါ်စိန်မြှုသာခများလည်း ကျွန်းမာရေး နိုဂိုကတည်းက မကောင်းတာမ့်၊ ဘိန်းဖြူလည်း စွဲရော အစားအသောက်ကိုတောင် မစားမသောက်တော့ဘဲ ဘိန်းဖြူမှ ဘိန်းဖြူ ဖြစ်လာတယ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ ဘိန်းဖြူစိတ်နဲ့ ဒေါ်စိန်မြှုသာတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပဲ၊ နိုဂိုတုန်းက ဝဝဖြီးဖြီး ခန့်ခန့်ညားညားရှိတဲ့ ဒေါ်စိန်မြှုသာဟာ ယူပစ်လိုက်သလိုပဲ တစ်ခါတည်းကို ပိန်းချုံး

ပြားချပ်သွားတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေလည်း ကုန်လုမတတ်ဖြစ်နေပြီလေ၊ အလုပ်လည်းမလုပ်နိုင်၊ ရှိသမျှ တွေ့လည်းရောင်းချုပြီး၊ ဘိန်းဖြူကိုပဲစွဲစွဲလမ်းလမ်း လုပ်နေကြတော့ အဲဒီလို ဒုက္ခကြောင့် နောက်ဆုံး ဒေါ်စိန်မြှုသာလည်း မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ပြီး အသက်ပါ ဆုံးတာပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . သနားစရာပဲ ဘွားရွှေလရယ်”

“ဒါပေါ့ကျယ်၊ အဲဒီလို မအော်ဆုံးတာကို ဖိုးသည်းက ဝရှု မထားနိုင်ဘူး၊ ဘိန်းဖြူသောက်လိုကောင်းတုန်း ဒီအချိန်မှာ ရဲအဖွဲ့က သတင်းရသွားပြီး ဖိုးသည်းကို တက်ဖမ်းတော့ သူတို့ အားလုံး ဘိန်းဖြူပိုက်တွေ၊ အပ်တွေ၊ ဆေးမှုနှင့်တွေနဲ့ မိသွား တယ်လေ၊ သူထောင်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိခင်ဒေါ်စိန်မြှုသာရဲ့ အသုဘချလိုက်ရတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်မှုပဲ ဖိုးသည်းဟာ နောင်တတရားရတယ်လေ၊ ဘိန်းဖြူကြောင့် သူ့မိခင်ကို သူသတ်သလိုဖြစ်သွားပါလားလို့ သတိတရား ရလာသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အချိန်က နှောင်းနေပြီလေ . . . ”

“ဒါ ဟုတ်တာပေါ့ ဘွားရွှေလရယ်”

“အေး . . . ဖိုးသည်းလေးဟာ ထောင်ထဲလည်းရောက်ရော သူ့အပြစ်တွေ သူသတိရလာပြီး၊ အကြီးအကျယ်ခံစားနေရတာပေါ့ ပြီးတော့ ဘိန်းဖြူမသောင်ရရင် မနေနိုင်တဲ့အဖြစ်မို့ သူဟာ ထောင်ထဲမှာ လူးလူးလှိုမ့်လှိုမ့် ခံစားနေရတာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးသည်းကို ထောင်ဆေးရုံတင်ပြီး

ကုသပေမယ့် မရတော့ဘူးကဲ့! ဘိန်းဖြူက ကျွမ်းနေဖြူ အနိုင်တွေ၊ အရေတွေ ဆွေးမြေးနေပြီကဲ့ . . . ”

“ဟင် . . . ကြောက်စရာကြီးနော် . . . ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ ဆေးရုက် ဆရာဝန်တွေ ကြိုးစား ကုပေမယ့် ဖိုးသည်းခမျှ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ပဲ ကျွန်တော့တာ ပေါ့ကွယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှ မစားမသောက်တော့ပဲ သူဟာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ . . . ”

“ဟင် . . . သနားပါတယ် ဘွားရွှေလရယ်”

“အေး . . . အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွယ် ‘မူးယစ် သေရည် တစ်တို့မိုက လူပြည်ကျေခိုင်း ခြေလှမ်းပြင်’ တဲ့ အဲဒီ ကဗျာလေးလိုပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို မူးယစ်သေရည်ကို တစ်တို့တစ်ပေါက်သောက်စို့လိုက်တာနဲ့ သေရွာကို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲကဲ့ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

“အေး . . . အဲဒါကြောင့် သေရည်မူးတဲ့စိတ်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ရဲစိတ်ဟာ တစ်လွှာဆံပင်ကောင်းတဲ့စိတ်ကဲ့! ပြစ်မှ မကင်းတဲ့စိတ်ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီစိတ်ရှိလာပြီဆိုရင် ထောင်ကျကျ တန်းကျကျ သေသေကျကျကျ မပူးတော့ဘူးကဲ့! ဒါကြောင့် မင်းတို့အတွက် ရှောင်အပ်တဲ့တရားပေါ့ကွယ်၊ ဘွားရွှေလပြောတာ နားလည်ပြီလား ဖိုးကုလား . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ သားအမှားလုပ်မိပါတယ်အဘွား”

“အေး . . . သတိထားပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ ဘွားရွှေလ မင်းတို့ကို ပြောပြီးမယ်၊ တစ်ချိန်တစ်ချိန်းက တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးရှိသာ့ကဲ့! သူဟာ အစားအသောက် လည်းကျိုးသလို သေရည်သေရက်တွေကိုလည်း မက်မက် မောမောသောက်တာကဲ့! ပြီးတော့ အရက်သောက်ရင် သူဟာ အသားပါမှ စားချင်သောက်ချင် မြည်းချင်တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ သူ အရက်မြည်းဖို့ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်တွေက စိစဉ်ပေးရတာပေါ့! ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးက အရက်သောက်ပြီဆို အမြည်းက အသားပါမြဖြစ်တာကဲ့! ဒီလိုနဲ့ တစ်နွေး ဘုရင်ကြီးဟာ အရက်သောင်းရင်းနဲ့မြည်းဖို့ အသားပန်းကန်ကိုရှာတော့ အသားတုံးတစ်ဘက်မှ မတွေ့တာနဲ့ စားတော်ချက်ကို ခေါ်ပြီး မေးတာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလိုမေးတဲ့အခါမှာတော့ စားတော်ချက်က -

“စားတော်ချက်ဆိုတာ ဘာလဲအဘွား”

“သော် . . . စားတော်ချက်ဆိုတာ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက် တဲ့လူပေါ့ကွယ်”

“သော် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“အေး . . . အဲဒီလိုလည်းမေးရော စားတော်ချက်က ဘုရင်ကြီးကို ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ ဒီနောက် ဥပုသံနေ့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဈေးထဲမှာ အသားငါး လုံးဝမရောင်း ပါဘူး၊ သတ္တဝါတွေကို မသတ်မဖြတ်တာမို့ အသားလုံးဝ ဝယ်လို့မရဘူး၊ ပြောသတဲ့ ဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးက တအား

စိတ်ဆိုးတာပေါ့၊ ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်တော့ဟစ်တော့တာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလည်း ကဲ့ရောန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး တုန်လှပ်သွားတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ ဘူရင်ကြီးက အရက်လည်း အတော်ကို မူးနေပြီကဲ့၊ အသိတရားလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို ဆူပူအော်ဟစ်နေတဲ့အသံကြောင့် မိဖုရား အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဘူရင့်သားတော်ကလည်း လန်းပြီး ငိုတာပေါ့၊ အမှုန်တော့ ဘူရင်ကြီးက သူ့သားလေးကို တအားချိတာကဲ့၊ အဲဒီလို ချိတ်ပေမယ့် အရက်မူးလာတော့ ဘူရင်ကြီးဟာ လူစိတ်ပျောက်သွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့်စောစောက ငိုတဲ့အသံက ဘယ်သူ့အသံလဲ၊ အဲဒီ ငိုနေတဲ့သူရဲ့အသားကို ငါစားချင်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ ဘူရင့်မိဖုရားရော၊ မှုံးကြီးမတ်ရာတွေကပါ သားတော်လေးဖြစ်ကြောင်းရိုင်းဝန်းတောင်းပန်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘူရင်ကြီးက အသိစိတ်ကင်းလွတ်နေတာမို့ ငိုနေတဲ့သူ့သားလေးကို အတင်းသတ်ဖြတ်ခိုင်းလိုက်သတဲ့ . . . ”

“ဟာ . . . ရက်စက်လိုက်တာနော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အရက်ကြောင့် အသိစိတ်ကင်းသွားတာပေါ့ ဒီလိုနဲ့ အားလုံးကလည်း မတတ်သာတော့ပဲ ဘူရင်အမိန့်ကြောင့်သားတော်လေးကို သတ်ဖြတ်ပြီး ဘူရင်ကြီးမြည်းဖို့ အသားတွေချက်ပေးလိုက်သတဲ့၊ ဒီအခါမှာ ဘူရင်ကြီးက သူ့သားရဲ့အသားမှုန်းမသိဘူးပေါ့ကွယ်၊ အရက်နဲ့ မြို့န်ရည်ယူက်ရည်စားသောက်တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ မူးမူးနဲ့အိပ်ပျော်သွားပြီး

နောက်တစ်နေ့ မိုးလည်းလင်းရော သားတော်လေးကို ချိဖို့ရှာတော့ မပြင်ရတာနဲ့ မိဖုရားကိုမေးတာပေါ့ ဒီအခါမှာ မိဖုရားကြီးက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စဉ် ပြောပြတာပေါ့ ဒီအခါမှာ ဘူရင်ကြီးဟာ အကြီးအကျယ်ချောက်ချားသွားပြီး သေရည်ကြောင့် ကိုယ့်အသွေးအသားကိုတောင် စားမိပါလားလို့ နောင်တကြီးစွာရသွားသတဲ့ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ဟာ အဲဒီနဲ့ကစပြီး အရက်ကို ရာသက်ပန်ဖြတ်လိုက်တာပေါ့ကွယ် . . . ”

“အင်း . . . ကြောက်စရာကြီးနော် ဘွားရွှေလ”

“ဒါပေါ့ကွယ် ဒါကြောင့် အဲဒီသေရည်သောက်မြို့ဆိုရင်ဘွားရွှေလပြောခဲ့တဲ့အချက်တွေကို ကျူးလွန်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူးကဲ့၊ လိမ်ရတယ်၊ ခိုးရဲတယ်၊ သူတစ်ပါးအသက်သတ်ရဲတယ်၊ သူတစ်ပါး သားမယားကိုလည်း ပြစ်မှားရဲတယ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် သားတို့သမီးတို့အားလုံး မှတ်ထားရမှာက သေရည်ကိုတစ်စက်ကလေးတောင် မထိမိ မတို့မြို့ကြစေနဲ့ကဲ့၊ အေး . . ထိမိတို့မြို့ပြီဆိုရင်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်ပြီဆိုတာ မှတ်ကြပေတော့ ကြားလား ကလေးတို့ . . . ”

“ကြားပါတယ် ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . အထူးသဖြင့် ပြောချင်တာကတော့ ဖို့ကူလားနဲ့ ချို့တူးတို့ နှစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ ဖော်တွေဟာ အရက်ကို တစ္ဆေးစွာတ်သောက်နေကြတာကဲ့၊ ဒီတော့အတူမြင် အတတ်သင်ပြီး လမ်းမှားရောက်သွားမှာကို ဘွားရွှေလ

၁၆၄ လရိပ်ညီနှင့် ကြယ်ဂျိတစ်သင်း

ဖိုးရိမ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ဦးက အဘွားစကားကို
နားထောင်ကြနော် . . . ”

“ဟူတ်ကဲ အဘွား”

“အေး . . . လောကမှာ ဘွားရွှေလပြောခဲ့တဲ့ တရား
ငါးချက်ကို လူကလေးတို့ စောင့်ထိန်းကြည့် လူချမ်းသာ လူတော်
လူကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်ကဲ့။ ကိုယ်ကျင့်
တရားဆိုတာ ဘွားရွှေလပြောခဲ့တဲ့ အချက်ငါးချက်ကို စောင့်ထိန်း
ခြင်းပဲကဲ့။ အဲဒီလို စောင့်ထိန်းသူကို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းလှ
သူလို ဆိုရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သားတို့သမီးတို့ အဘွား
ပြောတဲ့ အချက်ငါးချက်ကို မမေ့ကြနဲ့နော် . . . ”

“ဟူတ်ကဲပါ ဘွားရွှေလ”

“အေး . . . ညလည်း နက်လှပြီ ဒီတော့ အဘွားရွှေတ်
ပြမယ့် ပဋိမသံပေါက်ကလေးကို လိုက်ရွတ်ပြီး ပြန်ကြပေ
တော့ကွယ် . . . ”

“ဟူတ်ကဲပါ အဘွား . . . ”

“အေး . . . အေး၊ ဒါဆို နားထောင်ကြ . . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘွားရွှေလသည် ပဋိမအချက်က
သံပေါက်ကလေးနှင့် ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။

F မူးယစ်သေရည် မမြှုပ်နဲ့

လူမွဲ သူမွဲဖြစ်တတ်တယ် . . . ”

F ဆင်ခြင်စိတ်တွေ ကွယ်ကာပလို့

မိဘကိုပင် မူးတတ်တယ် . . . ”

ပဋိမလရောင်

၁၆၅

F ဒုက္ခကိုပင် ရွှေတောင်ထ်လို့

မစင်ထဲက လောက်ကောင်နှယ် . . . ”

F ကြောက်စရာကွယ် ဒီအဖြစ်ကြောင့်

ဆန်းစစ် ဆင်ခြင်ကြပါကွယ် . . . ”

စောင့်ထိန်းမယ် . . . စောင့်ထိန်းမယ်။ ။

ဖိုးကုလားတို့လူသို့က ဘွားရွှေလချပေးသော ပဋိမ
သံပေါက်ကို ညီညီညာညာ ရွတ်ဆိုလိုက်ကြပြီးသည်နှင့်
ဘွားရွှေလကို ဦးချလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ဘွားရွှေလချပေးသည့်
သံပေါက်ကိုရွတ်ခါ အိမ်ဘက်သို့ အသီးသီးပြန်ခဲ့ကြလေ
တော့၏။ ။

